

OHNS

**BIGGLES LETÍ
DO NEPÁLU**

W. E. JOHNS

BIGGLES LETÍ DO NEPÁLU

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

© 1966 by W. E. Johns (Publications) Ltd.
Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian
© Petr Barč, 2002
© Zdeněk Burian – dědicové, 2002
Illustrations © Petr Barč, 2002
Translation © Oldřich Vidlák, 2002
Remake © Mikuláš Moravec, 2002

ISBN 80-7264-038-0

PŘEDMLUVA O SLOVU „DŽUNGLE“

Mnohé národy pokládaly za nezbytné či žádoucí vytvořit slovo, aby jím označily druh území, které je pro ně příznačné a taková slova si pak obvykle našla cestu do slovníků jiných národů, jimž přirozeně chyběl název něčeho, co se u nich nevyskytovalo.

Například tu máme prérii, rozlehlé, trávou porostlé roviny ve středu Severní Ameriky. Posuneme-li se dále na jih, zjistíme, že podobným planinám Jižní Ameriky, se říká savany. V Jižní Africe nazvali první holandští osadníci svoji otevřenou krajinu *veldt*. V Evropě máme na středozemním ostrově Korsice *maquis*, což označuje houštiny zakrslých, stále zelených křovin nebo vysokého bílého vřesu, jež zakrývají značnou část ostrova. Na neúrodných plošinách arktické a subarktické Sibiře leží tundra, což je půda po většinu roku zmrzlá, na níž rostou jen mechy a lišejníky. Nás však zajímá slovo džungle.

Také Indie musela nevyhnutelně mít jméno pro nekonečné prostory panenské divočiny nebo území, která se vyliadnila a byla ponechána přírodě. Domácí jméno v hindštině bylo *jangal*, což si angličtina maličko upravila na *jungle* – džungli.

Dokud nedošlo k britské okupaci Indie, neměli jsme pro takové slovo použití, když jsme je však už jednou získali, využíváme je daleko za hranicí původního významu. Pár kopřiv s trochou plevelu a ostružiníku je pro nás džunglí. Moderní velkoměsto se zas nazývá „betonovou džunglí“, což rozšiřuje význam slova

džungle až příliš, pokud tím prostě nechceme naznačit, že se jedná o nebezpečné místo plné zákeřných bytostí.

Když necháme zneužívání slova stranou, výraz džungle nám slouží docela dobře, neboť obrovské části zemského povrchu v rovníkových oblastech, kde se vyskytuje mnoho dešťových srážek, se dá obecně označit jako džungle, i když ve většině případů by bylo správnější používat slovo les, nebo prales. Vegetace tropické Ameriky, Afriky a Asie totiž sestává převážně z velkých stromů.

Nebudeme se však dohadovat o přesném významu slova, kterému všichni rozumíme. Když je někdo použije, víme jakou představu nám zamýšlí sdělit. Jde o místo s hustým podrostem, někde řídce rostou i stromy, a člověk tudý může projít jen s velkými potížemi, pokud si neproseká cestu vhodným nástrojem. Džungle může nebo nemusí být doslova neprostupná. Její rozloha s tím má jenom málo společného. Oblasti, kterým název džungle může být a bývá přisouzn, nalézáme v každé zemi, až na ty, kde pro nedostatek vody vznikly pouště. Obvykle se ovšem pod tím slovem rozumí tropická vegetace, případně i se svými původními obyvateli – se zvířaty, hmyzem a plazy.

Na následujících stránkách se toto slovo užívá ve svém pravém významu, podívejme se tedy na klasický příklad džungle, jaká se vyskytuje v zemi svého původu a protože o ní bude zanedlouho řeč, objasněme si, kde se tam vzala.

Když si otevřete atlas a najdete mapu Indie, povšimnete si na její nejzazší severovýchodní hranici oblasti o délce asi pěti set mil, tvarem podobné jakémusi páрку. To je nezávislé království Nepál, se kterým máme

po sto padesát let přátelské vztahy. Pomohlo nám lidmi i materiálem ve dvou světových válkách. Je to vzdálená země, rozkládající se na třech širokých terasách, z nichž každá má své zvláštní podnebí a rostlinstvo. Nadmořská výška stoupá směrem ke stínům mohutného Himaláje. Původní obyvatelstvo bylo údajně mongolské, ale v jednom období osmnáctého století se několik bojovných kmenů rozhodlo odtáhnout ze střední Indie na sever. Nevíme, proč k tomu došlo, ale již od dávných dob, než byl svět prozkoumán a stanoveny hranice, nebylo nijak neobvyklé, že se nějaký národ zvedl se vším svým majetkem a vyhledal si jinou zemi k novému životu. Je mnoho příkladů takového stěhování. Možná se vyčerpala úrodnost půdy, nebo bylo málo zvěře, protože zvířata se stěhují podobně jako lidé. Příčinou mohlo být i to, že lidé prchali před nájedníky či před nakažlivými nemocemi.

Bojovné kmeny ze střední Indie, o nichž je řeč, rozhodně táhly k severu a nezastavily se, dokud nedorazily do krásné a příjemné země, kterou nazýváme Nepál. Složily svůj náklad v městečku jménem Gurkha, asi čtyřicet mil od legendárního hlavního města Káthmándú. Nikdo se jim nepostavil. Podle všeho tam bylo dost a dost místa pro každého. Středioindické kmeny se usadily, smísily se s místním obyvatelstvem a během let tu vznikl šťastný a spokojený, naprosto nebojácný druh nevelkých hnědých lidí, proslulých svým uměním bojovat. Vyznávají hinduistické náboženství.

Národ zvaný Gurkhové (podle města kde se usídlili) poskytoval své mimořádně věrné a zdatné oddíly britské armádě¹. Všichni jsou vybaveni typickou zbraní, kterou

1 V roce 1964, kdy vznikl tento příběh, byly v britské armádě čtyři pěší pluky Gurkhů, každý o dvou praporech. Gurkhové kromě

je dvě stopy dlouhý, zakřivený těžký nůž, zvaný *kukri*. Je to vlastně více než zbraň, protože se užívá i při domácích pracích. Začínají jej nosit již odrostlejší chlapci a cvičí se v jeho používání, aby s ním uměli zacházet, až vyrostou. S *kukri* si nejenom snadno prosekají cestu džunglí, ale stejně dobře poslouží k loupání brambor, nebo ke stětí hlavy nepřítele.

Člověk by to nečekal, ale takový malý hnědý muž, jenž v dalekém Nepálu sedí před svým domkem, viděl v činné službě kus světa a teď si na stará kolena užívá zasloužené penze od britské armády. Máme v Káthmándú ministra a Nepálci mají zase ministra na stejné úrovni v Londýně. Ale k tomu došlo až později.

První Gurkhové chtěli jen to, aby je všichni nechali na pokoji. Měli dobrý důvod se domnívat, že od severu se nemají čeho obávat, protože jejich země leží ve stínu nejmohtnějšího horského systému na světě, obřího Himaláje. Jeho průměrná výška je 18 000 stop a čtyřicet vrcholů, oddělených od sebe v jednom pásmu za druhým strašlivými propastmi, dosahuje výše 24 000 stop. Přes takovou překážku mohl do Nepálu jen těžko někdo vpadnout. Zkušená, dobře vybavená skupina by snad dokázala přejít ten hrůzu budící předěl, ale armáda s potřebnou výstrojí, by to nikdy nedokázala. Z jižní strany si již tak jistí nebyli. Nepřítel mohl přijít z indického území. Aby vyloučili tuto možnost, povolali v roce 1815 na pomoc přírodu, která měla vytvořit nepřekonatelnou překážku. Stačilo jen ponechat nedotčený a neobděláný pruh močálovitě země, která se v šíři dvanácti mil táhla

toho měli technický a spojovací oddíl, servisní složku a vojenskou policii. Jejich základny byly v Singapuru, Malajsku a v Hongkongu a čtyři nebo pět praporů v té době operovaly na Borneu.

podél jejich jižní hranice. To byla *Tariyani*, více známá pod jménem *Terai*. Příroda tam odvedla dobrou práci a země ponechaná sama sobě, se proměnila v dokonalou džungli. V ní byste našli to nejlepší i nejhorší, co příroda umí vytvořit. To nejnádhernější i nejšerednější, to nejnevinnější i nejvražednější. Žádný vojenský velitel, který by se řídil zdravým rozumem, by se neodvážil provést tudy svoje oddíly. O tom, jak by džunglí projel moderní tank, se dá jen spekulovat. Ale ti, kteří by snad džunglí prošli a dostali se až do Nepálu, by byli zaručeně ve zuboženém stavu. Takovým způsobem nechrání příroda žádnou jinou zemi na světě.

Podívejme se tedy blíže na tu pravou džungli, neboť zanedlouho bude nezbytné, abychom o ní věděli více. Udělejme si proto o ní představu.

Pro lovce nebo přírodovědce není bez půvabu. Je to dokonalé útočiště zvířat a ptáků s oslnivým tropickým peřím a v určitém ročním období by se návštěvník mohl domnívat, že se ocitl v ráji. Brzy by však byl rozčarován. Pčinilo by se o to horko a veliké množství bodajícího a kousajícího hmyzu. Během období dešťů se o ráji vůbec nedá mluvit. Bouře se zde projevují s nepředstavitelnou prudkostí. Ti kdo je zažili tvrdí, že přívaly vody, hromy a blesky trvají bez přestání.

Jak jsme se již zmínili, terén je většinou bažinatý, protože tudy protéká několik řek. Po období dešťů vznikají obrovské plochy močálů, z nichž vyráží hustý porost až do výšky patnácti stop. Nekonečné shluky bambusu a rákosu tvoří neproniknutelné houštiny. To jsou ovšem jedinečné podmínky pro moskyty a tady se vyskytují obzvlášť útoční jedinci. Terai je samozřejmě domovem rozmanitých dalších druhů zuřivého hmyzu,

které člověku nejenom znepříjemní život, ale udělají mu z něj nesnesitelné peklo. Džungle skutečně není vhodné místo pro piknik.

Další kletba tropů, pijavice, se tam rovněž předvádějí v plné síle. Usazené na listu nebo visící z větve, vypadají jako krátké kousky provázku. Jsou slepé, ale když se přiblíží nějaký tvor s krví v žilách, svinou se jako pero, skočí a jen zřídka minou cíl. Jakmile máte jednu pijavici na sobě, dostane se vám na kůži a při tom pramálo záleží na dokonalosti vašeho ochranného oděvu. Když se dosyta naloká krve a odpadne, je z ní obrovský nafouklý slimák. Pokud se ji pokusíte odstranit dříve než odpadne sama, zůstane vám její hlava pod kůží a způsobí vám hnisající ránu. Ta odporná malá bestie souží všechny teplokrevné živočichy.

Podle očekávání tu jsou, jako téměř ve všech indických řekách, krokodýli. Co se týče hadů, stačí říct, že mezi nimi můžete najít některé nejedovatější druhy na světě. Na velikosti moc nezáleží. Pyton o délce dvaceti stop nemusí být tak nebezpečný jako *kmit*, malý hádek, po jehož kousnutí zemřete v několika minutách, pokud není po ruce pomoc. Stejně je to s kobrou, s tou děsivě vypadající malou hrůzou.

Vládcem toho strašlivého království je samozřejmě tygr. Kromě člověka nemá v džungli soupeře, ale jsou známy případy, že zahynul na infikované rány, způsobené ostny dikobraza nebo trny, kterých se nedokázal zbavit.

Tato část obrazu džungle vypadá dost strašidelně, ale všechno není tak zlé. Rostlinstvo bývá čarovné, stejně jako odpuzující. Rostou tam celé lesy kaštanů, ořechů,

třešní, mimóz a jiných stromů, které slouží za útočiště hejnům opic a kde hřadují pávi a jiní tropičtí ptáci. Je tam spousta kvetoucích křovin. Ze stromů, na jejichž kůře žijí, visí vzácné a líbezné orchideje, sklánějící své voskové korunní plátky k obdivuhodně pestrým květům rostoucím na zemi, které s oblibou navštěvují nádherní motýli a můry.

Taková je tedy džungle, ta pravá indická *jangal*, džungle známá jako Terai. Není tak nesnadné se do ní dostat. Lidé, kterým patří, jsou přátelští. Potřebujete jenom peníze na cestu!

W. E. J.

KAPITOLA PRVNÍ

KDE JE ALGY?

Detektiv inspektor letecké policie Bigglesworth vstoupil do kanceláře svého velitele, generála letectva Raymonda a na jeho vyzvání se posadil. Byla to obvyklá předehra k jednání, sáhl si tedy pro cigaretu z pouzdra, které mu generál přistrčil a čekal. Nespěchal a nevzrušoval se, něco takového prožil už stokrát.

Generál podepsal listinu, kterou četl, položil pero a pohlédl zpřímá na Bigglese. „Kdy jste naposled slyšel o Laceyovi?“ zeptal se.

„Poslední dopis od Algyho jsem dostal přibližně před čtrnácti dny,“ řekl Biggles.

„Máte dopis u sebe?“

„Ne, pane. Leží v mé kanceláři. Mám ho donést? Algy toho ale moc nenapsal. To hlavní si pamatuji.“

„O čem tedy psal?“

„Sděloval, že má případ skoro vyřízen, a že během asi dvou dnů předá materiály indické celní správě, aby už sami zařídili, co je třeba udělat dál.“

„To znamená, že se dostal tomu pašování zlata na kobytku.“

„Tak jsem to pochopil. Píše, že už brzy nebude mít důvod, aby se v Indii zdržoval a počítá, že se za dva nebo tři týdny vrátí. Ještě mu prý zbývá doplnit několik maličkostí, takže se domnívám, že když psal dopis, dosud mu chyběl nějaký klíčový důkaz.“²

² Čtenáři, kteří sledují Bigglesova dobrodružství, si možná vzpomenou, že seržant Algy Lacey byl vzhledem ke svým

„Nezmínil se vám v dopise, jak při vyšetřování postupoval?“ zeptal se Raymond s očima upřenýma na Bigglese.

„Ne. Ani slovem.“

„To je škoda. Divím se, že to neudělal.“

Biggles pokrčil rameny. „Víte, jak to v Indii chodí. Algy je starý praktik. Dobře ví, jak je těžké najít tam někoho, komu se dá bezvýhradně důvěřovat. Asi by váhal svěřit papíru něco důležitého z obavy, aby jeho dopis nepadl do nesprávných rukou. Kde jsou v sázce velké peníze, tam je úplatkářství a prodejnost stejně běžná jako tady.“

„Tím chcete říci, že ve chvíli kdy to psal, neseznámil indické úřady s tím co věděl, nebo koho podezíral?“

„Jestli měl rozum, nechal si to do poslední chvíle pro sebe z obavy, aby to neuniklo ven a darebáci tak nedostali příležitost vyklouznout ze sítě. Nemusím vám říkat, jak často se velcí lotři vytratí a nechají v síti malé ryby, aby to odnesly za ně.“

„Svatá pravda,“ přikývl Raymond a vzdychl. „Odkud Lacey odeslal poslední dopis?“

zkušenostem odvelen k Indické bezpečnostní službě. Měl pomoci objasnit záhadu, jak se velká množství zlata nezákonně dostávají do Indie, přes řadu opatření která měla zastavit zřejmě dobře organizovanou bandu pašeráků, např. Biggles – Policejní hlídka – T&M, 1998 nebo Biggles a zmizelé letadlo – Riopress 2000. Kdyby se čtenář podíval, proč je pašování zlata do Indie tak výnosné, měl by vědět, že v jistých vrstvách je mezi Indy zvykem nosit své bohatství na sobě, k čemuž se zlato výborně hodí. Indové se navíc příliš nezajímají o umělecké klenoty. Indická žena raději nosí na zápěstí omotaný kus drátu z ryzího zlata než deset atrap zlatých náramků.

„Z místa, kterému říkají Shara. Nevím kde je, ale předpokládám, že to je jeho základna.“

„Víte o tom místě něco víc?“

„Velice málo. Nikdy jsem o něm neslyšel. Našel jsem je na mapě. Je to malá osada v Horním Bengálsku, nedaleko Patny.“

„Takže jsem znalec,“ nahořkle se usmál Raymond. „Sehnal jsem si pár informací od kolegy z ministerstva pro Indii. Letiště původně zřídili pro výcvik vojenských letců. Když tam s výcvikem skončili, stalo se z něj malé veřejné letiště pro civilní letadla. Přestože na něm je i noční provoz, myslím, že to není o moc víc než letecká stanice, kde se doplňuje palivo. Stará se o ni letištní personál pro obsluhu a údržbu strojů.“

„První Algyho dopisy přišly z Kalkaty. Divil jsem se, proč se přesunul tak daleko na sever.“ Biggles se náhle zamračil, jako by ho právě něco napadlo. „Proč se o něj tak najednou zajímáte?“

„Je nezvěstný.“

Biggles strnul. „Cože je?“

„Nezvěstný. Takže ho zatím nečekejte, pokud se vůbec objeví.“

„Co o tom víte?“

„Vím jen málo. Jak řekl svému mechanikovi, startoval odtamtud, jak doufal, na svůj poslední průzkum. Zřejmě odletěl, aby závěrem ještě něco prověřil. Nevrátil se. Od té doby se neukázal.“

„Kdy se to stalo?“

„Před deseti dny.“

„Jak jste se to dověděl?“

„Dostal jsem dopis z ministerstva pro Indii v Londýně. Myslí si, že bych o tom měl vědět. Dopis si

můžete přechíst, ale moc toho v něm není. Nepátrali, sdělili nám jen to, co přišlo z Indie.“

„Čím letěl?“

„Hunterem.“

Biggles vyvalil oči. „Hunterem? Co k čertu dělal v hunteru?“

„Mě se neptejte,“ zavrtěl hlavou Raymond. „Odletěl ale v jednom našem austeru. Kde je to letadlo? Zmínili se o tom?“

„Parkuje na letišti Shara. Chtějí také vědět, zda si pro něj přiletíme.“

Biggles si zapálil další cigaretu.

„Ten hunter si musel půjčit od indického letectva,“ pokračoval generál. „Pár jich mají. Byl plně vyzbrojený, jestli to ovšem něco znamená.“

Biggles zvedl hlavu. „Řekl bych, že to znamená hodně. V žádném případě nepředpokládám, že by Algy sám zaútočil na jiné letadlo. Spíše si myslím, že se obával napadení a chtěl mít jistotu, že se ubrání.“

„To je možné.“

„Neřekl, kam poletí?“

„Ne. Tedy, pokud je známo.“

„Samozřejmě to neprozradil,“ zabručel Biggles. „Zbývá naděje, že utrousil nějakou poznámku před mechanikem, který se mu staral o letadlo. Mám za to, že to bude Ind.“

„Přirozeně. Toho muže vyslýchali. Ví jenom, že hunter po startu zamířil na sever.“

„Předpokládám, že po něm pátrali.“

„Průzkumná letadla startovala každý den. Proto to zpoždění. Naši indiští přátelé nás nechtěli zneklidňovat, dokud na místě neučinili všechno, co bylo možné. Když

došli k závěru, že se Algy již nevrátí, odvolali pátrání. Znáte Indii lépe než já, tak můžete posoudit, jaká je naděje najít trosky letadla, zvláště když spadlo někam do džungle.“

Biggles se na chvilku zamyslel. „V severní Indii je spousta letišť. Stavěli jsme je, když jsme byli na vysunutých základnách, abychom zabránili odbojným kmenům, jako Waziriům a Mahsúdům, dělat nájezdy do nížiny.“

„Ano, ale ty potíže byly spíše na severozápadní hranici.“

Biggles připustil, že tomu tak bylo. „O severovýchodě, kde Algy pátral, toho moc nevím. Pokud se stará letiště udržovala, mohl by Algy přistát na jednom z nich.“

„Taková naděje je velmi malá a vy to víte,“ odpověděl Raymond vážně. „To by jistě zjišťovali na všech letištích, jež jsou ještě v provozu. Přesto se na to zeptám. Vzpomínám si, že když docházelo ke střetům mezi Indií a Čínou, četl jsem někde, že v pohraniční oblasti čistili terén, aby sloužil jako nouzová letiště k dopravě zásob a odvoz raněných. Domnívám se, že to bylo blíže k bojišti, víc na západ. Ale jak jsem řekl, zjistím to. Nevzpomínáte si ještě na něco, o čem se Lacey v dopise zmiňoval?“

„Psal, že to co hledáme, a měl tím na mysli samozřejmě zlato, přichází letecky ze severu.“

„To mě překvapuje. Kde by se to tam vzalo?“

„To nevím. Tuším, že počátek všeho je někde v Číně. Číňané se zmocnili Tibetu. Z Tibetu do Indie to je letadlem poměrně blízko, pokud je pilot schopný.“

Generál zvedl obočí. „Přes Himálaj?“

„Hory nevadí, když máte stroj schopný dosáhnout potřebné výšky a zůstat nad nimi.“

„Jistě. Ale proč by Čína posílala zlato do Indie?“

„Dalo by se uvažovat o politických důvodech. Číně by vyhovovalo mít v Indii stálý přísun hotovosti. Tajné agenty musíte zaplatit a v Asii jsou běžné úplatky, na které musíte mít.“

„Domníváte se, že v tom může mít prsty čínská vláda?“

„Je to možné. Za současné situace by mě nic nepřekvapilo. Zlato však může pašovat soukromý podnik s tichým souhlasem čínské vlády, nebo i bez něj. Dívám se na to stále nezaujatě. Jedna věc je však jistá. Po těch nedávných neshodách mezi Indií a Čínou, musejí mít Číňané v Indii spoustu agentů. Co jiného je na sever od Shary?“

„Afghánistán, ale ten teď spadá do sovětské sféry vlivu.“

„Ten bych vyloučil, je příliš daleko na západ. Algy by si sotva zvolil za základnu Sharu, kdyby se domníval, že zboží přichází do Indie přes Chajbarský průsmyk. Sověti mají mnoho zlata, ale kdyby chtěli pomáhat Indii tím, že by se rozešli s Čínou, nepotřebovali by do Indie pašovat zlato.“

„Co takhle Nepál?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Nevěřím, že nepálská vláda, i kdyby mohla své zlato postrádat, by se propůjčila k takovým čachrům. Ti jsou opatrní, a kdyby někdo byl takový blázen a něco takového si podloučně zkusil, brzy by na něho došlápli. Nepál navíc není nijak vhodná země pro létání. Tam to znamená vsadit život na svůj stroj.“

Ostatně jsem si zcela jistý, že kdyby Algy přistál v Nepálu, tak bychom to už věděli.“

„Přesněji řečeno, kdyby zjistili, že letadlo havarovalo.“

„Pokud se na věc díváte tak drsně, bylo by ztrátou času hledat jeho letadlo, ať se už zřítilo k zemi v horách nebo v tom zeleném pekle, kterému říkají Terai. Jenže to já odmítám. Něco s tím musím udělat. Jeho hunter by se měl najít, i kdyby jen proto, abychom se dověděli, proč byl donucen k přistání. Říkám donucen k přistání, protože si neumím představit, že by přistál z jiného důvodu.“

„Myslíte, že bychom ho měli hledat?“

„Rozhodně. V každém případě tam někdo musí letět, aby dopravil domů jeho auster.“

„Cítil byste se na to?“

„S vaším svolením poletím docela určitě. Jen mi pomozte zařídit potřebné formality u indické a nepálské vlády. Obě mají v Londýně zastoupení.“

„Co jim mám povědět?“

„Ne více, než je nezbytně třeba. Nejraději bych jim neřekl nic, ale to by neprošlo. Důvodem Algyho zmizení může být prostě nehoda, což je při létání běžné riziko. Na druhé straně někdo mohl chytit vítr, zjistit čím se zabývá a pokusit se ho na místě odstranit. Pokud je to tak, pak co se stalo jemu, může postihnout i mě.“

„Nechte to na mně,“ řekl Raymond. „Je smůla, že když vám Lacey psal, nenaznačil, kam poletí a co zamýšlí dělat.“

„Asi by opravdu prozradil příliš mnoho,“ vzdychl Biggles. „Jeho dopis mohl někdo vidět.“

„Ale vždyť jste řekl, že v dopise nebylo nic, na čem by opravdu záleželo,“ zavrčel Raymond. „Nechápu.“

„To co napsal a skutečnost, že dopis byl adresován mně, sem do Scotland Yardu, možná stačilo k tomu, aby to překazilo jeho plány. Zamyslete se nad tím. Algy psal, že způsob pašování je originálně vymyšlen, a když rozhodí síť, uvízne v ní jedna opravdu neobvyklá ryba. Přečtu si dopis znovu, možná najdu něco mezi řádky. Nemáte tedy nic proti tomu, abych letěl do Indie?“

„Když máte pocit, že byste měl, tak leťte.“

„Dobrá.“

„Naši přátelé v Indii řeknou, že udělali vše co bylo v lidských silách, aby Lacey našli a já bych o tom nepochyboval.“

„Já taky ne. Ale kdo má osobní zájem tak jako já, udělá třeba víc než lidé, kteří takový zájem nemají.“

„Nezdá se vám, že bychom měli trochu počkat, jestli se Lacey nevrátí?“

„Ne, pane. V případě, že přistál, může být ještě naživu. Pokud zapadl někam do džungle, je důležitý každý den. Dalo by se říct, že každá hodina. Může být zraněný!“

„Dobře, ale vraťte se brzy. Nechám na vás, abyste se zařídil podle svého. Nemusím vám říkat, co máte dělat. Vezmete si někoho s sebou?“

„Nejraději bych letěl sám. Když už ale poletím, protože to je nejrychlejší způsob, jak se tam dostat, potřebuji někoho, aby mi pomohl. Přinejmenším proto, že musíme dopravit domů dva letouny, můj a Algyho auster. Pravděpodobně poletím s Bertiem. Ginger tady zůstane, aby vyřizoval neodkladné věci. Vezmu si nový

auster s nádrží pro dálkové lety. Možná není tak rychlý, ale pro to, co mě čeká v Indii, bude asi nejlepší.“

„Výborně, jsme domluveni. Připravte mi seznam všeho, co budete ode mne potřebovat. Doporučující dopisy a podobně.“

„Hned to udělám, pane,“ řekl Biggles a zvedl se.

V zamyšlení se vrátil do své kanceláře.

„Mám špatné zprávy, pánové,“ oznámil Bertiemu a Gingerovi, kteří tam seděli.

„Jen s tím ven, starouši,“ vyzval ho Bertie vesele. „Algy se ztratil.“

Výraz Bertieho tváře se změnil. „Jemináčku!“ vyhrkl.

„Bohužel je to tak.“

„Jak to víš?“

„Velitel dostal právě zprávu z ministerstva pro Indii.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Ginger.

„Asi před deseti dny.“

„Co říkají? V posledním dopise přece Algy psal, že se už chystá k návratu domů.“

„Já vím. Při jeho posledním letu zřejmě něco nevyšlo. Víme jen to, že startoval ze Shary v hunteru, který si půjčil od indického letectva. Naposledy ho viděli, jak míří na sever. Již se nevrátil. Podle zpráv nepřistál na žádném letišti, které bylo v doletu jeho stroje. Je tedy více než pravděpodobné, že musel někde nouzově přistát. Jen pánbůh ale ví, kde. Okamžitě ho letím hledat. To bude náš první krok.“

„Určitě po něm pátrali?“

„Ovšem, ale zatím bezvýsledně. Pátrači prostě hledali ztracený hunter. Nenapadlo je, že by se mohlo jednat o zločin.“

„Ty máš takové podezření?“

„Mám pro to důvod. Všichni víme, proč byl v Indii a vzhledem k tomu, co se přihodilo, se domnívám, že to věděli i jiní lidé.“

„Ale koukni, starouši, co k čertu dělal Algy v hunteru?“ zeptal se Bertie se zmateným výrazem a čistil si svůj monokl. „Chci říct, že mi to nedává smysl.“

„To se možná nikdy nedozvíme. Určitě k tomu měl vážný důvod.“

„Třeba měl hodně naspěch.“

„Spíše si myslím, že čekal potíže a chtěl mít takové letadlo, s nímž se mohl bránit, kdyby ho někdo napadl.“

„Kde je jeho auster?“

„Tam kde ho nechal, na letišti Shara.“

„Co teď podnikneš?“

„Velitel souhlasil, abych odletěl a pátral přímo na místě.“

„A co my dva?“

„Nejraději bych letěl sám, ale někdo musí se mnou, aby dopravil domů Algyho auster. Kdybychom totiž Algyho nenašli, nebo kdyby se neobjevil sám, nemohu letět ve dvou letadlech současně. Rozhodl jsem se, že poletíš ty, Bertie. Nechci slyšet žádné protesty.“

„Co jsem udělal špatně?“ vyhrkl zklamaný Ginger.

„Nic. Ale někdo tu musí zůstat, aby vyřizoval nutné případy. Ostatně, kdyby Sharu napadl celý anglický pátrací policejní oddíl, lidé by se asi divili, co se děje. Raději hodlám jednat co možná nenápadně.“

„Chápu,“ smutně kývl Ginger.

„Vyhrabte všechny dopisy od Algyho za celou dobu co je pryč,“ pokračoval Biggles. „Už je to dost dlouho a chtěl bych si osvěžit paměť. Může v nich být nějaká narážka, jak se mu daří ten případ řešit, která mi dříve unikla. Ted' se situace změnila!“

Ginger přešel ke skříni, vyjmul jeden z pořadačů a položil jej na stůl před Bigglese. „Tohle je ten správný,“ zabručel.

Biggles si zapálil cigaretu, posadil se a dal se do čtení.

KAPITOLA DRUHÁ

PŘICHÁZÍ BIGGLES

O týden později letadlo typu Auster, nápadné britskou poznávací značkou, přistálo na prašném, sluncem rozpáleném letišti Shara, vyhlížejícím podle moderních měřítek dosti jednoduše. Původně to byla britská zásobovací a výcviková základna, udržovaná v chodu nejnutnějším počtem lidí, hlavně jako místo k doplňování pohonných hmot, protože se náhodou stala cílem mezipřistání několika menších indických leteckých linek. Nebyly tam žádné betonové přistávací dráhy, což řadilo letiště do období, kdy ještě nelétaly proudové stroje. Na stožáru zplihle visel větrný rukáv. Stály tam však dva staré vojenské hangáry, nedalo se tedy pochybovat, že letiště nadále slouží svému účelu. Bigglese, který se již dříve na zdejší podmínky informoval, to nepřekvapilo.

Pomalou roloval s austerem k administrativním budovám. Když k nim dojel, vybral si místo, kde nepřekážel provozu a vrtule se zastavila. Biggles vystoupil a Bertie za ním. Krátce se rozhlédli kolem a vykročili k hlavní budově. Jeden z indických zaměstnanců jim ukázal, kde je kancelář ředitele. Když stáli u dveří, Biggles vylovil z kapsy několik dopisů, jeden u nich si vybral, ostatní zastrčil do kapsy a zaklepal. Vzápětí ho pozval hlas zevnitř. Otevřel dveře a oba vstoupili.

V kanceláři našli dva muže, oba samozřejmě Indy. Jeden, statný chlapík středního věku, oblečený do bílé

plátěné uniformy, seděl u velikého stolu pod pomalu se točícím elektrickým větrákem. Druhý chlapík seděl za psacím strojem u stolku postaveného u stěny. Byl mladší, pěkně oblečený a měl velké brýle s kostěnou obrubou. Buď to byl úředník, nebo zástupce ředitele. Prohlížel si návštěvníky a ve tváři se mu nehnul ani sval.

„Hledám pana Kamu Akbara,“ oznámil Biggles.
„Mám doporučující dopis.“

Muž ve stejnokroji se s úsměvem zvedl a podal mu ruku. „Ani ho nebudete potřebovat,“ řekl přívětivě. „Jste pan Bigglesworth, že ano. Již vás očekávám, dostal jsem zprávu, že jste na cestě sem. Posad'te se, prosím. Mám poslat pro nějaké občerstvení?“

„Zatím ne, děkuji. Snad za chvíli. Tohle je můj přítel, lord Lissie, ačkoli dává přednost oslovení pan Lissie. Takže vy jste dostal zprávu, že jsme na cestě?“

„Z našeho ředitelství v Kalkatě mě požádali, abych vám poskytl veškerou pomoc. Kdybych tu náhodou nebyl, bude vám k dispozici můj osobní tajemník, pan Bula Din.“

Muž u druhého stolu vstal a lehce se uklonil. „K vašim službám, pánové,“ řekl zdvořile a znovu se posadil.

Biggles opětoval pozdrav a opět se ujal slova: „To znamená, že znáte důvod naší návštěvy?“

„Domnívám se, že jste přiletěli vyzvednout auster, který nám tu zanechal pan Lacey.“

„To je jeden důvod,“ přikývl Biggles. „Důležitější však je, že bychom rádi zjistili, co se mu vlastně stalo, nebo ještě lépe, chtěli bychom ho najít. Jsme jeho dobří přátelé. Nevadí vám, když si zapálím cigaretu?“

„Ani v nejmenším. Rád bych vám nabídl nějakou naši značku, ale sám nekouřím. Ujišťuji vás, že vám pomůžeme, jak jen to dokážeme. Udělali jsme co se dalo, abychom pana Lacey našli, ale máme jen omezený počet letadel a pátrání nemohlo pokračovat do nekonečna.“

„Chápu,“ přikývl Biggles.

„Kromě toho, abych byl naprosto upřímný, nemyslím si, že se pan Lacey ještě najde. Skutečně nemělo smysl dále pokračovat.“

„Nebudete nám mít za zlé, když dokážeme, že se mýlíte?“

„Ovšemže ne. Budu jen rád, když se vám to podaří.“

„Budeme ale potřebovat servis. Máme s sebou britské karnety na benzín a olej, tak můžete být klidný, že všechno zaplatíme. Nechám je u vás.“

„S tím si nedělejte starosti.“

„Kde tady pan Lacey bydlel?“

„Pro návštěvníky máme na letišti ubytovnu s obsluhou, která se o všechno stará, třeba i o jídlo, pokud si někdo přeje.“

„Můžeme se v ní ubytovat?“

„Jistě, od toho tu je. Je tu i bufet, otevřený pro každého, kdo má na letišti co dělat.“

„Máte tedy hodně návštěvníků?“

„To bych neřekl. Většinou jen náhodné turisty a jejich přátele, kteří je přijdou vyprovodit. Někteří tady přestupují na jiný spoj, podle cíle cesty.“

„Ano,“ kývl Biggles a na okamžik zaváhal. „Mohu se vás na něco zeptat? Věděl jste, co tu pan Lacey dělal?“

„Z úředních zdrojů jsem nedostal zprávu, ale podle zájmu, jaký o něho projevovala Kalkata, mi bylo jasné,

že je nějakým způsobem ve spojení s naší zpravodajskou službou.“

„To jste odhadl správně. Váš úřad v Londýně žádal, abychom vám vypomohli někým, kdo má zkušenosti s únikem celních poplatků. Bylo možné, že do úniku jsou zapleteny britské pravidelné letecké linky nebo posádky, které na nich slouží. Pana Lacey poslali, aby věc prošetřil právě z tohoto hlediska. Nejprve odcestoval do Kalkaty a později přiletěl sem. Víte proč?“

„Ne, důvod své návštěvy mi pan Lacey neřekl.“

„Jak tu byl dlouho?“

„Pokud si vzpomínám, odhadl bych to přibližně na tři týdny. Ale dříve než přiletěl, asi dvakrát sem volal.“

„Za tři týdny jste ho musel docela dobře poznat?“

„Skutečně dost dobře. Mně se jevil jako nadmíru zdvořilý člověk a zábavný společník. Několikrát jsme spolu povečeřeli. Víím, že byl u všech našich pracovníků oblíbený. Mě osobně velmi rozrušilo, když se ze svého posledního letu nevrátil.“

„Měl jste nějaký důvod k domněnce, že se třeba nevrátí?“

„Ne, něco takového mě nikdy ani nenapadlo. Podle toho, jak jsem ho viděl létat, mi připadal jako schopný pilot, který nepodstupuje zbytečné riziko.“

„Zmínil se vám někdy, že hrozí takové nebezpečí?“

„Nevzpomínám si. Co se týká jeho práce, byl spíše uzavřený a se mnou o ní nikdy nemluvil. Zdálo se však, že přesně ví, co dělá.“

„To je pravda,“ kývl Biggles. „Je takový typ člověka. Myslím, že k svému poslednímu letu použil hunter, jednosedadlový vojenský letoun.“

„Je to tak.“

„Bylo to poprvé, co odsud odletěl v hunteru?“

„Ano.“

„Asi vás zarazilo, že ho vidíte v takovém stroji?“

„Velmi mě to překvapilo. Ale on se mi s ničím nesvěřil a nebylo na mně, abych se vyptával.“

„Jak se to všechno stalo? Jak se sem hunter dostal?“

„Moc vám toho nepovím. Pan Lacey za mnou jednou přišel a řekl mi, že musí do Kalkaty. Nebylo to prvně. Odletěl tehdy v austeru a vrátil se v hunteru – usuzuji, že to byl jeden ze strojů, které po nepokojích na hranicích s Čínou nechalo v Indii NATO.“

„Nenapadlo vás, proč si vyžádal takové letadlo?“

„Ne. Patrně ho chtěl použít v nějakém mimořádném případě, ale oč se jedná, mi neřekl. Myslím, že neměl v úmyslu používat hunter pravidelně, protože s austerem přiletěl zpátky z Kalkaty jeden náš pilot. Letoun najdete v hangáru číslo dvě. Člověk, který ho má na starost, je muž, jenž byl panu Laceyovi k ruce, když tu váš přítel pobýval. Sám jsem ho vybral.“

„Měl jste k tomu nějaký zvláštní důvod?“

„Hned dva. Za prvé, mluví dobře anglicky. Za druhé, sloužil tři roky ve vašem letectvu.“

„Opravdu? Jak k tomu došlo?“

„Jmenuje se Ram Singh. Poznal jsem ho jako chlapce. Jeho otec, který nedávno zemřel, byl zámožný člověk. Když jeho syn zatoužil stát se letcem, mohl ho poslat do letecké školy v Anglii. Později, aby si vyzkoušel skutečné létání, přihlásil se dobrovolně k RAF a přijali ho. Já pobýval v té době v Oxfordu a často jsme se vídali. Bohužel vaše podnebí nesvědčilo jeho zdraví. Vyvinula se u něho chronická plicní choroba a proto ho museli zprostit služby. Tehdy jsem mu poradil, aby se

vrátil do Indie. Později jsem mu zde mohl poskytnout práci. Je to dobrý chlapík, bystrý a energický.“

„Nebude vám vadit, když si s ním promluvíme?“

„Vůbec ne. Chcete, abych pro něho poslal?“

„Ne, děkuji. Tak zase nespěcháme. Nesmím vás připravovat o čas. Později mi ho představíte.“

„Myslíte, že by vám mohl pomoci?“

„Může si vzpomenout na nějakou poznámku pana Laceye, která by nám alespoň naznačila směr, jímž letěl s hunterem.“

„Sám jsem s ním mluvil. Pochybuji, že vám poví něco víc, než to co už známe. Přesto si s ním promluvte.“

„Díky. Jsem vám velmi zavázán.“

Reditel se na okamžik zamyslel a pak se zeptal: „Co jiného u nás za svého pobytu hodláte dělat?“

„Mohu udělat jen jednu věc a to pátrat zhruba směrem, kam Lacey zamířil. Domnívám se, že letěl k severu.“

„Celé území jsme pečlivě prohledali.“

„O tom nepochybuji, nechci se ale vzdát naděje, pokud se sami nepřesvědčíme, zda je náš přítel dosud živý.“

„Chápu vaše pocity,“ odpověděl s účastí pan Akbar.

„V jaké vzdálenosti končili vaši piloti s průzkumem?“ zeptal se Biggles.

„Létali až k hranici Nepálu, což není od nás příliš daleko. Ze zřejmých důvodů jsme nepřekročili hranici s východním Pákistánem. Jak jistě víte, naše vzájemné vztahy jsou hodně napjaté a nechceme je zhoršovat narušováním jejich vzdušného prostoru.“

„Přirozeně. Říkal jste, že jste pátrali až k hranici Nepálu. Má to znamenat, že se vaši piloti dostali až nad Nepál?“

„Těžko říci. Znáte Indii, pane Bigglesworthe?“

„Docela dobře. Já jsem se v Indii narodil.“

„To je opravdu zajímavé. Potom jste možná slyšel o Terai, pásu džungle, který mnozí považují za jakousi zemi nikoho mezi Indií a Nepálem?“

„Ano, slyšel jsem o Terai, ale nikdy jsem tam nebyl.“

„O moc jste nepřišel,“ řekl ředitel trochu zamračeně. „Jak vím, letadla pátrala až k Terai. Protože nejbližší výběžek té džungle leží asi sto mil odsud, piloti propátrali řádný kus země. Zda pak létali i nad Terai, to nevím. Piloti mi hlásili, že doletěli až k Terai a já od nich nechtěl další podrobnosti. Jestliže má letecký průzkum dospět k nějakému výsledku, musí pilot létat nízko a to se odváží jen málokterý. Nouzové přistání by znamenalo katastrofu. Je vyloučeno přistát v džungli s letadlem.“

„Je ale možné, že se Lacey zřítil právě v Terai.“

„Ovšemže to je možné, ale jestli se něco takového stalo, nemělo by žádný smysl letadlo hledat. Nikdy by se nenašlo.“

„Nepál nikdy nepokládal za vhodné vyčistit v džungli pruh země pro nouzová přistání?“

„Pokud vím, tak ne. Proč by to měli dělat?“

„Copak letadla nepřelétají džungli?“

„Neřekl bych. Příležitostně se snad létá z Indie do Káthmándú, ale domnívám se, že stroje létají ve velké výšce, aby se vyloučilo nouzové přistání v Terai.“

„Kdo byli piloti pověřeni pátráním?“

„Neznal jsem je. Poslali je z Kalkaty po mém hlášení, že pan Lacey je pohřešován. My pro takové úkoly nemáme piloty.“

„Když skončili, vrátili se do Kalkaty?“

„Ano. Jestli se s nimi chcete setkat, musíte si zaletět za nimi až tam. Ještě něco?“

„Nic jiného mě nenapadá. Možná později. Jsem vám velice vděčen za pomoc.“

„Zůstanete tu nějakou dobu?“

„Ano.“

„Máte nějaká zavazadla?“

„V letadle máme dvě malé tašky.“

„Dám je odnést do ubytovny.“ Pan Akbar povstal. „Bylo by pro mě ctí, kdybyste se mnou poobědvali. Jistě byste rádi něco pojedli. Potom vás zavedu k Ramu Singhovi.“

„Děkuji, jste velmi laskav.“

„Tak tedy pojd'me.“

Po příjemném obědě v bungalovu ředitele se umytí a osvěžení vydali k hangáru. Ředitel přivolal Ram Singha, a představil ho. Byl to dobře vyhlízející mladý Ind s aristokratickými rysy. Neměl tmavší plet' než Evropan, který pobývá často na slunci. Byl štíhlý jako mladý stromek, snad až příliš štíhlý, což je známkou slabší tělesné konstrukce. Měl na sobě starou khaki kombinézu britského střihu a na hlavě obvyklý bílý turban. Oči pod ním byly jasné a bystré.

„Když dovolíte, opustím vás,“ řekl pan Akbar. „Mám ještě dost práce. Až tady skončíte, pane Bigglesworthe, a budete si přát dále pokračovat v rozmluvě, najdete mě v kanceláři.“

Mávli mu na pozdrav.

KAPITOLA TŘETÍ

RAM SINGH

Protože lidé z letištního personálu neustále přecházeli kolem, Biggles s mladým Indem přešli na klidnější místo do stínu hangáru. Posadili se tam na jakési bedny a Ram Singh s očekáváním hleděl na Bigglese a nepochybně si lámal hlavu, co se děje.

„Přišli jsme sem, abychom našli našeho přítele, pana Lacey, či alespoň rozřešili záhadu jeho zmizení,“ začal Biggles. „Dozvěděli jsme se, že jste se tehdy staral o jeho letadlo.“

Ram Sing to potvrdil.

„Vím, že jste po několik roků sloužil u britského královského letectva a proto mluvíte dobře anglicky,“ pokračoval Biggles.

„Snažím se, pane.“

„Dobrá. Doufáme, že nám pomůžete. Jak jste vycházel s panem Laceyem?“

„Mimořádně dobře. Měl jsem ho rád. Byl laskavý a ohleduplný, skutečný džentlmen. Myslím, že i on si mě oblíbil.“

„To je skvělé. Věřím, že budete stejně dobře vycházet i s námi. Povězte mi: když se pan Lacey vrátil z Kalkaty, nenaznačil vám nějak, proč si vyžádal hunter? Muselo vás to překvapit!“

Rám Singh na to nic neřekl a jeho oči těkaly po betonové ploše před hangáry. Biggles si toho povšiml.

Hleděl do tváře mladého Inda před sebou a hovořil dále: „Máte něco proti tomu, abyste odpověděl na mé otázky a možná nám tím pomohl najít pana Lacey? Pokud vám v tom něco brání, řekněte to rovnou, protože si tím všichni ušetříme čas.“

„Udělám vše co je v mých silách, abych vám pomohl,“ řekl Ram Singh prostě. „Pan Lacey se zmiňoval jen velmi málo o sobě nebo o tom, co dělá na letišti. Vzpomínám si, že když se vrátil z Kalkaty v hunteru, žertem řekl něco v tom smyslu, že jestliže mu teď někdo zkříží cestu, měl by se mít na pozoru.“

„Vy jste to ale nebral vážně?“

„Ne. Pan Lacey měl rád takové žertíky.“

„Neřekl vám, proč potřebuje právě hunter?“

„Ne.“

„Ani vám nepověděl, co vůbec hledá v Indii?“

„Ne. Nikdy se mi o žádném důvodu nezmínil.“ Zrak mladého Inda znovu zatěkal po betonové ploše.

„Jste si jistý, že mi říkáte pravdu?“ ztišil Biggles hlas.

„Já vždycky mluvím pravdu.“

„Dobrá. Tak čeho se potom bojíte?“

„Nebojím se, ale...“

„Ale co? Ven s tím. Můžete nám důvěřovat. Ať řeknete cokoli, budeme to považovat za přísně důvěrné.“

Ram Singh opět zaváhal a pak tiše řekl: „Jednou za mnou přišel nějaký člověk a vyptával se na pana Laceyho. Naznačil, že když mu nepovím co chce vědět, bude se mnou zle.“

„Chápu,“ řekl Biggles tiše. „Vyhrožoval, co?“

„Ano.“

„Řekl jste mu něco?“

„Řekl jsem mu pravdu, že totiž o panu Laceyovi nic nevím. Měl jsem na starosti jen jeho letadlo. Co s ním dělal, nebyla má věc.“

„Kdo byl ten člověk?“

„Nevím. Nikdy předtím jsem ho nepotkal.“

„Viděl jste ho od té doby?“

„Jednou nebo dvakrát, ale jen z dálky.“

„Byl to Evropan nebo Ind?“

„Nevím. Vypadal jako Ind, ale měl evropské šaty.“

„Jakou řečí mluvil?“

„Se mnou hovořil hindersky, ale uměl i anglicky.“

„Jak to víte?“

„Protože když jsem jednou bezděky promluvil anglicky, odpověděl mi také anglicky. Mohl být i Američan.“

„Poznal byste ho, kdybyste ho zase viděl?“

„Myslím, že ano. Kdyby byl ovšem stejně oblečený. Měl na sobě podobné šaty jako vy.“

Biggles pohlédl na svůj bílý plátěný oblek, zapálil si cigaretu a pokračoval: „Teď poslouchejte, Rame Singhu, protože to je velmi důležité. Vraťte se v duchu zpátky a pokuste si vzpomenout na to, co vám pan Lacey řekl zvláštního. Třeba i když žertoval. Mohlo by nám to dost pomoci.“

Ram Singh se na chvíli zamyslel. „Vzpomínám si, že asi před dvěma nebo třemi týdny se mě ptal, jestli jsem si tady na letišti nevšiml člověka s dřevěnou nohou,“ řekl pak. „A domnívám se, že to myslel vážně,“ dodal.

„S dřevěnou nohou?“ udiveně opakoval Biggles a zvedl obočí.

„Ano.“

„Viděl jste někoho takového?“

„O nikom nevím. Jak bych asi poznal, že někdo má dřevěnou nohu? Snad kdyby to byla opravdu dřevěná noha, jakou mívají lidé, kteří si nemohou dovolit skutečnou protézu. Takové bych si možná všiml, ačkoli podobných je v Indii spousta. Ale jestliže to byla dřevěná noha schovaná v kalhotách, tu bych nepoznal.“

„Rozumím,“ připustil Biggles. „Ale vraťme se k hunteru. Byl vyzbrojený kulomety?“

„Ano. Myslím, že to je běžná vojenská stíhačka toho typu.“

„Byly kulomety nabité?“

„Ano.“

„Jak to víte?“

„Podíval jsem se.“

„Proč?“

„Ze zvědavosti. Nedokázal jsem si představit, k čemu pan Lacey potřebuje v Indii takové letadlo.“

„Také bych byl zvědav,“ usmál se Biggles. „Když na to přijde, ani mně to není jasné. Předpokládám, že do té doby létal pouze v austeru?“

„Ano. Létal s ním často a někdy byl ve vzduchu hodně dlouho.“

„A nemáte tušení, kde se toulal?“

„Ne. Neříkal mi, kde byl, kromě dvou případů, kdy mi oznámil, že poletí do Kalkaty.“

„Jak často létal?“

„Téměř každý den.“

„Když pak odletěl v hunteru, zamířil na sever?“

„Ano.“

„Tím směrem odlétal i v austeru?“

„Obvykle ano. Řekl bych, že vždycky, pokud jsem ho viděl.“

„Nezmínil se někdy před vámi o Terai?“

„Teď jste mi připomněl, že ano. Ovšem, mluvil o ní. Jednou když jsme spolu hovořili, se zeptal, zda jsem někdy byl v Terai. Chtěl vědět, jestli je džungle opravdu tak zlá, jak se o ní říká.“

„Co jste mu odpověděl?“

„Musel jsem mu říct, že nevím, protože jsem ji nikdy neviděl. Znal jsem ji jen z vyprávění a to nestačí.“

„Nikdy jste přes ni neletěl?“

„Ne. Co jsem tady, letěl jsem jen několikrát do Kalkaty, když zbylo v letadle volné místo.“

„Letěl jste někdy s panem Laceyem v austeru?“

„Ne, nikdy mě nepozval.“

„Kdyby to udělal, letěl byste s ním?“

„Samozřejmě. Miluji létání. Jednou se chystal k odletu a já se ho zeptal, zda by mě nevzal s sebou...”

„Co na to řekl?”

„Zasmál se a řekl mi, že bude pro mě bezpečnější, když zůstanu na zemi.”

„Jak jste si to vyložil?”

„Nijak. Myslel jsem, že to je jeden z jeho žertíků.”

„Staral se někdo kromě vás o auster, když byl na letišti?”

„Ne, to byla moje práce. Přikázali mi, abych se o něj staral co nejlíp.”

„Kdo to nařídil?”

„Pan Akbar.”

„Nepožádal vás někdo, abyste s letadlem něco udělal... myslím tím něco, co by donutilo pilota k nouzovému přistání?”

„Ne!” zhrozil se Ram Singh.

„Bral si pan Lacey do austeru nějakou zbraň? Třeba pušku?”

„Nikdy. Kdyby si nějakou bral, určitě bych si jí všiml.”

„Děkuji vám, Ramo Singhu. Teď bych se rád podíval na auster.”

„Jistě. Pojd'te, prosím, se mnou.”

„Neprojevil ještě někdo přání se na něj podívat?”

„Ne.”

Když se blížili k otevřeným vratům hangáru, vyšel z nich muž, podle oblečení Ind a odcházel. Mířil směrem od příchozích, takže mu neviděli do tváře. Trochu kulhal a při chůzi se opíral o hůl.

Biggles se zarazil a položil Ramu Singhovi ruku na rameno. „Znáte toho člověka?” zeptal se stroze.

„Ne.“

„Nemůže to být chlapík, který se vyptával na pana Laceyho?“

„Nemyslím, ale nemohu to říct určitě, když ho nevidím zřepředu.“

Biggles se zamračil. „Jestli stál uvnitř hangáru, mohl slyšet, co jsme si povídali.“

„To je možné.“

Biggles se obrátil k Bertiemu. „Dávej pozor, kam jde. Třeba ho trápí revma. Mohl by ale taky mít dřevěnou nohu.“ Bertie přikývl a vydal se za ním.

Biggles a Ram Singh vstoupili do hangáru, kde na vzdálenějším konci stál Algyho auster, tak aby nepřekážel. Ram Singh přihlížel, jak ho Biggles zevnitř i zvnějšku pečlivě prohlíží. „Zdá se, že je v naprostém pořádku,“ prohodil, když vystoupil z pilotní kabiny, kde marně hledal nějaké poznámky od Algyho.

Objevil se Bertie.

„Co jsi zjistil?“ zeptal se Biggles.

„Za hlavní budovou měl zaparkovaný vůz. Odjel v něm tak rychle, že jsem se mu ani nestačil podívat do tváře. Víc se nedalo dělat, bez auta jsem ho nemohl sledovat.“

„Jakou značku měl jeho vůz?“

„Nevím, byl moc daleko. Byla to nějaká velká limuzína.“

„Nezjistil jsi její číslo?“

„Ne, nerozeznal jsem ho. Jak vypadá Algyho auster? Nenašel jsi na něm nějakou závadu?“

„Závadu ne. Tím říkám, že jsem nenašel nic, co by mu bránilo v letu. Jeden objev mě ale překvapil. Pojď se mnou.“

Odvedl Bertieho k druhé straně letadla a beze slova ukázal na malý otvor v podlaze blízko sedačky pilota. Byl tak malý, že si ho mohlo všimnout jen oko zkušeného letce.

„Jemináčku,“ vydechl Bertie a našpulil ústa. „Otvor po kulce!“

„Správně, tudy prolétla střela,“ kývl Biggles. „Jestli byl Algy v kabině, a musíme předpokládat, že byl, mohla ho zasáhnout. Teď už tedy víme, proč si letěl do Kalkaty vypůjčit hunter. Asi čekal další útok a nechtěl jen nečinně sedět. Když řekl Ramu Singhovi, že by se někdo měl mít na pozoru, nežertoval. Je to jasné. Někdo věděl, co tu Algy dělá a střelil po něm. Podruhé se mu to zdařilo líp a Algyho sestřelil. Alespoň tak se mi to nyní jeví.“

„Jestli se nemýlíš, museli ho nachytat na švestkách,“ vážně řekl Bertie.

„Algyho to patrně překvapilo, asi pozoroval jinou část země. Po něčem pátral, ale přesně nevíme, co to bylo.“

„Řekl jsi to Ramu Singhovi?“

„Ne. Zřejmě si otvoru po kulce nevšiml. Ani bych to nečekal. My jsme už náhodou pár proděravělých letadel viděli.“

„Podáš o tom zprávu?“

„Zatím ještě ne, ničemu by to neprospělo. Ti, kdož stojí proti nám, by se o tom dověděli. Bude lépe nedat jim znát, co již víme. Necháme si to pro sebe. No, myslím, že to je všechno, co se tu dá zjistit.“

„Jaký bude náš další postup?“

„Je na čase, abychom si trochu zalétali. Dnes už je na to pozdě. Počkáme si na východ slunce, ale chci být ve vzduchu dříve, než zase začne horko.“

Připojili se k mladému Indovi, který pomalu přecházel před vraty hangáru.

„Díky, to je pro dnešek všechno,“ řekl mu Biggles. „Jestliže si zítra přivstanete, uvidíme se ráno. Budeme tu za svítání. Kdybyste mezitím náhodou zahlédl muže s dřevěnou nohou, dejte nám vědět.“

„To myslíte vážně?“ užasl mladík.

„Zcela vážně.“

„Domníváte se, že bych ho tu mohl potkat?“

„Vůbec by mě to nepřekvapilo.“

„V Indii je hodně lidí s dřevěnou nohou.“

„Mě zajímají jen ti, kteří zabloudí na letiště. Rozhodně však takovému člověku nedovolte přiblížit se k letadlu pana Laceyho nebo k našemu.“

Mávl mladíkovi na pozdrav a zamířil k ubytovně. „Co si o něm myslíš, starouši?“ zeptal se Bertie. „Řekl bych, že je v pořádku, ačkoli v téhle chvíli tady příliš nevěřím nikomu. Kdybych se v něm mýlil, brzy se to dozvíme.“

„A jak se ti líbí ředitel Akbar?“

„Udělal na mě dobrý dojem. Bud' mu budeme důvěřovat, nebo to tu můžeme sbalit a vydat se domů. Kdyby měl zájem, mohl by nám zdejší pobyt znemožnit.“

Kráčeli dál, aby se uložili ke spánku.

KAPITOLA ČTVRTÁ

CIZINEC NABÍZÍ SLUŽBY

Přestože vládl večer, horko bylo stále úmorné, Biggles a Bertie zjistili, že dostali čisté a pohodlné pokoje v ubytovně, kde o jejich potřeby pečovalo několik tichých „hochů“, tedy sloužících. Všichni měli bílé obleky bez poskvrnky. Název ubytovna nebyl pro bungalov přesný, ve skutečnosti to byl malý, překvapivě moderní hotel, vybavený pěknými pokoji pro vládní úředníky. Někdo zřejmě rozhodl, že mezi ně patří i oba letci, protože dostali malé, ale vyhovující pokoje vedle sebe. Dokonce se zdálo, že budou mít pro sebe celý hotel. V hale ani v baru totiž jiného hosta neviděli. V baru si pak dali lehké a chutné jídlo.

Než šli spát, posadili se ještě do lehátek pod velikým indickým měsícem. Donesli jim kávu. Oba si chtěli trochu pohovořit o věci, jež je přivedla do Indie a o prvním dni na letišti Shara. Cítili se tu být z doslechu případných slídilů.

„Snad není hloupé, když necháme oba stroje bez dozoru?“ začal Bertie s mírnou obavou ve hlase.

„Co můžeme dělat jiného?“ pokrčil rameny Biggles. „Odmítám po řadu nocí trčet ve stínu vrtulí a už vůbec nevím, jak bych žádal pana Akbara, aby tam místo nás postavil stráž. Znamenalo by to, že nedůvěřujeme jeho bezpečnostním opatřením. Musíme mu prostě věřit, jinak to nejde.“

„Co říkáš zprávě o muži s dřevěnou nohou?“

„Asi totéž co ty. Dá se z toho usoudit, že někdo z mužů, které Algy podezíral, měl protézu. Algy si podle všeho myslel, že by se tu mohl objevit, jinak by o tom Ramu Singhovi neříkal. Kdybychom takového člověka uviděli, pořádně si ho prohlédneme. Mladík ovšem správně poznamenal, že u muže v dlouhých kalhotách nepoznáš, zda má nohy rovné, křivé nebo dřevěné. Nemůžeme se ptát každého kdo kulhá: „Promiňte pane, nemáte náhodou dřevěnou nohu?“

„Je zajímavé, že jediný chlapík, kterého jsme viděli u hangárů kromě mechaniků, zrovna kulhal.“

„Proto jsem chtěl, aby ses na něj podíval.“

„Myslíš, že měl protézu?“

„Bylo to možné, dokonce pravděpodobné.“

„Nevypadal na zaměstnance, který tady pracuje. Spíš bych řekl, že bloumal po letišti od něčeho k něčemu.“

„A co má být? Tohle není londýnské letiště. Jsi v Indii, život je tu jiný. Když potkáš na chodníku krávu, vyhni se jí.“

„Ještě štěstí, že se nepasou na letišti,“ ušklíbl se Bertie. „Jaký máš plán na zítřek?“

„Je jasné, že když tu budeme posedávat, nic víc nezjistíme. Už jsem se vyptal na všechno, nač jsem si dokázal vzpomenout. Teď nám zbývá zaletět na sever a podívat se na oblast, kterou prozkoumával Algy. Připouštím, že severní směr není zcela jednoznačný, ale je to alespoň přibližné vodítko. Jsme na tom pořád líp, než kdybychom neměli ani ponětí, kterou čárku na kompasu si Algy vyvolil, když nastavoval kurz letu. Můžeme předpokládat, že stopa pašeráků vedla někam na sever od místa, kde sedíme. Proč by sem jinak přesouval

svou operační základnu z Kalkaty? Už měl celou věc skoro v kapse. V posledním dopise nám to naznačil a chystal se k odletu domů. Pak se však něco zvrtilo a protože se nevrátil, mohl by se teď prodírat houštím někde mezi Sharou a Himálajem. Nemyslím, že by byl takový pitomec a přeletěl hory až do Tibetu, kde dnes vládne Čína. Kdyby to ale udělal, bylo by to možná k něčemu dobré. Po jeho nouzovém přistání v Tibetu by čínská vláda spustila povyk o porušení svého vzdušného prostoru.“

„Škoda, že nikomu neřekl co věděl,“ poznamenal Bertie.

„Neodvažoval se. Copak mohl někomu důvěřovat? Zlato představuje velké pokušení, jemuž podlehe skoro každý. Kdo má toho prokletého kovu dost, koupí si čtyři z pěti lidí. Jak řekl jeden cynik, každý člověk má cenu, za kterou se dá koupit. Proto jsou výzvědné služby kdejakého státu tak úspěšné.“ Biggles zamáchl cigaretu. „Jdu si už lehnout, ráno musíme odstartovat brzy. Zítra bude zase vedro.“

„Myslíš, že počasí bude příznivé?“

„Jiné tu není. To je jedna z věcí, na kterou se můžeš v Indii spolehnout. Nemusíš být odborník ani prorok. V tomto ročním období neměj ani stín pochyby o tom, že zítra bude stejné počasí, jaké bylo dnes. Zářící slunce vystoupí na oblohu a až doputuje k západu nenarazí na jediný mráček. Tak to bude příští den a řadu dalších, než nastane čas monzunu se džbery deště, který dá žíznivé zemi víc vody, než dokáže vypít. Pak nebude počasí na létání, to mi věř. V Bengálsku přicházejí deště od severovýchodu a pršet začíná obvykle koncem května nebo začátkem června.“

„Takže nám zbývá necelý měsíc, abychom Algyho našli?“

„Spíš méně. Monzun si s námi může zahrát a objevit se tu dříve než má. Něco ti řeknu. Pokud Algyho nenajdeme do doby, než vypukne monzun, pak ho již nenajdeme nikdy. Do tak lehkého stroje jakým je auster, nadělá dešť a krupobití díry a pak ho zatluče do země.“

„Tohle snad Algy věděl?“

„Upřímně doufám, že ano. Proto, myslím, tak spěchal, aby celou věc ukončil. Musíme se do toho obout po vojensku, i když po vojně už zrovna netoužím.“

Bertie se naklonil a dotkl se Bigglesova kolena. „Počkej ještě, starouši,“ zašeptal a znovu mrkl Bigglesovi přes rameno. „Zdá se, že máme návštěvu. Tuším, že tenhle chlápek jde k nám.“

Chvilí bylo ticho, Biggles se neohlédl. Potom k nim pomalu přikročil štíhlý muž. „Dobrý večer, pánové,“ řekl tlumeným hlasem.

„Dovolíte mi, prosím, abych si k vám přisedl? Číšník mi přinese kávu.“³ Mluvil anglicky beze stop cizího přízvuku.

„Posad'te se,“ vyzval ho Biggles. „Stůl ani lehátka mi nepatří.“

„Velmi vám děkuji,“ řekl muž a posadil se mezi ně. Nepromluvil, dokud mu chlapec nepostavil kávu na stůl a

³ Pokud by čtenář považoval za zvláštní, že tolik lidí mluví v Indii anglicky, je třeba říci, že většina vzdělaných Indů a také Pakistánců hovoří tímto jazykem. I prostí lidé se obvykle anglicky domluví. Pouze v odlehlých venkovských oblastech převažují lidé, kteří mluví jen místním jazykem. Je nutno připomenout, že i když národním jazykem je hindština (Biggles se v této zemi narodil a hindsky hovoří), je v zemi čtrnáct významnějších jazyků a více než sto dialektů, užívaných rodáky z určitých území.

s úklonou neodešel. Pak poznamenal: „Dnes je veliké horko, jistě to také pociťujete.“

„Nezdá se nám to tak zlé,“ odpověděl Biggles a trochu posunul lehátko. „Anglickému podnebí, jak možná víte, chybí hodně k tomu, aby bylo příjemné a také proto se již dlouho touláme po jiných zemích.“

„Jako například po Indii.“

„Vždycky jsme měli Indii rádi.“

Všichni se odmlčeli a nově příchozí usrkával kávu. Posadil se zády k měsíci, takže mu nebylo dobře vidět do obličeje. Dalo se ovšem rozeznat, že má na sobě společenský oblek, černé kalhoty, bílé sako a tmavou vázanku. Podobně se oblékala velká část Indů z vyšších vrstev. Na ruce, kterou sahal po kávě, se třpytil prsten s diamantem. Byla to krásná ruka, jako by ruka umělce. Dlouhé štíhlé prsty zřejmě nikdy nepoznaly tvrdou práci.

„Domnívám se, pánové, že jste přijeli na lov,“ dal se nezvaný host znovu do řeči.

„Ano,“ odpověděl Biggles po pravdě, aniž by prozradil, jakou kořist sledují. „Vy se také věnujete této zálibě?“ otázal se.

„Ne, já ne. Lov si mně nezískal. Je to příliš namáhavá zábava. Jsem obchodník, který je shodou okolností nucen strávit noc na tomto nevlídném místě. Včera jsem zmeškal spojení do Kalkaty. Obávám se, že v tomto směru by se naše místní letecké linky měly zásadně zlepšit. Mýlím se snad, když jsem vás viděl přistávat v letadle? V malém soukromém letadle?“

„To jste mohl vidět, protože jsme v letadle přiletěli,“ usmál se Biggles a zapálil si další cigaretu. Nabídl hostovi otevřené pouzdro.

„Ne, děkuji vám,“ odmítl muž. „Nekouřím. Promiňte mi, prosím, zvědavost, ale jak chcete lovit z letadla, pokud to není neomalená otázka?“

„Nehodláme střílet tygry z letadla, pokud máte na mysli tohle. Letadlo nám poslouží k průzkumu země, než tam vyrazíme pěšky. Při lovu využijeme služeb *shikari*, zkušeného lovce.“

„Ach! V tom vám mohu pomoci. Vím o takovém člověku.“

„To je od vás velmi laskavé, ale my jsme si už vše zařídili,“ odpověděl Biggles.

„Napadá mě, že bych vám mohl ušetřit i starosti s výbavou. Mohu obstarat levné pistole, pušky, táborovou výstroj a podobné věci. Zabývá se s tím jedna z mých společností.“

„Přivezli jsme si s sebou všechno, co budeme potřebovat,“ řekl Biggles už trochu chladněji. „Nicméně,“ dodal, „kdybyste nám dal svou navštívenku, můžeme se s vámi spojit, kdybychom se dostali do potíží.“

Cizinec si prohlédl kapsy a pak smutným hlasem prohlásil, že nechal navštívenky v jiném saku.

„Nevadí,“ řekl Biggles zdvořile. „Mohu se na vaše jméno kdykoli zeptat v kanceláři. Určitě vás znají.“

„Ovšem, správně,“ řekl muž nejistě a zdálo se, že chce odvést řeč jinam. „Mohu vám ještě objednat kávu?“

„Děkuji, pro mě ne,“ odmítl Biggles. „Když jste přišel, chystal jsem se jít spát, ale zdálo se mi nezdvořilé, odejít a nechat vás tu samotného.“

„Jak si přejete. Jistě se zase ráno potkáme.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Biggles. „Pro cestovatele jakými jsme my, je svět malý.“ Zvedl se a následován Bertiem šel k hotelu.

Oba mlčeli, dokud se nedostali dost daleko z doslechu cizince. „Co mu říkáš?“ řekl pak tiše Bertie. „Nebyl trochu moc zvědavý?“

„Přirozeně.“

„Proč přirozeně?“

„Pokud se nemýlím, přišel vyzvídat.“

„Proč si to myslíš?“

„Především se mi zdá, že má protézu.“

Bertie se zarazil a ostře pohlédl na Bigglese. „Jak to ale, pro všechno na světě můžeš vědět?“

„Připadal mi podezřelý hned, jak si k nám přisedl. Žádný slušný Ind by se bez vážného důvodu takhle nevnucoval. Navíc důvod, který uvedl, byl víceméně nesmyslný. Všiml sis ale, jak jsem si přisunul lehátko blíže k němu. Neuhádneš proč?“

„To tedy ne, člověče. Nejsem věstec, nejsem Pythie.“

„Ani nemusíš. Měl jsem celkem dobrý odhad, že když tu zůstaneme dostatečně dlouho, potkáme člověka s dřevěnou nohou. Musím uznat, že k tomu došlo dřív, než jsem čekal. Někdo nás podezírá a opravdu si pospíšíl. Posunul jsem se k němu tak blízko, abych se ho mohl dotknout. Klepl jsem mu do nohy špičkou střevíce a on to nevnímal. Kdyby to ucítil, pohnul by se, nebo by se na mě podíval. Vyplývá z toho jediný závěr a nemohu říct, že by mě zvlášť překvapil. Je možné, že muž, který nás viděl hovořit u hangáru s Ramem Singhem, uvědomil svého šéfa o našem příchodu. Ten si nás přišel okouknout. Takhle si to aspoň vysvětluji. To co breptal o

zmeškání letadla, je nesmysl. Právě teď sem přijel. Vsadil bych sto liber, že přijel vozem z nějakého dost blízkého místa. Jdeme k parkovišti a ověříme se, zda mám pravdu.“

Došli k parkujícím vozům. Stály tam jen dva a o to byl průzkum jednodušší. Jeden z nich, jak Biggles poznamenal, patřil řediteli

Akbarovi. Biggles položil ruku na chladič vedle stojícího daimleru a hned ji odtáhl. „Je ještě teplý,“ řekl. „Přijel během poslední hodiny. V tomhle počasí se motor ochlazuje pomalu. Zdá se, že náš přítel má spoustu peněz, takže mě udivuje, že nemá šoféra. Třeba však nějakého má, ale ten nechtěl ve voze čekat, jestli se tu jeho pán nerozhodne přenocovat.“

„Co z toho pro nás vyplývá – jestli víš, co tím chci říct?“

„Především si musíme dávat dobrý pozor na všechno, co uděláme nebo řekneme. Chlapíka, který nás oslovil, nevedla k návštěvě jeho dobrota a touha nám pomoci. Přišel, aby si nás prohlédl a pokusil se vyzvědět, co tu děláme. Možná to ví, nebo to uhodl. Někdo si pospíšil, aby mu ohlásil, že jsme přijeli.“

„Byl ochotný nám poskytnout pomoc.“

„Až příliš, lorde. Člověk, který si sedne k cizincům a zoufale jim chce pomáhat, je mi divný. Tobě ne? Zamysli se nad tím, proč by se měl kvůli nám vystavovat potížím? Přehnal to. Nabídl se, že nám najde dobrého *shikari*. Možná mu křivdím, ale patrně bych brzy litoval, kdybych měl chodil po džungli s někým, koho mi doporučil. Neodvažuji se hádat, jaké místo zaujímá v gangu, který připravil Algyho zmizení. Na tom nezáleží. Cítím v kostech, že máme proti sobě bandu gangsterů, která se

nezastaví před ničím. Právě proto Algy nechtěl nic svěřovat papíru a přece ho dostali. Jakmile teď zjistí, že jsme jeho přátelé, kteří přišli vypátrat, co se stalo, udělají všechno možné, aby nás dostali taky. Snad to není přímý důvod k poplachu, ale byli bychom hlupáci, kdybychom si s tím mužem něco začali. Ráno než se probudí, budeme pryč. Pokud nemá po ruce vlastní letadlo, nebude nás schopen sledovat.“

Během hovoru pomalu kráčeli k pokojům. Nespěchali, stále bylo horko. Asi osmnáctiletý hoch, který nosil kávu, měl ještě službu a seděl pohodlně na lehátku. Když vstoupili, vstal.

„Mluvili jsme s tím pánem venku,“ oslovil ho Biggles, „jenomže jsme se ho zapomněli zeptat na jméno. Nevíte, jak se jmenuje?“

Hochova tvář zůstala bez výrazu. „Ne, pane. Nikdy dřív jsem ho tu neviděl.“

„Nenocoval tady včera?“

Hoch se zatvářil udiveně. „Nevím, pane, neměl jsem službu.“

„Nevadí,“ odpověděl Biggles lhostejně. „Určitě se s ním uvidíme ráno. V kolik hodin si přál vzbudit?“

„Nemám žádný příkaz, pane. Přejete si, abychom vás vzbudili?“

„Ne, děkuji. Asi si přispíme. Až budeme chtít ranní čaj, dáme vám vědět.“

„Ano, pane.“

„Naše klíče, prosím.“

Hoch sáhl po klíčích a předal je Bigglesovi.

Kráčeli pak chodbou k pokojům, které byly až na opačném konci. „Pojď sem na chvíli,“ řekl Biggles a otevřel dveře. „Ten chlapec mohl mluvit pravdu, ale

nemusel. Spíš se však domnívám, že nelhal. O ničem neví. Řekli mu jenom, aby moc nemluvil. Nemyslím, že tady náš nový přítel dnes přenocuje. Jeho klíč, pokud ho nemá v kapse, by visel na háčku. Byly tam jen naše klíče, takže se zdá, že jsme jediní, kdo tu bude spát.“

„Co si myslíš o tom chlápku?“

„Kosmopolitní typ, který se mohl narodit kdekoli na světě. Snad ani nezná své předky. S podobnými lidmi jsem již jednal mnohokrát a byli mezi nimi dobří i špatní. Někteří jsou tak šikovní, že žijí v přepychu a přitom se zdá, že nic nedělají. Najdeš je všude, kde jsou peníze. O nic jiného nemají zájem. Patří jim svět. Londýn i Paříž, New York, Monte Carlo, Švýcarsko, Káhira i Střední východ, jsou doma všude. Z těch špatných se stávají mezinárodní darebáci a špioni. Nikomu neslíbili věrnost a tak je netrápí svědomí. Hádám, že jeho cestovní pas by bylo zajímavé čtení.“

Za řeči Biggles otevřel svou cestovní brašnu a nahlédl dovnitř. „Zatím se nikdo mých věcí nedotkl,“ poznamenal a vytáhl pyžamo.

Podíval se na Bertieho. „Uvědomuješ si vůbec, že máme před sebou problém?“

„Jaký problém, starouši? Oč jde?“

„Tohle je bungalov. Pokud budeme spát za zavřenými okny, asi se tu udusíme. V pokoji bude jako v parní lázni. Když ale necháme okna otevřená, nic nezabrání lotrovi, aby vlezl dovnitř a podřízl nám krk.“

„Opravdu si myslíš, že něco takového hrozí?“

„Nevím. Říkám jen, co by se mohlo stát. Jistí lidé už vědí, že jsme tady a proč jsme sem přiletěli. Tomu jsme se nemohli vyhnout. Možná jsem přecitlivělý, ale

nehodlám si je pouštět k tělu. Můžeme zamknout dveře, ale při otevřeném okně klidně neusnu.“

„Tak co s tím? Potřebuji se alespoň trochu vyspat, nebo nebudu stát ráno za nic.“

Biggles se na chvíli zamyslel. „Počkej, něco mě napadlo,“ řekl pak a vyšel na chodbu.

KAPITOLA PÁTÁ

NOČNÍ PŘEPADENÍ

Biggles se vrátil do pokoje za několik minut.

„Prohlédl jsem si několik pokojů vedle našeho,“ řekl. „Nikdo v nich není. Lůžka nejsou připravená, v pokojích chybí zavazadla, což znamená, že nejsou obsazené. Zaříd' se podle svého, ale já mám sto chutí se do jednoho přesunout. Pořád myslím na to, že ochotný pán, co nám nutil další kávu, ví, jaké pokoje nám přidělili.“

„Jak by to mohl vědět? Zeptal se chlapce?“

„Uvažuj, Bertie! Když jsme jediní, kdo tu přespí, stačilo mu, aby se podíval na klíče a přečetl si čísla.“

„Jasně. Na to jsem nepomyslel.“

„Přejdu do druhého nejbližšího pokoje. Je dvojlůžkový. Jestli chceš, pojď se mnou.“

„To není hloupý nápad,“ kývl Bertie. „Tak pojďme. Kdyby mělo k něčemu dojít, aspoň jeden z nás se vzbudí. Nejsem zrovna posedlý čerstvým vzduchem, ale přiznám se, že se nechci celou noc dusit za zavřeným oknem ve vlastní štávě.“

„Nemáš právě vkusná přirovnání,“ řekl Biggles. Přešel ke svému lůžku, stáhl prostěradlo, položil podhlavník a polštář po délce a zakryl je prostěradlem, aby vznikl dojem, že v posteli někdo leží. „To oklame každého, kdo by sem nahlédl,“ poznamenal. „Udělej to podobně s tou druhou postelí.“

„Jdu na to, starouši.“

Upravili druhé lůžko stejným způsobem. „Spi sladce, příteli,“ pravil Bertie a poplácal látkového spáče na rozloučenou. Potom si vzali pyžama a šli do dvojlůžkového pokoje, o němž Biggles mluvil. „Nebudeme svítit, zvenku by to bylo vidět,“ řekl. Dovnitř ostatně zářilo jasné světlo měsíce poskytující dost světla.

Když se začali převlékat, přilákal je k oknu zvuk startujícího auta.

Okno vedlo na volnou plochu, užívanou k parkování vozů. Ve stříbřitém světle měsíce viděli u volantu daimleru sedět řidiče v bílém saku. Vůz odjížděl a brzy zmizel na silnici k letišti. „Zdá se, že náš zvědavý přítel tady nakonec nocovat nebude,“ poznamenal Biggles. „Mám dojem, že to neměl v úmyslu od začátku. Když není ničím horším, je pohotový lhář, ale mě nepřesvědčil. Je to dobré aspoň k tomu, že nás nebude otravovat. Teď raději zalehneme, ráno musíme brzy vstávat.“

Oba ulehli na svá lůžka.

Bertie byl dost unavený a čekal, že bez potíží hned usne, jenže nešlo to. Dlouho ležel se zavřenýma očima, ale spánek nepřicházel. Jak se to někdy stává, dostal se nakonec do nepříjemného stavu, kdy si uvědomoval, že čím více se snaží přivolat spánek, tím je bdělejší. Mohlo to být i horkem, neboť ačkoli okno bylo otevřené, v pokoji bylo jako v peci a přestože Bertie ležel bez hnutí, měl pyžamo navlhlé potem. Ať už ale za to mohlo cokoli, Bertieho mozek čile pracoval a přemítal události uplynulého dne. Noční klid rušil jen jeden zvuk. Bylo to pravidelné oddechování Bigglese, který zjevně ani netušil, co je nespavost.

Nakonec se Bertie rozhodl, že mu nezbývá než udělat přestávku a pak začít znovu. Někdy to zabere. Bez

hluku, v obavě aby nevyrušil Bigglese, který měl lehké spaní, vstal z lůžka a tiše se doplížil k oknu. Před ním stála rákosová židle, a když do ní sedal, trochu zavržala. Bigglese to nevzbudilo. U otevřeného okna nebylo ani o trochu chladněji, ale aspoň mohl pozorovat okolí.

Noc byla nádherná. Panovalo naprosté ticho bez jediného zvuku, nic se nehýbalo, jako kdyby celý svět zemřel. Velebné ticho viselo nad obrazem zalitým namodralým světlem, v němž každý předmět vrhal stín černý jako smola. Na bezmračné obloze svítil jenom měsíc jako obrovská stříbrná zářící koule, a v jeho záři hvězdy bledly, až se téměř nedaly rozeznat. Živý plot v dohledu tvořily aloe a jejich tuhé špičaté listy se tmavě rýsovaly na obzoru jako řada bajonetů. Do dusného ovzduší občas pronikaly závany zvláštní nepoznatelné vůně. Vůz pana Akbara stál na místě, kde ho naposled viděl. Zřejmě tam už zůstane do rána.

Bertie nevěděl, jak dlouho seděl a vyhlížel ven, aniž by se na něco zaměřil. Nebylo totiž na co, nikde nebylo nic, co by přitáhlo jeho pozornost. Nevnímal ani běh času a možná právě tohle přineslo vytoužený účinek. Začínal podřimovat. Zívl...

Právě se chystal, že vstane a vrátí se do postele, když jeho oči upoutal pohyb. Byl tak nepatrný, že by mu za běžných podmínek unikl, ale v úplném tichu noci by bylo nápadné i padající stéblo. Vypadalo to jako malá šedobílá skvrna, hýbající se na tmavé stěně živého plotu, který lemoval vzdálenou část parkoviště. Zvědavě ji pozoroval a přemýšlel, co by to mohlo být. Na lidskou bytost to bylo příliš malé, na noční můru zas příliš rozměrné, i když zde už zahlédl pár obrovských jedinců. Jenomže tohle se netřepetalo jako letící můra, ani jako

pták nebo dokonce rychlý netopýr. Nakonec usoudil, že se jedná o nějaké zvíře, možná o zatoulaného slídícího psa či šakala a třeba i o opici.

Nepřikládal jevu větší důležitost, ale pozoroval ho dál z čiré zvědavosti. Vůbec ho nenapadlo, že by mohl mít něco společného s ním nebo s Bigglesem. Pochopil to až potom, když tvor, a pak už bylo zřejmé, že jde o tvora, přeběhl podél hranice roztažené řady malých palem. Asi tři palmičky v řadě chyběly a když předmět jeho pozornosti proběhl kolem, vrhl stín a Bertie si náhle uvědomil, že sleduje člověka! Světlá věc, která ho zprvu upoutala, byla bederní zástěrka na tmavém těle!

Sotva si to stačil uvědomit, zástěrka zmizela, přesněji řečeno ji Bertie ztratil z očí. Nepochyboval o tom, že nemůže tmavé tělo na černém pozadí vidět, ale stejně ho to znepokojilo. Když totiž vetřelce zahlédl, zdálo se mu, že má namířeno dozadu za bungalov, z něhož se Bertie díval. Pátral dál očima mezi stíny, aniž by něco viděl. Přistihl obyčejného zloděje nebo chlap sledoval jiný cíl? prolétlo Bertiemu hlavou. Neměl by projít chodbou a upozornit noční službu na nevíтанého hosta?

Bertie vstal a mávl rukou.

Příhoda zaplašila přicházející spánek, ale on se rozhodl, že si stejně půjde lehnout. Než to udělal, ještě se vyklonil ven, aby se naposledy rozhlédl. Vystrčil hlavu pouze z okenního rámu a tak měl výhled, aniž by ho mohl vidět někdo od zadní části hotelu. Ta byla plně osvětlena měsícem a Bertieho nenapadlo, že tam nočního tuláka uvidí. Vetřelec tam však byl a vypadal spíše jako velká opice než jako člověk! Ohnutý v pase se plížil podél zdi směrem k pokojům a nenatropil přitom více hluku než mihotavý stín.

Ted' již Bertie opravdu zbystřil smysly. Upoutalo ho, že zmizela světlá věc, kterou zahlédl jako první a posléze ji považoval za bederní zástěrku domorodců. Usoudil, že na to je jediná odpověď. Ten člověk ji svlékl. Proč ale? Odpověď na to byla rovněž jasná – odložil část oděvu, která mu překážela. Jestliže Bertie uvažoval správně, vyplývalo z toho, že chlap chystá něco nekalého!

Bertie ovšem ještě nevěděl určitě, kam má chlapík namířeno a co tedy vlastně zamýšlí. Kam však v tuto hodinu může jít a proč se skrývá? Zůstal tedy raději u okna, aby to zjistil. Stále nemá nic, co by naznačovalo, že vetřelcovým cílem má být on a Biggles. Když se však potom chlap zastavil a přitiskl se k zemi pod okny pokojů, kde měli s Bigglesem spát, Bertieho pochyby skončily. Rozhodl se, že je nejvyšší čas, aby Biggles věděl, co se děje.

Odstoupil od okna k Bigglesově posteli a položil mu ruku na rameno.

Biggles byl v mžiku vzhůru. „Co je?“ sykl.

„Psst. Myslím, že máme návštěvu.“

„Kde je? Co dělá?“ Biggles rychle vstal.

„Je to domorodec. Pozoroval jsem ho, když přicházel. Naposledy jsem ho viděl, jak se krčí pod okny našich původních pokojů, jako by chtěl dovnitř.“

Biggles udělal několik rychlých kroků k oknu a opatrně vyhlédl. „Nevidím ho.“

„Tak už musel vlézt dovnitř. Co budeme dělat?“

„Nic.“

„Nic? Chceš ho nechat odejít?“

„Proč ne? Není tam nic, co by mohl ukrást.“

„Ty ho nechytneš?“

„Já ne,“ řekl Biggles důrazně. Dál vyhlížel z okna a za chvíli dodal: „Tamhle běží. Utíká jako vyplašený králík.“ Napřímil se a odtáhl se od okna.

„Ten darebák vlezl do tvého nebo do mého pokoje a tys ho nechal odejít,“ obvinil Bertie Bigglese.

„A proč ne? Vždyť nám nijak neublížil. Svoje věci jsme si vzali s sebou, takže nám nemohl nic ukrást. Nač dělat kolem toho povyk? Co bys dělal ty?“

„Popadl bych ho a zeptal se, co tam k čertu dělá.“

„Zapomeň na to,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Myslím, že tě musím naučit ještě pár věcí o tom, jak dělají svou práci dobří lupiči. Zkusil jsi někdy chytit rukama ve vodě živého úhoře?“

„To ne, ale držel jsem živou rybu – nebo spíše jsem se o to pokoušel.“

„Něco podobného je zkusit přidržet toho kluzkého chlápka, který nás právě navštívil. Věděl na co se chystá a tak se namazal olejem od hlavy až k patě. S namaštěným naháčem toho moc nenaděláš, snad jen kdybys ho střelil. Kdybychom něco takového udělali, způsobili bychom jen zbytečný povyk. Krysa by nám

stejně upláchla a ještě by zkusila nechat někomu z nás nůž mezi žebry.“

„Zajímalo by mě, co tu chtěl?“

„Něco ti navrhu. Pojd'me se podívat. Jistě je pryč. Mimochodem, nevšiml sis, jestli s sebou nenesl pytel?“

„Pytel? Ne. Aspoň jsem žádný neviděl. Proč?“

„Kdyby ho napadlo dát nám jako dáreček hada, například bungara nebo kobru, potřeboval by na něj pytel.“

„Absolutně hnusná představa, to ti tedy řeknu,“ zamumlal Bertie zděšeně. „Vážně myslíš, že by to mohl udělat?“

„To si opravdu myslím,“ ušklíbl se Biggles. „Z hlediska vraha to zas je absolutně dokonalé řešení, ačkoli jsem už řekl, že by na ty jedovaté potvory potřeboval pytel. Jako vražedná zbraň je had nejvýhodnější proto, že smrt vypadá jako nešťastná náhoda. Může se to přihodit téměř kdekoli a v kteroukoli denní nebo noční dobu. V Indii umírá na hadí uštknutí každý rok deset tisíc lidí. Když však najdou člověka propíchnutého dýkou, je to něco jiného. Tak divných nešťastných náhod je pramálo. Pojd'me se tedy podívat, jaký způsob volil náš návštěvník. Pistoli nepoužil. Ta nadělá náramný hluk.“

Vyšli na chodbu a zastavili se u prvního pokoje, kde měli spát. Patřil Bertiemu. Biggles otevřel opatrně dveře, a aniž by překročil práh, nahlídl vypínač a rozsvítil. Ode dveří si prohlédl podlahu a lůžko. Hada neviděli a zdálo se, že tam není ničím hnuto.

„Ne, tady nebyl,“ prohlásil Biggles. „Vlezl tedy do mého pokoje a to mu stačilo.“

Zavřel dveře a když došel k pokoji, kde měl spát sám, zachoval stejný postup. Žádného hada neobjevili.

Na první pohled se i zde zdálo, že se nikdo ničeho nedotkl, ale pak Biggles strčil loktem do Bertieho a ukázal na svou postel. Na jejím horním konci byl v prostěradle, zakrývajícím nastrčený podhlavník a polštář, nápadný důlek. Biggles beze slova vzal prostěradlo, zvedl je proti světlu a prostrčil dlaň dlouhým čistým řezem. Když prohlédl podhlavník, našel v něm podobnou díru.

„Vidiš, co jsem myslel,“ zamumlal Biggles.

„Jemináčku,“ vyjekl Bertie. „Kdybys spal v téhle posteli, bylo by po tobě. Ted' už víme, co sem ten skunk přišel dělat.“

„Ano,“ přikývl Biggles. „Opravdu neplýtvají časem.“

„Proč mě vynechal?“

„Kdyby dostal mě, přišel bys na řadu ty,“ odpověděl zachmuřeně Biggles. „Je docela jasné, co se tu stalo. Hrdlořez šel napřed do mého pokoje. Vlezl dovnitř a dal se do své špinavé práce. Jakmile bodl, musel poznat, že propíchl panáka. Je zásadní rozdíl, jestli kucháš podhlavník nebo lidské tělo. Vyděsil se, že padl do léčky, nezdržoval se bodáním do tvého polštáře a pelášil pryč.“

„Tomu kdo ho platí, musí oznámit, že neuspěl.“

„Jak tyhle lidi znám, neudělá to. Bude mít příliš velký strach z toho, co by se mu mohlo stát.“

„Ta banda si tedy může myslet, že nás vyřídili?“

„Patrně ano. Až se ukážeme, bude někdo žasnout, že to nevyšlo. Mohli bychom toho využít ve svůj prospěch.“

„To bych rád věděl jak?“

„Tím, že budeme pozorovat, jak se kdo tváří. Dobře si všiměj každého, kdo bude překvapený, až se objevíme vyspalí do růžova.“

„Já nebudu do růžova,“ zavrčel Bertie. „Neohlásíš to?“

„Co? Co mám říkat o díře v prostěradle? Co by si s tím počali, i kdyby nám uvěřili? Není nejmenší naděje, že by chytili darebáka, který se sem připlížil. Ani bychom ho nepoznali. Ne, necháme to plavat, to bude lepší. Ať si dotyční pánové lámou hlavu, proč jsme ještě mezi živými.“

„Nemohl být vrahounem elegán, co s námi večer pil kávu?“

„Ne. Ten nepatří k tomuhle druhu. Spíše bude tím, kdo vystavil objednávku a zaplatil účet. Kromě toho měl světlou plet’.“

„To je pravda. Myslel jsem na to. Nemohl by být Párs?“

„Ne. Pársové se starají jen o sebe a drží při sobě. Neumím si představit Párse, který by se zabýval pašováním. Většinou to jsou vzdělaní a zámožní lidé. Někteří se podílí na velikých obchodních transakcích, jsou to milionáři. Je to poměrně malá skupina lidí, takže si mohou navzájem pomáhat. Domnívám se, že ten elegán byl napůl Evropan a napůl Asiat. Tím se vysvětluje barva jeho pleti. Pársové jsou bledší, protože nejde o pravé Indy. Přišli do Indie před dávnými časy z Persie. Ale nemá smysl tady stát a klábosit. Je na čase, trochu se vyspat. Tohle byla ukázka, jaké lidi měl Algy proti sobě. Na to nesmíme zapomenout.“

„Nemyslíš, že se vrah vrátí?“

„Dnes v noci už sotva. Muselo ho vyděsit, když poznal, že pára jen prázdnou postel. Přesto si ale všimni jedné věci. Věděl, do kterých pokojů má jít. Jak to věděl?

Někdo mu to musel říct. Kdo? To je něco, co ještě nevíme.“

Vrátili se do svého dvojlůžkového pokoje.

„Zdá se mi, starouši,“ řekl Bertie, když ulehl, „že kdybych sem přišel na vlastní pěst, vydržel bych tu sotva pět minut.“

„Nezapomínej, že jsem se náhodou narodil v Indii,“ odpověděl Biggles. „Jsem znalec a expert. A teď už spi.“

KAPITOLA ŠESTÁ

PRVNÍ LET

Okolí bylo ještě zbarveno do růžova prvními záblesky úsvitu, když následujícího jitra Biggles a Bertie kráčeli chodbou do baru, aby posnídali a bylo jim celkem jedno, co dostanou. Svá skrovná zavazadla vrátili do původně přidělených pokojů a pokoj kde spali uklidili, aby nikdo nepoznal, že v něm v noci někdo byl.

„Sleduj obličej chlapce, až nás uvidí,“ řekl Biggles tiše, když se blížili k hale. „Podle toho poznáme, zda něco ví o tom, co se tu v noci chystalo.“

Avšak mladý číšník, který je obsluhoval večer, nebyl na svém místě. Vystřídal ho jiný, mnohem starší muž. Byl to samozřejmě Ind, oblečený tradičním způsobem. Pomalu se procházel halou sem a tam se skloněnou hlavou a s rukama sepjatýma za zády. Celé držení jeho těla naznačovalo, že přemítá o nějakém problému. Když slyšel jak dvojice přichází, strnul. Otočil se a stál jako přimražený k podlaze, oči mu div nevypadly z důlků.

Biggles předstíral, že si ničeho neobvyklého nevšiml. Pouze lhostejně prohodil: „Rádi bychom, prosím, šálek čaje a něco malého k jídlu, jestli není příliš brzy.“

„Ano, sáhibe,“ vyhrkl muž, sepjal ruce před sebou a úslužně se uklonil.

Když odešel, Bertie pohlédl tázavě na Bigglese.

„Řekl bych, že o tom ví všechno,“ řekl tiše Biggles. „Nebo ví alespoň to, že tu došlo k lumpárně, pokud už neví přesně, k jaké. Brzy uvidíme, jestli mám pravdu.“

„Jak to poznáme,“
 „Podle toho, jak dlouho budeme čekat na čaj. Asi mu to zabere dost času.“
 „Proč myslíš?“
 „Protože než začne něco dělat, poběží k telefonu, aby někomu pověděl, že jsme tady a chystáme se snídat.“ Bertie se zvedl. „Dojdu to prověřit.“
 „Myslím, že to není nutné.“
 „Jestli telefonuje, uslyšel bych co říká.“
 „Stejně bys tomu nerozuměl. Nebude mluvit anglicky, ale nejspíš hindsky.“
 „Škoda že se nedozvíme, komu volá.“
 „Neboj, brzy to poznáme.“
 „Myslíš, že to je náš přítel ze včerejšího večera?“
 „Pokud je to on, poví nám to sám.“
 „Tomu nerozumím.“
 „Milý Bertie, když se ten chlapík dozví, že nemáme rozpáraná břicha, navzdory tomu co se mělo stát v noci, tak jestli s tím má něco společného, bude tady jako na koni, aby to viděl na vlastní oči a bude si lámat hlavu, proč se to k čertu nepovedlo.“
 „A co dál?“
 „Počkáme,“ pokrčil rameny Biggles a zapálil si cigaretu. „Pokud přijde, bude zajímavé si poslechnout, co nám sdělí. Pozoruješ, že ten chlápek nám ještě nepřinesl čaj? Zdá se, že jsem se nespletl. Na svaření kotlíku vody potřebuje spoustu času.“
 „Co tomu všemu říkáš?“
 „Považuji to za dobré znamení.“
 „Jak to myslíš?“

„Dokazuje to, že nás tu někdo nechce. Ví, proč jsme tady, a teď si myslí, že bychom mohli zjistit, co se stalo Algy.“

„Dobrá, starouši. Jakou asi máme naději najít Algyho hunter?“

„To záleží na tom, kde přistál. Já tuhle část Indie neznám, ale podle toho co jsem zatím viděl, zhruba to splňuje mé očekávání. Oblast se dá rozdělit na tři části. Je tam les, džungle a obdělaná půda... převážně rýžová pole. Jestli se Algy zřítíl do lesa nebo do džungle, chápu že ho nenašli. Je více než pravděpodobné, že ho nikdo nenajde, protože místní lidé nemají důvod, aby chodili do takových míst. Chodí jen na okraj houštin blízko vsí, aby si tam nasbírali dříví na otop nebo pro trávu na krmení. Vždycky jich jde několik společně, protože se řídí zásadou, že když tam bude číhat zuřivý tygr či levhart, napadne některého ze společníků a on sám vyvázne. Koneckonců, ti lidé nemají pušky.“

„My je taky nemáme, když na to přijde.“

„Doufám, že je nebudeme potřebovat. Kdyby se však Algy zřítíl v otevřené krajině, kde vždycky jsou nějakí lidé, je pravděpodobné, že by si havárie někdo všiml a podal o ní zprávu.“

„Tím vlastně říkáš, že hunter spadl na nepřístupné místo.“

„Bojím se, že ano. Mohl se také zřítíl do vysoké trávy, která roste kolem vody, nebo do bambusového houští. Náš největší problém je v rozsahu území, které musíme prohledat. Stačí samotná Terai. Nevím kdo ji změřil, ale říká se, že je asi pět set mil dlouhá a dvanáct široká. Jestli počítám správně, tak to obnáší šest tisíc čtverečních mil a Algy může být na kterékoli z nich.“

Terén se musí prohledávat pečlivě a nízko nad zemí, nebo budeme jen mařit čas. Potrvá několik dní, než kraj zhruba prozkoumáme. Na druhé straně nemusíme zase tolik spěchat, ačkoli tu samozřejmě nemůžeme zůstat neomezeně dlouho, i kdyby nám to naši protivníci dovolili, o čemž pochybuji. No, uvidíme, jak se se to vyvine.“

Biggles měl pravdu, že si na snídani počkají. Trvalo více než dvacet minut než se číšník znovu objevil s podnosem. Položil jej na stůl a odešel. Nepromluvil, ale v jeho očích byl strach.

„Vsadil bych se, že je na jejich výplatní listině, ovšem jen jako malá rybka,“ řekl Biggles, když zmizel. „Asi má jediný úkol, hlásit všechno, co se tu děje. Uvědom si tohle. Podle toho, že se sem Algy přesunul, můžeme usuzovat, že nejsme daleko od pašerácké trasy, pokud nejsme přímo na ní. Podle událostí včerejší noci se dá usoudit, že tu je v mnoha směrech žhavá půda. Mě ovšem pašeráci nezajímají, chci jen najít Algyho.“

Bertie dopil čaj. „Říkal jsi, že odstartujeme brzy ráno. Neměli bychom už být ve vzduchu?“

„Měj trochu trpělivosti. Tolik nespěcháme. Vyplatí se počkat pár minut a dotáhnout to do konce. Nikdy neopomeň příležitost, aby ses něco dověděl. Slyšíš? Myslím, že už nebudeme čekat dlouho.“

Před hotelem zazněl zvuk přijíždějícího auta. Vůz se zastavil a vzápětí bouchla dvířka. Venku zaskřípaly kroky a ve vstupní hale se ozvaly přitlumené hlasy.

Biggles zamáčkl cigaretu a zapálil si další. „Hledá nás,“ řekl tiše. „Hned uvidíme, kdo to je.“

Hlasy umlkly a kroky se přiblížily. Potom nějaký hlas vesele zavolal: „Ach! Dobré jitro, pánové. Tak tady

jste. Doufám, že jste měli příjemnou noc a dobře jste se vyspali.“

Beze vší pochyby to byl hlas muže, který s nimi předešlý večer popíjel kávu.

„Docela pěkně, děkuji,“ odpověděl Biggles zdvořile. „Víte snad o něčem, co by nám v tom bránilo?“

„Ne, ovšemže ne, pokud je mi známo,“ zazněla rychlá odpověď.

Bertie měl chuť se zeptat, k čemu byla tedy ta otázka? Zůstal však zticha a poprvé si za denního světla chlapíka dobře prohlédl. Uvědomil si, že Biggles měl patrně pravdu. Byl Eurasijec. Trochu zešíkmené oči naznačovaly vliv krve z Dalekého východu. Nebyl oholen, jako by ve spěchu vyskočil z postele.

„Posadte se a dejte si šálek čaje,“ pozval ho Biggles.

„Ne, děkuji, právě jsem snídal.“

„Pokud vím, říkal jste, že strávíte noc zde,“ navázal Biggles na včerejší rozhovor.

„Chtěl jsem, ale zavolal mi z města jeden můj přítel, šlo o obchodní věc. Mluvili jsme spolu až do pozdního večera a já pak už zůstal na noc u něho.“

„Kdy odlétá vaše letadlo?“

„To není ještě jisté. Zjistil jsem, že se zdrželo cestou kvůli nějaké hloupé poruše. Budu tu prostě muset čekat, dokud nepřiletí. Domníval jsem se, že vystartujete brzy ráno?“

„To doufám stihneme, ale neodepřeli jsme si napřed šálek čaje. Poletíme za několik minut, pane... eh... myslím, že jste mi neřekl, jak se jmenujete. Mohl jsem se zeptat některého ze sloužících, ale bylo mi to hloupé.“

Muž se zarazil, bylo jasné, že v tom okamžiku nenachází vhodnou výmluvu, aby nemusel na přímou

otázku odpovědět. „Larta,“ usmál se pak. „Holman Larta. Můj otec byl Angličan. Překvapuje vás to?“

„Ne. Proč by mě to mělo překvapit?“

„Když můj otec před několika roky zemřel, převzal jsem z obchodních důvodů matčino jméno. V Indii je známé.“

„No, doufám, že nebudete muset na svoje spojení čekat příliš dlouho, pane Larto.“ Biggles se zvedl. „Teď se již musíme vydat na cestu. Snad se opět potkáme.“

„To doufám. Kdy myslíte, že budete zpátky?“

„Nemám zdání. Záleží na tom, jak nám to půjde.“

Pan Larta se usmál. „Nepřehánějte to. Tohle není dobrý kraj pro nouzová přistání.“

„Já jsem už v Indii létal,“ odpověděl s úsměvem Biggles. „Zatím sbohem.“

„Tak co si o něm po tom všem myslíš?“ zeptal se Bertie cestou k hangáru.

„Prozatím mi ještě není jasné, co si o něm myslet,“ odpověděl Biggles zamyšleně. „Nerad bych k němu byl nespravedlivý. Dosud nám chybí důkaz, že je zapleten do včerejší noční události, přestože máme k podezření důvod. Podezření ovšem není důkaz. Jako člověk se mi ale nelíbí. Ten jeho blahosklonný, vemlouvavý způsob chování mě dráždí. Kdyby opravdu objednal nočního hrdlořeza, měl by se divit, že ještě žijeme. Nic takového však nedal najevo.“

„Věříš tvrzení, že jeho otec byl Angličan?“

„Proč ne? Podle toho jak vypadá a jak mluví, to může být docela dobře pravda. Jeho otec by nebyl prvním Angličanem, jenž se oženil s indickou dívkou.“

„Proč si změnil jméno?“

„Jestli jeho matka měla majetek, mohla to být součást smlouvy. Ale já neposuzuji lidi podle původu, pro mě je důležité, jak je poznám a jací jsou.“

„Ano, starouši. Přesto mě zneklidňuje, jak se tady potlouká a hlídá nás. Vždyť nic jiného nedělá!“

„Souhlasím, že to tak vypadá, ale jak se ho zbavit? Musíme být opatrní jako stará liška, když očichává nastraženou past.“

„Až odstartujeme, ohlídá si, kam letíme.“

„Budu na to pamatovat a postarám se, aby z toho nebyl moudrý. Jestli touží po naší krvi, určitě z nás nespustí oči. Máme před sebou několik dní práce. Ram Singh určitě nezahálí. Vidím, že už vytáhl náš stroj ven. To nám ušetří čas.“

„Důvěřuješ mu?“

„Zatím mi nedal k nedůvěře důvod.“

„Jak ale poznáme, zda něco neprovedl s austerem? Nemůžeme dělat každý den před startem celkovou prohlídku.“

„Jak dalece můžeme tomu mladému muži důvěřovat, to se dozvíme během pěti minut.“

„Jak, prosím tě?“

„Použiji staříčkový trik, který kdysi letci užívali v královském letectvu, když podezírali nějakého mechanika, že nedělá svou práci pořádně. Pozvu Ramu Singha, aby letěl s námi. Jestliže nastoupí do letadla, můžeš si být jistý, že je všechno v pořádku. Kdyby věděl, že letadlu hrozí havárie, práskl by do bot. Neznám lepší způsob, jak přimět mechanika ke starosti o stroj, než když ví, že se může po startu ocitnout sám na palubě. Jen sebevrah by tam nastoupil, kdyby měl jen nepatrný důvod k domněnce, že by let mohl dopadnout špatně.“

Ram Singh čekal u austeru, aby je pozdravil. Zasalutoval jako britský voják.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Biggles. „Ano, pane.“

„Jak by se vám líbilo, proletět se s námi?“ usmál se Biggles. „Místa máme dost.“

Singhovi zazářily oči. „To myslíte vážně, pane?“

„Ovšem.“

„To je báječné! Nic jiného si nepřeji. Omluvíte mě na chvíli? Musím se zeptat správce, jestli s tím souhlasí?“

„Jistě. Běžte a pospěšte si.“ Ram Singh utíkal jako zajíc.

„Jestli je se strojem něco v nepořádku, můžeme si být jistí, že o tom nic neví,“ usmál se Biggles.

„Dobrá metoda,“ přikývl Bertie. „Člověku se uleví a má nádherný pocit, když ví, že i v tomhle zatraceném místě je někdo, komu se dá důvěřovat.“

To už byl Ram Singh zpátky a ve tváři mu svítil široký úsměv. „Smím letět,“ volal radostně.

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Nebojíte se letět s cizincem?“

„Ne s *pukka* pilotem, jakým jste vy, pane.“

„Kdo vám řekl, že jsem *pukka* pilot?“

„Pan Akbar, když mi svěřoval vaše letadlo.“

„A kdo to řekl jemu?“

„To nevím. Možná někdo z Kalkaty, když panu Akbarovi oznamoval, že přiletíte právě vy.“

„Tak vy jste věděl, že jsem na cestě?“

„Ano, pane.“

Biggles pozvedl obočí a řekl Bertiemu: „Zdá se, že jsme tu byli již předem v ohnisku zájmu, přestože jsem žádal, aby se o našem příletu nemluvílo.“ Obrátil se k

Ramu Singhovi. „Vy budete sedět za námi. Ale dříve než vzlétáme, chci vám povědět něco důvěrného. Víte, co myslím slovem důvěrného?“

„Ovšem,“ kývl Singh. „To je něco utajeného.“

„Můžete tomu tak říkat. Víte, proč jsem tady?“

„Přišel jste hledat pana Laceye.“

„Správně. Poletím nízko a vy nám ho pomůžete hledat. Jestliže uvidíte na zemi něco podobného vraku letadla, nespust'te to z očí a poklepejte mi na rameno.“

„Spolehněte se, pane.“

„Tak jdeme na to?“

„Jasně, pane!“ nedočkavě vyhrkl Singh.

Biggles, s očima upřenýma na přístrojovou desku, spustil motor, přezkoušel řízení a odstartoval. Udržoval pak stroj v malé výšce a namířil jeho nos k západu.

„Pročpak tudy, starouši?“ zeptal se Bertie.

„Máš krátkou paměť,“ sykl Biggles. „Mluvili jsme o muži, který nás patrně sleduje.“

„Jemináčku, máš pravdu,“ protáhl Bertie obličej.

Biggles pár minut udržoval kurz a pak stočil letoun k severu. Dole pod nimi se rozkládala typická indická krajina. Byla převážně plochá, s obdělávanými polnostmi, přerušovanými tu a tam stromy nebo křovinami v místech, kde se půda z nějakého důvodu nedala obdělávat. Kraj křížovaly prашné cesty s náhodným chodcem či s károu taženou buvolý. Na polích pracovalo jen málo lidí. Daleko vpředu se tyčily k obloze sněhem pokryté vrcholy obrovitého Himaláje jako zakotvená mračna s ostrými okraji a úpatí hor se ztrácela v bezbarvém oparu horkého vzduchu.

„Hledat v otevřeném terénu nebo v okolí vesnic je ztráta času,“ poznamenal Biggles. „Zaměříme se na strže a na zalesněnou krajinu.

Určitě na ni přijdeme. Doletíme zhruba k východní hranici Terai, ale víc už dnes nestihneme. Uděláme co se dá.“⁴

Letěl dál a Bertie a Singh hledali zřícený vrak.

O následujícím letu se nedá mnoho říci. Byla to otázka rutiny, kterou Biggles a Bertie dobře znali, vždyť ji dělali po celá léta. Závěrem ovšem museli označit průzkum za neúspěšný. Nic zajímavého nenašli, určitě nic podobného troskám, po nichž pátrali.

Letěli klikatě, aby si dobře prohlédli všechny rokle a koryta v terénu a několikrát i kroužili nízko nad zemí. Cesta k jižnímu okraji nechvalně známé Terai se tak protáhla na dvě hodiny. Mnoho z ní neviděli, ale přece jen poznali jaká opravdu je. Nepovzbudilo je to, neboť již první pohled prozradil, že naděje najít letadlo, které by se tam skrývalo, byla v zeleném oceánu téměř nepřerušené džungle mizivá. Tam kde se tyčily stromy, nebylo možné proniknout očima příkrovem horních větví a snad ještě těžší bylo prozkoumat místa zarostlá bambusem a *lantanou*, bujně rostoucím křovím, které tvoří rozsáhlé neprostupné houštiny.

⁴ Zájemcům o technické podrobnosti: Bigglesův letoun byl typ J.I. Autocrat, Auster. Nejvyšší dosažitelná rychlost byla 120 mil, cestovní 100 mil za hodinu. Dolet s přídatnou nádrží byl 600 mil. Spotřeba za normálních podmínek byla kolem pěti galonů benzínu za hodinu. Maximální dostup byl 15 000 stop. Biggles jako letecký policista dával austeru přednost před rychlejšími stroji, hlavně pro jeho schopnost přistát na krátké dráze. Austeru postačovala dráha jen 100 yardů dlouhá!

Kromě husté vegetace se celé území zdálo bez života. Jedinou jeho viditelnou známkou bylo několik supů, kteří zdobili bezlisté větve vysokého stromu, pokud ovšem mohou supi něco ozdobit.

„Pod stromem asi leží zdechlina, jinak by tam ti odporní ptáci nečekali,“ prohodil Biggles, který se marně snažil objevit, co tam přivábilo mrchožravce.

Přestože nečekal, že by Algyho letadlo našel hned při prvním pokusu, přiznal se, jak je skličující, objevit tak nepřekonatelné překážky. Když pak letěli dál a už je nezdržoval podrobný průzkum otevřených plání pod strojem, mohli věnovat víc pozornosti samotné Terai. Bylo to však všude stejné, nádrž letadla se prázdnila a tak Biggles raději otočil stroj zpět.

Zpáteční let proběhl klidně, přistáli však unavení a zmožení horkem. U hangáru uviděli pana Akbara. Když zajeli s austerem na stanoviště, ředitel na Bigglese zavolal.

„Pojďte stranou,“ řekl tajnůstkářsky. „Chci si s vámi vyměnit pár slov. Povězte. Nestalo se tu v noci něco divného?“

Biggles předstíral úžas. „Nač ta otázka?“

„Dnes tu je všude podivné ovzduší. To obvykle znamená, že někdo něco provedl. Mám na to nos. Poptal jsem se, ale samozřejmě nikdo nic neví.“

„Nelámejte si s tím hlavu,“ řekl Biggles lhostejně. „Jestli tu není něco v pořádku, vyjde to dříve či později najevo. Tak už to chodí. Ujišťuji vás, že co se týče nás, každý nám vycházel vstříc. Obsluha byla výborná.“

„To rád slyším,“ prohlásil Akbar. „Kdyby nastaly nějaké potíže, dejte mi vědět.“

„Jistě,“ slíbil Biggles. „Tak jak to dnes šlo?“

„Neměli jsme štěstí.“

„Vidím, že jste přibrali mladého Ramu Singha.“

„Ano, je celý blázen do létání a protože máme dost místa, vzali jsme ho s sebou. Je to milý a užitečný hoch.“

„Jsem rád, že se vám líbí. Teď jistě chcete poobědvat, nebudu zdržovat.“ Akbar se lehce uklonil a byl pryč.

Biggles s Bertiem zamířili k baru.

KAPITOLA SEDMÁ

AKBAR SE VYPTÁVÁ

Po jídle Biggles s Bertiem došli na terasu, aby si odpočinuli, než se osprchují a převléknou. Vstávali časně a dlouhý let v malém letadle, rozžhaveném pražícím sluncem, byl opravdu úmorný. Pana Holmana Lartu nikde neviděli, domnívali se tedy, že odjel. Ani je nenapadlo, vyptávat se na něj.

Bertie se rozhlédl, aby si ověřil, že nikdo nenaslouchá a řekl: „Myslíš, že prožijeme totéž, co včera v noci?“

„Nedivil bych se,“ odpověděl Biggles klidně. „Ale asi s nějakou obměnou. Jestliže nás chtějí za každou cenu zastavit a dnes ráno poznali, že jsme živí a čilí, zkusí nám to zatrhnout.“

„Nelíbí se mi, že by je mohlo napadnout, poškodit nám letadlo,“ dumal nahlas Bertie s ustaranou tváří. „Nemůžeme jim zabránit, aby se dostali k austeru. Absolutně ne. Uvědom si, že hangáry na noc nikdo nezamyká. Ram Singh mi řekl, že vrata bývají zavřená jenom za monzunových lijáků.“

„Taky jsem na to myslel,“ odpověděl Biggles. „Musíme s tím něco udělat.“

„Ale co s tím dělat? Přece nemůžeme celý den létat a v noci být vzhůru, jestli mi dobře rozumíš.“

„Zrovna takhle jsem to nemyslel.“

„Tak co jiného tedy?“

„Musíme si opatřit hlídače.“

„Například koho?“

„Někoho komu důvěřujeme. Třeba Ramu Singha. Jsem si jist, že se mu dá věřit. Čím déle toho chlapce znám, tím víc se mi líbí.“

„Ani on nemůže pracovat čtyřicet hodin denně.“

„Nic takového po něm ani nechci. Může spát v letadle. Kdyby se v něm někdo začal vrtat, probudí ho. Nevím, kde jinak obvykle spí. Zjistíme to a promluvíme s ním.“

Jejich rozmluvu přerušil pan Akbar, který se náhle objevil na terase. „Tak tady jste!“ řekl vítězně. „Hledal jsem vás.“

„Doufám, že nemáte žádné potíže,“ prohlásil Biggles.

„To se dost mýlíte.“

„Našel jste důvod pro divné ovzduší, o kterém jste se zmiňoval, když jsme přistáli?“

„Možná. Napadlo mě, že byste mi mohli pomoci. Proto vás hledám. Omlouvám se, že ruším, ale budu rád, když půjdete se mnou. Zdržím vás jen malou chvíli.“

„Beze všeho,“ přikývl Biggles a zvedl se z dlouhého rákosového lehátka, na němž dosud pololežel, poloseděl.

„Kolik lidí, kromě mne, zná skutečný důvod vaší návštěvy?“

„To by mě taky zajímalo,“ řekl suše Biggles.

„Mám podezření, že někdo věděl, co zde pan Lacey dělal.“

„Já nemám podezření, ale jistotu,“ prohlásil Biggles. Akbar snížil hlas. „Pašování zlata?“

Biggles přikývl.

„Jestli se dozvědí, že tu jste ze stejného důvodu, mohli by se pokusit odstranit také vás.“

„S tím jsem počítal, už když jsem sem letěl, ale pašování je pro mě opravdu jen podružná záležitost. Přiletěl jsem, abych našel Laceye, nebo vyšetřil, co se mu stalo. Vy myslíte, že moje naděje je marná, ale já vám už řekl, že je můj dobrý přítel. Tak dobrý, že se té naděje nevzdám!“

„Byl to policejní důstojník?“

„Ano.“

„A vy?“

„Také.“

„Pojďte se mnou, něco vám ukážu.“

Následovali ředitele chodbou k ložnicím. Pan Akbar se zastavil u dveří Bigglesova pokoje, otevřel je, pokynul hlavou a vkročil dovnitř. Biggles s Bertiem šli za ním. Akbar přistoupil k lůžku, odhrnul prostěradlo a se zvláštním výrazem ve tváři strčil prst do otvoru, jímž projel nůž. Zvedl podhlavník, ukázal řez a pohlédl na Bigglese. „Spal jste minulou noc na tomhle lůžku?“ vyhrkl.

Na přímou otázku musel Biggles odpovědět přímo. „Ne,“ zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“

Biggles se usmál. „Napadlo mě, že bych mohl přijít... ehm... o krk.“

„To byl dobrý nápad!“ kývl Akbar. „Zdá se mi ale, že vás to moc nepřekvapilo. Věděl jste o tom?“

„Jak bych to nevěděl?“

„Proč jste mi tedy nic neřekl?“

„K čemu by to bylo dobré? Nemůžete s tím nic udělat. Pro takové maličkosti není třeba dělat poplach.“

„Maličkosti?“

„Nechme to být, jak to je,“ řekl Biggles smířlivě.
„Nechci vás do té odporné věci zatahovat. Proto jsme mlčeli.“

„Kde jste skutečně spali?“

„Našli jsme o kousek dál na chodbě prázdný pokoj a přestěhovali se do něj.“

„Další výborný nápad,“ vyjekl Akbar. „To je skvělé!“

„Mohu se vás na něco zeptat?“

„Samozřejmě.“

„Kdo objevil, že prostěradlo je rozříznuté?“

„Sluha, který přišel uklidit pokoj a ustlat.“

„Který sluha? Ten starý, který nás obsluhoval ráno?“

„Ne. Ten mladý hoch, který sloužil večer.“

„Tak je jasné, že do chvíle než uviděl proříznuté prostěradlo, nevěděl o útoku nic. Chci říct, že kdyby věděl, co se chystá, tak by zůstal zticha a nic by vám neoznámil. Je důležité, že to víme, protože tím je z toho venku.“

„Kdy jste na to přišel?“ ukázal Akbar na lůžko.

„Viděli jsme, jak se to stalo.“

„Vy jste to viděli...?“ vytřeštil oči Akbar.

„Tedy, bodnutí jsme neviděli. Pozorovali jsme však muže, který to udělal, jak se plíží k domu a leze do pokoje oknem.“

„Nepokusili jste se ho zadržet?“

„Komu by to prospělo? Nemohli jsme mu prokázat úmysl, dokud se nedostal do místnosti. Byl svlečený a natřený olejem. Kdybychom ho chytali v pokoji, bylo by to nebezpečné. Dostal by možnost, vrazit nám dýku do žeber. Proto jsme mu raději dovolili vyklidit pole. On pochopil, že bodl jenom do látky a my to poznali podle

toho, jakým tempem uháněl pryč. Báł se, že padne do pasti.“

Akbar zavrtěl hlavou. „Vy Angličané jste zvláštní lidé. Já bych to tak nenechal.“

„Zápasil byste s ním?“

„Co? Vyvolal bych poplach!“

„A upozornil ty, kdož ho poslali, že se útok nevydařil? Že jsme se na vraha připravili? Ne, ne. Je to lepší tak jak to je. Udržuje to nepřítele v nejistotě.“

„Stejně je to vážná věc,“ prohlásil Akbar zasmušile.

„Co teď s tím mám dělat?“

„Co se nás týká, nedělejte nic. Přijměte mou radu a nezmiňujte se o tom nikomu. Domnívám se, že někdo o tom ví. Odtud to ovzduší, o kterém jste hovořil. Zdejší sluha asi nemlčel.“

„Ale když nic neudělám, povzbudí je to a zkusí to zas.“

„Ano. To rozhodně udělají, ale nejspíš nějak jinak.“

Akbar vytřeštil oči. „Zdá se, že vám to nevadí.“

„Vadí,“ ujistil ho Biggles. „Ovšemže nám to vadí, alespoň jsme však byli varováni. Nebudu předstírat, že mě událost včerejší noci vzala dech. Naštěstí jsme přišli s otevřenýma očima a připravili se na útok.“

„Stále mluvíte o nich. Kdo to ale jsou?“

„Gang který pašuje zlato, kdo jiný? Lacey zjistil, jak pracují a proto se ho rozhodli odstranit.“

„Máte nějakou představu, kdo jsou ti lidé?“

„Ani nejmenší.“

„Jeden z nich nemůže být daleko. Sleduje vás.“

„K tomu závěru jsme již také dospěli, pane Akbare. Ale jediný člověk, kterého jsme viděli a s nímž jsme mluvili, kromě vašeho personálu, je jakýsi obchodník.

Představil se jako Holman Larta. Tvrdil, že hodně cestuje. Měl byste ho znát.“

„Ano, znám ho. Je to bohatý a milý člověk. Projíždí tudy dost často. Při obchodních cestách se pohybuje po celé zemi od Bombaje až po Kalkatu. Moji lidé si přejí, aby přijížděl častěji.“

„Pročpak?“

„Dává štědré zpropitné,“ usmál se Akbar. „Všiml jsem si, že kulhá. Co ho trápí?“

„Před několika lety se zranil při autonehodě a dopadlo to zle, museli mu uříznout nohu.“

„Takže má dřevěnou?“

„Spíše umělou. Jednou mi ji ukázal. Mezi protézami patří k nejmodernějším. Žádný těžkopádný staromódní kus dřeva. Je vyrobena z odlehčené ocele a plátna.“

„Slyšel jsem o nich,“ prohodil Biggles lhostejně.

„Zítra zase poletíte?“

„Ovšem. Kdybychom tu posedávali, tak pana Laceye nenajdeme.“

„Vezmete s sebou Ramu Singha?“

„Bude-li chtít a můžete-li ho postrádat. Nijak nás neobtěžuje a pro něho to je dobrá zkušenost, jestli stále doufá, že se stane pilotem z povolání.“

„Nic proti tomu nemám,“ řekl Akbar a pohlédl na hodinky. „Musím ale zpět do kanceláře. Uvidíme se později. Buďte opatrní.“

„Na to se spolehněte, ačkoli víme, že také děláme chyby.“

„Opravdu si nepřejete, abych něco podnikl ohledně toho nočního útoku?“

„Nevím, co byste mohl udělat.“

„Mohl bych začít vyšetřovat.“

„Pokud trochu znám Indii, daleko se nedostanete. Spíše byste se sám dostal do potíží. Ne, pane Akbare, nechte to plavat.“

„Jak chcete,“ prohlásil Akbar a pokrčil rameny.

Když odešel, Biggles tiše řekl Bertiemu: „Jsem rád, že k tomu hovoru došlo, protože staví Akbara mimo podezření. Kdyby o nočním vrahovi věděl dřív, nepřivedl by nás do pokoje, a nepředváděl nám, co zjistil až dnes. Popřel by, že o tom vůbec něco ví. Věřím, že se o rozříznutém prostěradle dozvěděl až od sluhy. Ten mládenec je také ze hry, jinak by to Akbarovi či někomu jinému nehlásil. Pokud se tu zdržíme dost dlouho, všechny si je prověříme. Ted', když už nás Akbar zvedl z lehátka, projdeme se k hangáru. Promluvíme si s nadějí indického letectva.“

„Akbar přece nemá nic proti tomu, aby Singh letěl s námi.“

„Má další bod k dobru. Když už ví k čemu došlo, mohl by se bát, aby se chlapci něco nestalo a nedovolil by mu létat.“

Ramu Singha našli u práce na austeru při čistění letadla. Nikdo jiný v hangáru nebyl.

„Přestaňte chvíli pracovat, Ram Singhu,“ oslovil ho Biggles. „Chci si s vámi promluvit.“

„Ano, pane,“ postavil se Singh do pozoru.

„Kdepak bydlíte?“ zeptal se Biggles.

„Ve městě.“

„Myslíte Sharu?“

„Ano.“

„To jsou odsud poctivé dvě míle. Jak se dostáváte večer domů a ráno zase sem?“

„Mám krásné kolo.“

„Tak jezdíte každý den?“

„Ano. Žiji se svou matkou. Máme malý domek. Koupila ho po smrti mého otce, aby byla blízko místa, kde pracuji.“ Ramu Singha tyhle osobní otázky trochu přivedly do rozpaků.

„Chcete pokračovat v létání?“ zněla další otázka.

„Doufal jsem, že mi to dovolíte, pane. Nedokážu vám vypovědět, jakou jsem měl dnes ráno z letu radost. Byla to vlastně moje první příležitost proletět se v malém letadle.“

„Dobrá. Něco vám povím.“ Biggles se rychle rozhlédl kolem sebe a pokračoval: „Dobře víte, proč jsme tady. Uvědomujete si, že když budete dál létat s námi, může to být velmi nebezpečné?“

Ram Singh se usmál. „Při letu s vámi žádné nebezpečí nehrozí, pane.“

„Vy mi nerozumíte. Jsou zde lidé, kteří si z nějakých, jen jim známých příčin nepřejí, abychom našli pana Laceyho nebo stroj, se kterým zmizel. Mohou se pokusit poškodit náš auster, aby přivodili nouzové přistání či dokonce zřícení. Jistě chápete, co by se mohlo stát, kdybyste byl s námi!“

„Ano, ale přesto s vámi poletím rád.“

„Jste ochoten vystavit se nebezpečí?“

„Ano, pane.“

„Všechna čest,“ usmál se Biggles. „Takže vás požádám, abyste udělal něco, čím si místo v letadle zasloužíte. Tím to již není pouze náš, ale také váš zájem.“

„Udělám všechno, co si budete přát.“

„Než se rozhodnete, poslechněte si oč jde. Kdybyste měl obavy udělat to, co navrhnou, stačí říct. Nebudu vám to zazlívát.“

„Povězte, oč jde.“

„Jestliže sem někdo přijde s úmyslem poškodit letadlo, příkrade se v noci, kdy tu nebudou lidé, kteří by to viděli.“

„Samozřejmě.“

„Abychom tomu předešli, měli bychom hlídat stroj každou noc. My to dělat nemůžeme, protože musíme šetřit síly pro lety ve dne. To neznamená, že hlídka musí být celou noc vzhůru. Strážce může spát v letadle. Zvenku ho nikdo neuvidí, ale kdyby záškodník začal něco na letadle ničit, jistě by se probudil a...“

„Chcete, abych spal v letadle?“ přerušil ho mladík, který ihned pochopil situaci.

„Ano. Uděláte to?“

„Moc rád, pane.“

„Uvědomujete si, jak je to nebezpečné?“

„Dokážu se o sebe postarat.“

„Doufám, že se nepřeceňujete. To znamená, že musíte povědět své matce, že se po několik příštích nocí nevrátíte domů. Řekněte jí že jste se dobrovolně přihlásil na noční službu, což je koneckonců pravda. Znamená to také, že si musíte zajistit jídlo. Můžete odsud odjet dřív a vrátit se k večeru.“

„Matce to vadit nebude. Musím se ale zeptat pana Akbara, zda mi dovolí, odejít o něco dřív.“

„To nechte na mně, zařídím to. Můžete začít ještě dnes?“

„Ano, pane.“

„Dobrá. Ještě jednu věc. Nemáte doma nějakou píšťalku?“

„Píšťalku?“

„Ano. Hodně hlasitou. Takovou, aby její hvizd bylo slyšet až v hotelu. Není to z hangáru zase tak daleko a my budeme dávat pozor. Chci, abychom vám mohli pomoci, kdyby vás někdo napadl. Vy prostě zapískáte a my přiběhneme.“

„Jistě, jestli myslíte, že to je nutné. Mohu si koupit píšťalku ve městě.“

„Dobře. Bude to něco jako pojistka. Protože budete pracovat pro nás, dám vám zvláštní odměnu. Mohu tedy počítat s tím, že se dnes do setmění vrátíte?“

„Budu tady, spolehněte se,“ řekl Ram Singh pevně.

„Tak zůstaneme při tom. My sem přijdeme za svítání nebo brzy po něm, protože poletíme na druhý průzkum.“

„Tím je to vyřízeno,“ řekl Biggles příteli, když se vraceli do hotelu. „Nemohu tvrdit, že jsem z toho nějak zvlášť nadšený. Ten hoch si možná neuvědomuje, jaký druh lidí máme proti sobě, a kdyby se mu něco stalo, nikdy bych si to neodpustil.“

„Jeho matka by nám to taky neodpustila,“ zamumlal Bertie.

KAPITOLA OSMÁ

HVIZD

Noc byla horká. Dusný vzduch nerozhýbal jediný závan větru a zdálo se, že jeho tíže a nehybnost utlačuje zemi. Noc jako by se zastavila na místě. Když si Bertie vyměňoval již druhé propocené pyžamo, s úlevou si všiml, že se za oknem ložnice ukazuje šedivý úsvit. Vstal, aby si vypláchl vyprahlá ústa. Pohyboval se tiše, aby nevzbudil Bigglese, z bezpečnostních důvodů si stejně jako včera vybrali dvojlůžkový pokoj. Voda byla vlažná a neosvěžovala. Došel po špičkách se sklenkou v ruce k oknu a vyhlédl přes pusté parkoviště do kalného jitra. Měsíc již zmizel za obzorem.

Ačkoli se choval tiše, vzbudil Bigglese, pokud to už neudělalo horko. Ze tmy od jeho lůžka se ozval vyprahlý hlas: „Přiznávám se, lorde, že tohle příšerné dusno snáším těžko. Kdyby k předčasnému příchodu monzunu nedocházelo tak zřídka, zaprorokoval bych si, že k tomu dojde letos. Někdy se to stává a obvykle to ohlašuje právě tahle dusivá výheň. Pokud má Akbar meteorologickou stanici, měli by mu dát výstrahu. Připomeň mi, abych se ho na to zeptal. Nechci, aby nás to zastihlo nepřipravené.“

„Čert vem počasí, starouši,“ odpověděl Bertie zvláštním hlasem. „Pojď sem. Sice ještě není dobře vidět, ale jestli tamhle nevidím Lartův vůz...“

Biggles vstal, rychle přešel k oknu a vyhlédl ven. „Máš pravdu. To bych rád věděl, kdy se vrátil? Musel tu spát.“

Pokračování hovoru náhle přerušil zvuk, který by je za noci ani moc neudivil, ale za rozbřesku, je přímo zaskočil. Byl to dvakrát opakovaný ostrý hvizd!

Biggese nemohlo nic zadržet. Obul si lehké plátěnky, které tu nosil, ani si je nezavázal, vyskočil z okna a uháněl k hangáru s Bertiem v patách...

Když doběhli na konec bungalovu, zahlédli na druhé straně obrys muže, jenž utíkal opačným směrem. Vzápětí zmizel v šeru a Bertie překotně zabrzdil, jako by se chtěl pustit za ním. Biggles se však nezastavil a ostře vykřikl: „Na něm nezáleží. Musíme do hangáru!“

Hnali se dál.

Ke své velké úlevě spatřili Singha, který zřejmě nezraněný stál v otevřených vratech hangáru. „Jste v pořádku?“ vyhrkl Biggles. „Ano, nic mi není.“

„Pískal jste vy?“

„Ano. Hvízdal jsem hned, jak jsem zahlédl, že ten člověk míří k austeru.“

„Napadl vás?“

„Ne. Ani mě neviděl.“

„Jak to bylo? Co se přesně stalo?“

„To vám hned povím. Spal jsem v letadle, jak jste mi nařídil. Když jsem poznal, že začíná svítat, byl jsem již trochu ztuhlý a vstal jsem, abych si protáhl nohy. Ta sedačka je pro člověka, jenž má kratší nohy než já.“

„Dobrá, dobrá, mluvte dál.“

„Šel jsem ke vratům, abych vyhlédl ven a zahlédl tam nějakého člověka. Přicházel touhle cestou, jako by měl namířeno sem. Nesl malý pytel, napadlo mě, že v něm má asi náradí. Ustoupil jsem tady za ten starý trup letadla a dával pozor. Když přišel až ke vratům, zastavil se a ohlédl. Pak vešel dovnitř, prošel těsně vedle mě a

spěchal rovnou k vašemu austeru. Teď mi již bylo jasné, že chystá nějaké darebáctví. Zapískal jsem, než měl čas způsobit škodu.“

„Výborně! Co udělal on?“

„Dal se na útěk.“

„Víte určitě, že se letadla ani nedotkl?“

„To vím naprosto jistě. Neměl na to čas. Utíkal ven, proběhl těsně kolem mě a dál směrem k bungalovu. Myslel jsem si, že udělám dobře, když ho nezastavím.“

„To bylo velmi moudré,“ vydechl úlevně Biggles. „Jenom byste si přivolal nepříjemnosti. Poznal jste ho?“

„Ne. Venku se sice rozednívalo, ale uvnitř hangáru byla veliká tma. Když potom vyběhl ven, viděl jsem jen jeho záda.“

„Pokud vás opravdu neviděl, neví kdo hvízdal. To je dobře, jinak by vám hrozilo nebezpečí.“

„Mohl si myslet, že tady číhá víc lidí, kteří na něj připravili past. Proto asi tak rychle utíkal. Ach ano. Ještě je tu jedna věc, o které vám musím říct. Když jsem hvízdal a on začal utíkat, slyšel jsem zvuk, jako by mu něco upadlo.“

„Našel jste to?“

„Nedíval jsem se. Čekal jsem u vrat, abych viděl, jestli jste hvízdnutí slyšeli. Přišli jste rychle.“

„Běželi jsme, co nám nohy stačily. Zkusíme najít, co ten lotr upustil.“

„To neznělo jako taška s náradím, ačkoli když na to myslím teď, nevšiml jsem si, že by nesl pytel, když prchal ven. Byl to nejspíš malý tvrdý předmět, který upadl na podlahu.“

„Podíváme se. Ať je to cokoli, měli bychom to snadno najít.“

Biggles měl pravdu. Ve slabém světle, které vnikalo do hangáru otevřenými vraty, brzy zjistili, že vetřelec opravdu upustil svou tašku. Našli ji hned, vlastně to byl malý pytel, jak řekl mladík. Byl zhotoven z jakéhosi hrubého plátna a ležel blízko dvířek do letadla. Konec pytle byl zavázán kouskem provázku, který byl teď uvolněn, jako by hvizdy muže vyrušily právě tehdy, kdy rozvazoval uzel.

Ram Singh k němu přikročil, aby jej zvedl ze země.

„Stát!“ řekl Biggles. „Zdálo se mi to, nebo se pytel pohnul?“

Všichni strnuli a upírali oči na podezřelý předmět.

„Hýbe se,“ ozval se Bertie. „Teď zas!“

„Zůstaňte na místě!“ sykl Biggles a vydal se do kouta hangáru, kde ležela hromada starého železa. Hned byl zpátky s kusem trubky, jež kdysi patrně sloužila jako vzpěra. Zvedl ji nad hlavu a udeřil s ní do pytle. Rázem nebylo pochyb, že se hýbe. Biggles udeřil zas a znovu a opakoval rány, až pytel znehybněl. Potom ho vzal velmi opatrně za jeden roh u spodní strany a vysypal jeho obsah. Jak se již dalo téměř jistě očekávat, vypadl na podlahu had. Docela malý a neškodně vypadající hádek, jenomže Biggles věděl své.

Také Ram Singh věděl oč jde, protože řekl tiše a polekaně: „To je *bungar*.“

Biggles si zapálil cigaretu.

„Co s ním chtěl tady dělat?“ vyhrkl Ram Singh.

„Lehká otázka,“ pozvedl Biggles obočí. „Kdybyste toho darebáka nevyrušil, strčil by hada do kabiny. Po startu bychom měli s sebou cestujícího navíc. Takového, jakého bychom rádi postrádali. Patrně bychom se o něm dověděli, až by někoho z nás uštkl.“

„Roztomilá představa,“ zabručel Bertie. „Milý hádek!“

Biggles se obrátil k Singhovi s trpkým úsměvem: „Už chápete, co jsem měl na mysli, když jsem řekl, že létat s námi není bezpečné? Tohle není kratochvíle. Ještě chcete letět s námi?“

„Jistě, sáhibe.“ Ram Singh byl vzrušen a použil oslovení, které je v Indii již vzácné. „Kdo to mohl udělat?“

„Ovšem! To je správná otázka.“

„Nic vás nenapadá?“

„Neodvážuji se hádat.“

V té chvíli Bertie ustoupil o krok od austeru a šlápl na něco, čeho si dosud nevšimli, neboť soustředili pozornost na pytel s hadem. Chruplo to, něco prasklo. Bertie zvedl nohu, podíval se, co zničil, sehnul se a zvedl kostěné brýle s jedním rozbitým sklem. Držel je za obroučku a podal Bigglesovi, aby si je prohlédl. „Mám dojem, že jsem tyhle brýle už viděl,“ řekl. „A když to nebyly ony, byly jim hodně podobné.“

„Mám stejný dojem,“ řekl Biggles a vzal je do ruky. Ukázal je Ramu Singhovi. „Neznáte někoho, kdo nosí takové brýle? Tohle je ten tvrdý předmět, který jste slyšel upadnout!“

Ram Singh mlčel a upřeně civěl na brýle. Výraz obličeje ho však prozradil.

„Znáte ho, co?“ pobídl ho Biggles.

„Ano,“ odpověděl Ram Singh skomírajícím hlasem.

„Kdo je to?“

„Pan Bula Din.“

„Tajemník ředitele?“

„Ano. Ale muž, kterého jsem viděl, se mu nepodobal.“

„Jak vypadal?“

„Spíš jako žebrák.“

„Kdybych někomu nesl jedovatý dárek, převlékl bych se.“

„Ano,“ kývl mladík. „V jeho šatech, bych ho určitě poznal.“

„O to právě nestál.“

„Ví Bula Din, proč jste tady, pane?“

„Myslím, že když pracuje v kanceláři pana Akbara, bude to jistě vědět,“ řekl Biggles. „Teď ale dobře poslouchejte. Nikomu o tom ani slovo. Ani panu Akbarovi, rozumíte?“

„Rozumím, pane.“

„Kdybyste promluvil, mohlo by nás to všechny stát život.“

„Nebudu mluvit. Vůbec nic nevím.“

„Dobrá. Rozumíme si. Ale čas běží a tohle nás zdrží. Stále s námi chcete letět? Jste si tím jistý? Jestli si to po tom, co se stalo, rozmyslíte, stačí říct. Máte k tomu dobrý důvod.“

„Prosím, chci letět.“

„Nemůžete letět s prázdným žaludkem. Jak dlouho vám bude trvat dojet domů, nasnídat se a vrátit se zpátky?“

„Půl hodiny.“

„Jen si nezlomte vaz. Na několika minutách nezáleží. Musíme se vrátit do hotelu, abychom se oblékli a něco snědli. Tak jedte a pospěšte si. Kdybychom tu nebyli až se vrátíte, počkejte na nás. My si zatím

prohlédneme letadlo. Přece jen si někdo mohl s něčím pohrát. Doplnil jste nádrže?“

„Ano.“

„Dobře. To si také ověříme. Můžete jet, ale vyhněte se hotelu. Bude lépe, když nikdo nepozná, že jste tu byl.“

Chvilí nato Ram Singh šlapal na svém kole do města. „Co s ním uděláš, starouši?“ zeptal se Bertie s vážnou tváří. „Myslíš s Bulou Dinem?“

„Ano.“

„Nic s ním dělat nebudu.“

„To mu ani neřekneš, kde jsme našli jeho brýle?“

„Nemám důvod, proč bych to dělal. Budeme předstírat, že o nich nevíme. On se přece zachová stejně.“

„Ale měl by vědět, kde je ztratil a jestli to nepoznal hned, pochopí to později. Při útěku měl moc naspěch, než aby se zastavil a hledal je. Dá se ale čekat, že se sem pro ně vrátí.“

„Můžeš mít pravdu. Dobrá. Necháme ho, ať si je najde. Pohodíme je tam, kde je ztratil. To ho uklidní. Bude si myslet, že ho nikdo nepoznal.“

„Ale co s tím hnusným hadem? Jistě nezapomněl, že ho tady taky nechal.“

„S ním si asi nebude dělat takovou starost jako s brýlemi, jež přímo prokazují jeho účast. Ten příšerný *bungar* a pytel, ve kterém ho přinesl, ho neprozradí.“

„Bude se divit, jak had dopadl.“

„Privádíš mě na myšlenku. Odklidíme hada a pytel necháme ležet. Nic nenaznačuje, co v něm bylo. Provaz bude rozvázaný a Bula Din si může myslet, že had unikl. Může dokonce doufat, že se schoval do našeho letadla. Rozhodně bude mít na co myslet.“

Biggles zvedl hada za ocas, donesl k hromadě šrotu a hodil ho za ni. „Mrtvý had již nemůže nikomu ublížit,“ poznamenal. „Teď se poohlédneme po snídani a umyjeme se. Ztratili jsme spoustu času, ale tomu se nedalo zabránit. Než teď odejdeme, uděláme ještě jednu věc. Vytáhneme stroj ven, aby na něj bylo z hotelu vidět. Mohlo by se stát, že náš milovník hadů dostane za dne nějaký další vražedný nápad.“

Biggles pohodil rozbité brýle blízko pytle a potom společně s Bertiem vytlačili auster ven a nechali jej na betonové ploše před hangárem. Pak se vrátili do bungalovu. Biggles navrhl jít oklikou přes parkoviště.

„Všiml sis něčeho?“ zeptal se cestou.

„Jistě. Lartův vůz je pryč.“

„To by nás nemělo překvapit. Pokud odhaduji správně, vrátil se sem, jen aby zorganizoval vraždění, ale jako vždy nechal špinavou práci na někom jiném. Strašně touží zbavit se nás, a vyzrazuje tím své plány. Snad mu zbyde dost provazu na to, aby se sám oběsil.“

„To by bylo excelentní řešení, jen ale aby napřed nepověsil on nás, starouši. Jestli tedy víš, co tím myslím.“

„Rozumím, ale mohu jen opakovat, co jsem říkal už dříve. Musíme mít oči stále otevřené!“

Když vcházeli do baru, málem se srazili s vycházejícím Bulou Dinem. Měl na sobě své obvyklé šaty, ale o mnohém vypovíдало to, že neměl na nose brýle. „Dobré jitro,“ popřál jim zdvořile.

„Dobré jitro i vám,“ odpověděl vesele Biggles. „Dnes začínáte pracovat nějak časně, že?“

„Dnes mám kontrolní den,“ vysvětlil suše tajemník, aniž by se zastavil. Biggles vstoupil do baru první.

„Všimni si, že už měl připravenou výmluvu, proč je tak brzy na nohou,“ tiše prohlásil. „Ten kdo roznáší hady, musí se převlékat hodně rychle. Podíváme se, kam má namířeno nyní. Z haly ho můžeme dobře sledovat. Bylo by mi milejší, kdyby se kolem austeru plížil tygr než tahle krysa. Je mi čím dál jasnější, proč musel pohořet chudák Algy, který tu byl sám.“

Bula Din mířil přímo k hangáru, který právě vyklidili. Za pět minut byl venku, šel dál a letadlu se vyhnul velkým obloukem. „Už ví, kde ztratil brýle,“ prohodil uštěpačně Biggles. „Rád bych věděl, nač myslí,“ sykl Bertie.

„To se dá snadno uhodnout. Patrně si láme hlavu tím, kam zalezl jeho jedovatý přítel a zřejmě doufá, že by nám ještě mohl zatnout své křivé zuby do kůže. Pojdme raději na čaj.“

„Škoda, starouši, žes ho ubil. Mohl uštknout jeho.“

„Tomu nevěř. Bude to odborník a dává si pozor. Nevšiml sis, jak se vyhnul austeru?“ ukončil besedu před snídaní Biggles.

KAPITOLA DEVÁTÁ

ZÁHADNÝ OBJEV

Po osvěžující sprše a rychlé prosté snídani, Biggles a Bertie s lehkými klobouky na hlavách vyrazili zpátky k hangáru. Když se k němu přiblížili, rozhlíželi se po Ramu Singhovi, ale protože ho neviděli, usoudili, že se ještě nevrátil. Nemýlili se.

Po vstupu do hangáru Biggles strčil do přítele loktem. Nemusel mu ani vysvětlovat, nač myslí. Rozbité brýle i pytel, který dříve ukrýval hada, byly pryč.

„Netrvalo mu dlouho odklidit důkaz špinavé práce,“ poznamenal. „Nikdo jiný tu není, tak to mohl být jediné Bula Din. To je myslím docela přesvědčivý důkaz jeho viny. Kdyby o nástraze nic nevěděl, nemusel by si těch věcí všímat. Uklízet podlahu není jeho práce. Má teď opravdu o čem přemýšlet.“

„Když nás viděl přicházet od hangáru v pyžamech, může se snadno domyslet, že jsme tu byli,“ upozornil Bertie.

„To mu napověděl už auster, který stojí venku. Když jsme se nezmínili o tom, co se tu odehrálo, patrně doufá, že jsme si ani nevšimli věcí, které tu při útěku ztratil. Nepochybně mu taky vrtá hlavou, kdo tam byl s píšťalou.“

Bigglesův dohad se vzápětí potvrdil, protože jen vyšli ze vrat hangáru, spatřili tajemníka. Mířil přímo k nim.

„Kde je Ram Singh?“ vyhrkl téměř nezdvořile.

„Jak to mám vědět?“ předstíral překvapení Biggles.
„Není tu?“

„Marně ho hledám.“

„Je brzy, bude ještě doma.“

„To s vámi dnes neletí?“ dotíral Bula Din.

„Pokud bude chtít a přijde včas, poletí. Podívejte se, tamhle ho vidím přijíždět.“

Bula Din byl stále zmatenější.

Ram Singh šlapal zuřivě do pedálů, a u hangáru seskočil z kola. „Omlouvám se za zpoždění, pane, ale píchnul jsem,“ vysvětloval.

„Nevadí, sami jsme přišli až teď,“ odpověděl Biggles.

„Doufám, že budete mít pěkný den,“ řekl Bula Din a obrátil se k odchodu. „Buďte opatrní.“

„Vynasnažíme se,“ ujistil ho Biggles. „Máte tím na mysli nějaké určité nebezpečí?“ dodal zdvořile.

„Ne, rozhodně ne. To byla jen taková poznámka,“ usmál se Bula Din a odešel.

„Ted' je z toho úplně jelen,“ řekl Biggles, když zmizel. „Myslel si, že na písťalku hvízdal někdo z nás nebo Ram Singh. Když ho teď viděl přijíždět, dospěl k závěru, že strávil noc doma. My dva se chováme, jako kdyby nic a on teď neví, co si má o tom myslet.“

„Skvělé,“ zazubil se Bertie. „Necháme toho skunka, ať si láme hlavu.“

Biggles se rozhodl, že sdělí Ramu Singhovi všechno, co se za jeho nepřítomnosti přihodilo v souvislosti s Bulou Dinem, aby plně pochopil situaci. Raději by o tom nemluvil, ale vzhledem ke stále hrozícímu nebezpečí se rozhodl, že to bude moudřejší. „Ted' vidíte, jak bylo chytré zůstat zticha,“ usmál se závěrem.

Ram Singh přikývl a jeho oči ztmavly zaujetím. „Bula Din určitě nechce, abyste našli pana Lacey,“ řekl vážně.

„Ano, už máme důvod si to myslet.“

„Proč?“

„To bych vysvětloval dlouho. Povím vám to, až bude víc času. Pokud se nemýlím, tajemníka platí lotři, lidé kteří velice škodí celé Indii. Lacey je odhalil, takže rozhodli, že se ho zbaví.“

„Zabili ho?“

„Možná. Nevíme, ale chceme to zjistit.“

„Pomohu vám, jak nejvíc dokážu,“ řekl Ram Singh prostě. „Pan Lacey byl hodný člověk a ke mně byl vždycky laskavý.“

„Dobrá. Zapamatujte si, kdyby na vás Bula Din sebevíc naléhal, vy o pístě ale, hadovi a brýlích nic nevíte. V této chvíli nechápe, co se stalo, ale určitě to bude chtít vědět. Pokusil se nás zabít, necháme ho tedy, ať si to vyřeší sám. Teď poletíme a pokusíme se zjistit, co se stalo s panem Laceyem. Zamířím více na západ od míst, na která jsme se dívali včera a ještě víc se budu věnovat Terai. Mějte oči otevřené a upozorněte mě, kdybyste viděl něco zajímavého.“

„Budu se snažit, pane.“

Zaujali svoje místa v letadle. Biggles nechal motor běžet a soustředil se déle než jindy na ověření řídicího mechanismu, křidélek, výškových kormidel a směrovky. Zkouška ho uspokojila. Vzlétl a zamířil na sever.

Let, který následoval, byl jen opakováním letu z předešlého dne, až na to že měl trochu jiný západnější kurs. Tady se náhodou nevyskytovala džungle v takové míře, bylo tu více obděláné půdy, kde by letadlo neušlo

pozornosti. Přelet přirozeně netrval tak dlouho. Stačilo něco přes hodinu a byli na okraji Terai. Dále na severu se tyčili obři Himaláje.

Biggles nyní snížil rychlost, jak se jen v takovém zrádném přehřátém ovzduší odvážil, sestoupil skoro na jedno sto stop a začal se soustavným pátráním. Létal metodicky sem a tam, z jedné strany na druhou, někdy kroužil nad lesem nebo nad plochami velmi husté džungle, plné vysokého rákosu, bambusu a lantany. Byla to jednotvárná činnost, ale Biggles nepřestával, protože věděl, že se musí dělat pečlivě, nemá-li to být jen ztráta času. Nemělo smysl spoléhat na štěstí.

Tak to pokračovalo více než celou hodinu, aniž by zpozorovali cokoli zajímavého. Známek života bylo málo. Pár ptáků, většinou supů a jednou sambur⁵, pijící z nějaké tůňky. Když se přiblížili, zmizel v houštích.

„Člověk by myslel, že tu bude více zvířet, když tu nejsou žádní ostrostřelci,“ poznamenal Bertie. „To zatracené místo se zdá být úplně opuštěné.“

„To se ti může zdát, ale věř mi, že tu zdaleka není mrtvo,“ odpověděl Biggles. „Na to, abys viděl divokou zvěř, teď není vhodná denní doba. Všechna zvířata se nažrala a napila a ukryla se do stínu, aby se chránila před horkem. Tygr jako všechny kočky – ke kterým se počítá – obvykle leží a podřimuje blízko místa, kde posnídal.“

Sotva domluvil, Ram Singh se dotkl jeho ramene. Někam ukazoval. Nebylo to však na zem, jak by se dalo čekat, ale vysoko na oblohu, přímo před ně.

Bigglesovi trvalo několik vteřin, než objevil předmět, na který ho upozornil Ram. Pak ho uviděl. Ve

⁵ Sambur. Druh vysoké zvěře s hřívou a parůžky, vyskytující se v Indii.

velké dálce se ze severozápadu k jihu rychle pohybovala malá černá tečka, odrážející se na pozadí ničím neporušené modři. Mohla by to být muška na předním skle nebo stěhující se čáp. Bigglesův zkušený zrak to však rozpoznal. Bylo to letadlo.

„Vidíš ho?“ zeptal se Bertieho.

„Ano. Už ho mám. Co tu sakra dělá?“

„Zeptej se mě na něco lehčího.“

„Poznáš typ letadla?“

„Ne,“ odpověděl Biggles, jenž mžoural přes rozevřené prsty levé ruky. „Je příliš daleko. Ať už je to co chce, při tom jak rychle a vysoko letí, bychom se k němu nikdy nedokázali přiblížit.“

„Domnívám se, že to může být pravidelná linka z Nepálu.“

„To je možné, ale pochybuji. Na dopravní letadlo se mi zdá být moc malé. Pozoruj ho dál.“ Pootočil se a řekl přes rameno: „Rame Singhu, znáte pravidelnou linku, která tudy létá a tankuje třeba na letišti Shara?“

„Ne, pane.“

„Kdyby taková linka existovala, věděl byste o ní?“

„Jistě.“

Pozorovali stroj dokud se pomalu nerozplynul v horkém oparu.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Bertie.

„Co si o tom mám myslet? Můžeš hádat stejně jako já. Obloha nám nepatří. Připouštím však, že jsem nečekal zjevení nějakého jiného letadla. Proto jsem se ani nedíval nahoru. Blahopřeji vám, Singhu. Máte neobyčejně bystrý zrak.“

„Snad to nebyl Algyho hunter?“ vyhrkl Bertie.

Biggles se otočil na západ, aby se ještě podíval na cizí stroj, ale ten již byl z dohledu. „Je mi líto, ale to je nesmysl,“ řekl. „Proč by letěl tak vysoko?“

Nikdo již nepromluvil.

Biggles stále zvažoval možnosti, když do něho strčil tentokrát Bertie a řekl: „Podívej se šikmo doleva. Vidiš to co já?“

Biggles, který zkoumal terén po své pravici, naklonil trochu letadlo, aby dostal na dohled to, co viděl Bertie. Upřeně se tam zahleděl a zabručel: „Tomu nevěřím.“

„Co ty na to?“ zeptal se Bertie.

Biggles neodpověděl. Trochu změnil kurz a slétl o něco níže.

„Jestli tohle není nouzové letiště v džungli, tak jsem nikdy žádné neviděl,“ řekl Bertie. „Ta přistávací dráha je možná trochu hrbolatá, ale nevidím na ní překážky, které by stály za řeč a je tam dost místa pro přistání letadla. Přisahal bych, že se tady neobjevila náhoda!“

Biggles s tím souhlasil a v úzkém kruhu obléтал dlouhou, zhruba oválnou mýtinu, která ležela na mírné vyvýšenině. Všude kolem se prostírala hustá džungle. Po obvodu plochy rostly křoviny, některé značně vysoké: kvetoucí stromy, zakrslé palmy, bambus, sloní tráva a podobně. Z čeho sestávala zbývající část hranice mýtiny nebylo možné rozeznat. Vypadalo to jako vlnící se moře zeleně, až příliš husté, aby jí oči pronikly a odhalily, co zakrývá.

Tato plošina, říkejme jí tak, když pro ni nemáme lepší název, se zdála být vyprahlá, porůznu porostlá běžnými druhy rostlinstva. Byla tam dost velká písčitá místa, většinou v jedné přímce, která překvapivě vedla po

celé delší ose oválu. Nebylo pravděpodobné, že by šlo o dílo přírody. Příroda jen vzácně vytváří rovné linie.

„Viděli jsme už všechno, co se dá shora vidět,“ řekl Biggles a vyrovnal letoun.

„Znamená to, že chceš přistát?“

„Ještě nevím,“ odvětil Biggles pomalu. „Vůbec se mi to nelíbí. Je to riskantní. Zůstat tu trčet s polámaným podvozkem, to je to poslední, co bych si přál. Nevidím tam stopy kol ani něco jiného, co by naznačovalo, že tu někdy přistálo letadlo. Kdyby se tu Algy pokoušel posadit hunter, byl by blázen. Jenže to by trosky hunteru dosud ležely pod námi. Neumím si představit, že by někdo z takové džungle vyprostil rozbité letadlo.“

„Myslíš, abychom to nechali být?“

„Přemýšlím o tom. Přiznám se, že jsem zvědavý. Jestliže jde o práci lidských rukou, musí mít nějaký účel. Pokud mohu posoudit, tak jediný dopravní prostředek na kolech, který se sem dostane, je letadlo. Přes bažiny a vodní plochy kolem, by se sem nedostal ani džíp, traktor nebo buldozer. A ještě něco. Podívej se, jak je to tu pěkně zastrčené. Byl kus štěstí, že sis toho místa všiml. Mohli jsme kolem něho mnohokrát proletět a ničeho bychom si nevšimli. Já bych tu určitě nic takového nehledal.“

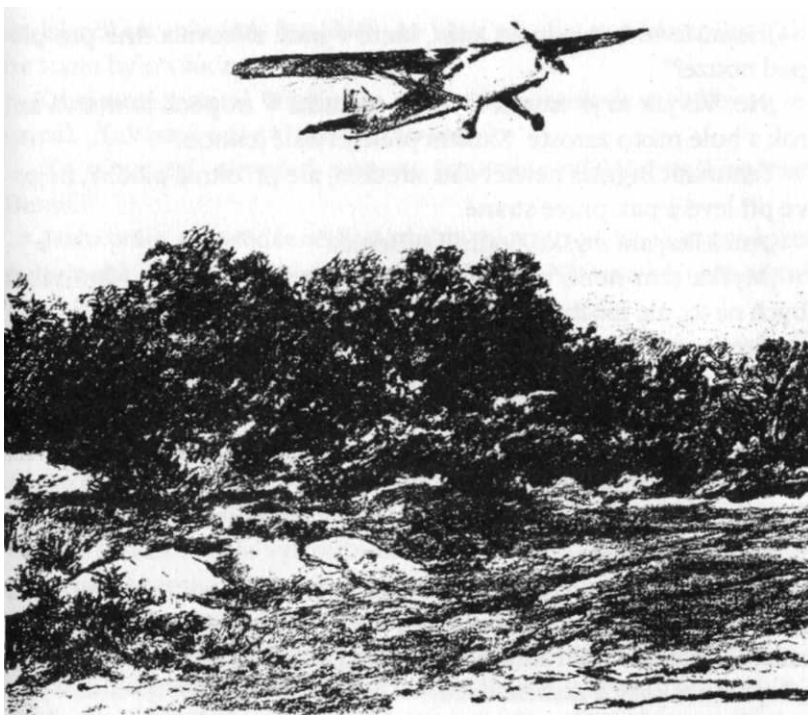
„Jak říkáš, starouši, je to vážně pěkně schované. Hezky stranou ode všeho. Vsadil bych se, že se tam dole nikdo neukáže ani jednou za uherský měsíc.“

„Já ti také něco povím,“ odpověděl Biggles, jako by dospěl k vážnému rozhodnutí. „Než něco uděláme, proletíme se nad tím pruhem země hodně nízko a pořádně si ho prohlédneme. Slyšíte, co říkám, Rame Singhu?“

„Slyším.“

„Dobrá. Až poletíme nízko, pozorně sledujte všechno, co nepatří ke zdejší přírodě. Především hledejte stopy kol.“

„Ano, sáhíbe.“

Biggles stočil letadlo širokým obloukem k ploše a klouzal nad ní jen nepatrně rychleji, než je přistávací rychlost.

„Vidíš něco?“ zeptal se Bertieho, když na druhém konci mýtiny přidal plyn a zvedl letoun do mírné stoupavé zatáčky.

„Vůbec nic.“

„A co vy, Rame Singhu?“

„Také jsem nic neviděl.“

„Dobře. Teď to zkusíme jinak.“

Opakoval manévr z opačné strany, ale výsledek byl stejný. „K čertu s tím,“ zamumlal Biggles podrážděně. „Co to může být jiného než přistávací dráha? Tomu nerozumím.“

„Nemůže to být jedno z letišť, které v Indii zřizovala RAF pro případ nouze?“

„Ne. Víš jak to je dávno? Byla by zarostlá. V tropech to netrvá ani rok a holé místo zaroste. Zkusím přeletět ještě jednou.“

Tentokrát Biggles neletěl nad středem, ale při okraji plochy, nejprve při levé a pak pravé straně.

„Ani liška, ani myška,“ odfrkl si Bertie.

„Myška tam není, ale něco přece,“ zavrčel Biggles. „Nepřísahal bych na to, ale možná jsem zahlédl stezku. Odbočuje na jih.“

„Stezka vyšlapaná zvěří? Takových tu bude plno.“

„Možná. Třeba taky ne. Nevěřím nikomu, kdo se tu kdy objevil. Proč by mýtili tak velkou plochu, kdyby ji pak nevyužili? Musela to být pořádná dřina a dlouhá cesta, než se sem dostali. Kdo by dělal na tak odlehlem místě, Singhu?“

„Chudí kuliové z Indie nebo lidé z hor. Ti dělají všechno, jen aby si vydělali na živobytí.“

„Nikdy jsem nesnášel nerozřešená tajemství a ani tohle mi nedá spát,“ prohlásil Biggles. „Znám jen jeden způsob, jak to vyřešit. Přistát! Takhle jen plýtváme benzínem.“ Dál kroužil nízko nad zemí. „Zapněte si pásy a zadržte dech.“

Zaletěl s austerem nad jeden konec vymýceného pruhu, aby získal dostatečný prostor a vracel se s líně se otáčející vrtulí a pomalu klesal.

Za běžných okolností, v bezvětrí, na pruhu země připraveném pro nouzová přistání, by dosednutí s letadlem bylo pro dobrého pilota jednoduchou záležitostí. Tohle však bylo něco jiného. Neskrývá se dole neznámé nebezpečí? To se dalo zjistit jen ověřením v praxi. A samozřejmě se musela vzít v úvahu i odlehlost místa. Hloupá, běžná nehoda, při níž by se letadlo poškodilo, mohla mít vážné, pokud ne přímo osudné následky. Bigglesovi z toho nebylo nejlíp.

Strachoval se však zbytečně. Nakonec se nic nestalo. Vůbec nic. Auster dosedl jako racek na klidnou vodu. Než se zastavil, párkrát nadskočil na menších hrbolech, to však nikoho nepřekvapilo. Tak by tomu bylo všude.

Když stroj zastavil, Biggles se opřel zády o sedadlo a s úlevou se usmál. „Tak jsme tady,“ řekl. „Nic to nebylo.“

„To víme teď, ale před minutou jsme to nevěděli,“ zašklebil se Bertie.

„Jsem stále přesvědčenější, že tuhle plochu, ať už je v provozu nebo není, někdo zřídil pro občasná přistání. Nevíme kdo a nevíme proč. Mně by hlavně zajímalo, zda o ní věděl Algy.“

„O tom pochybuji.“

„Proč myslíš?“

„Neumím si představit, že by tu chtěl přistát s hunterem. Lehký auster je jedna věc a bojový letoun je jiná káva.“

„Jistě. Také nevěřím, že by tu chtěl přistát s hunterem. Jenže to nic neznamená, nedohadujme se. Dojedu k místu, kde jsem myslel, že vidím tu stezku. Tam vystoupíme a rozhlédneme se. Alespoň si trochu protáhneme nohy. A já si dám cigaretu. Patrně si to pouze namlouvám, ale pomáhá mi to myslet.“

Doroloval s letadlem na vyhlédnuté místo a vypnul motor.

Všichni vystoupili, zůstali stát a rozhlíželi se kolem. Vládlo spalující horko a všude bylo naprosté ticho. Cvaknutí Bigglesova zapalovače, když si zapálil cigaretu, zaznělo jak prásknutí bičem. Biggles udělal pár kroků a s pohledem upřeným na zem se zastavil. Ostatní se k němu připojili.

„Tohle jsem viděl shora,“ prohlásil a ukázal na zem.

KAPITOLA DESÁTÁ

PÁTRÁNÍ V DIVOČINĚ

Dívali se na něco, co se jen stěží dalo nazvat stezkou. Její písčitá půda se zdála být ušlapaná, ale jen mírně se lišila od okolí. Začínala u domnělé přistávací dráhy a vedla mírným svahem k jihu, rovně jako podle pravítka. Potom se ztrácela v nejbližším výběžku džungle, který na té straně zakrýval níže položený terén. Byla tak nezřetelná, že název stezka ji lichotil. Dala se rozeznat jen stěží a to byl asi důvod, proč Bertie poznamenal, že žasne nad tím, jak si jí Biggles dokázal všimnout z výšky.

„Já to skutečně viděl líp shora,“ odpověděl Biggles. „Teď, když stojím u ní, je to těžší. Ale to není nic zvláštního. Už se mi to stalo mnohokrát a tobě určitě taky.“

„Ale co tomu říkáš teď?“ mávl nad tím rukou Bertie. „Já nevidím ani náznak toho, že by se tu potloukali tihle dvounozí tvorové, či někdo, kdo je lidem podobný.“

„Já zase vím, že někdo dvounohý tudy chodí. Proč by byla stezka tak rovná? Není to dílo přírody, ani náhoda!“

„Kdyby tu stezku vyšlapala zvěř, viděli bychom stopy kopyt nebo tlap, možná i trus,“ řekl Bertie, který se začal procházet s očima upřenýma k zemi.

„Co si o tom myslíte vy?“ obrátil se Biggles na mladíka. „Tudy procházejí lidé a zvířata také.“

„Souhlasím. Ale proč tu nezanechali stopy? Nerozumím tomu.“

„Pro mě je to taky hádanka,“ souhlasil Bertie.

Ram Singh si přiložil ruku k čelu, jako by právě dostal nápad. Poodešel k trsu krátké, jako drát tuhé trávy, trs vytrhl a vrátil se na stezku. Poklekl na obě kolena a začal s trávou pomalu mávat jako s vějířem. Aniž by se dotkl země, narušil tak vrchní vrstvu prachu, která odvanula. Pomalu se zjevovala stopa, zprvu rozmazaná a nejasná, ale jak pokračoval, postupně nabývala tvar. Zjevoval se otisk lidské nohy. Nikoli však bosého chodidla, poznávali podrážku boty nebo sandálu.

„Skvělá práce, chlapče,“ blahopřál Bertie.

„Věříte, Rame Singhu, že mě napadá, co bychom si tu počali bez vás?“ ozval se Biggles.

Ram Singh se vesele usmál a jak pokračoval v ovívání, otisk byl stále zřetelnější. „Myslím, že tudy prošel kuli,“ poznamenal. Po několika dalších mávnutích se zjevila další stopa, podobná první. „Byli to dva kuliové a možná ještě víc,“ pokračoval hoch.

„Tyhle stopy nezanechala stejná noha. Ti lidé tu byli před nějakou dobou. Prach měl čas se usadit a zakrýt stopy. Myslím, že od doby, kdy tu vál silnější vítr, tu nikdo nebyl,“ řekl Biggles.

„Co jiného než vítr by mohlo zvířit tolik prachu?“

„Vida,“ usmál se Biggles. „Mě něco takového napadá.“

Ram Singh se k němu tázavě vzhlédl.

„Letadlo, které přistává nebo startuje, rozvíří písek a prach,“ prohlásil Biggles. „Zvíří prach vždycky, když běží motor.“

„Jemináčku, máš pravdu,“ ozval se Bertie. „Nechápu, jak na to dokážeš přijít. Asi jsem úplný pitomec.“

„Ani jsem si nemusel moc lámat hlavu. Prach, který se zvedl při našem přistání se ještě neusadil,“ řekl Biggles a obrátil se k mladíkovi. „Zkuste odfoukat prach z přistávací dráhy. Třeba se vám podařit odkrýt stopy podvozku.“

Trvalo to déle, ale po několika nezdarech mladík s trsem trávy objevil vyjetou kolej, jakou mohlo udělat jen kolo podvozku. Odvál z ní prach v délce asi jednoho yardu.

„To stačí,“ řekl Biggles. „To mohlo udělat jen kolo od letadla, už proto, že žádné jiné vozidlo se sem nedostane. Provedeme ještě jeden pokus.“ Přiložil ke stopě po pneumatice podpatek a udělal v pravém úhlu od ní dva dlouhé kroky. „Teď to zkuste tady,“ požádal Ram Singha.

Mladý Ind se dal do díla a odhalil další stejnou stopu.

„Pokračuj takhle dál, kamaráde, a brzy odkryješ celé letadlo,“ řekl nevinně Bertie.

„Nedráždí ho, nebo to udělá,“ zasmál se Biggles.

Také Ram Singh se zasmál a pak se obrátil k Bigglesovi. „Jak jste poznal, kde najdu stopu po druhém kole?“ zeptal se.

„To je kouzlo. Nic jiného v tom nehledej,“ usklíbl se Bertie. „Je prostě čaroděj.“

„Jak prosté, milý Bertie, řekl by asi čaroděj Sherlock Holmes. Něco ti povím. Algy byl tady! Jeho auster má pneumatiky Dunlop a to bys měl vědět. Stopa po pneumatice mi připadala hodně podobná dunlopce. Rozchod kol u austeru, jak bys měl rovněž vědět, pokud jsi dělal domácí úkoly, je šest stop. Odhaduji, že moje dva kroky měří přibližně šest stop. A hle, máme tu dvojí

stopu. V tomto cípu světa se to austery nehemží. Z toho se dá téměř bezpečně usoudit, že Algy tohle místo našel a také tu přistál! To je důležité vědět. Kdy tu přistál a proč, musíme teprve zjistit. Jsme však o kousek dál.“

„Chceš ještě uklízet prach?“ zeptal se pokorně Bertie.

„Ne. Ledaže bych něco určitého hledal. Kdybychom se spoléhali na dohady, mohli bychom tu strávit celý týden a neobjasníme nic. Když už jsme ale na zemi, rozhlédneme se víc. Považuji za nesmysl, že by tu Algy chtěl přistát s hunterem, nečekám tedy, že ho tady najdu. Nyní mě víc zajímá stopa austeru, mám jistotu, že zde Algy přistál. Každá stopa někam vede. Stopy nohou, které tu odkryl náš zázračný hoch, vedou do džungle. Kam šli lidé, kteří je zanechali? To bych rád věděl.“

„Vedou k nám, do Indie. Nic jiného tím směrem není,“ prohlásil rozhodně Ram Singh.

„Počítám, že tohle místo je nejméně pět až šest mil od otevřené krajiny. Když stopa vede až tam, můžeme na ni zapomenout. Nikdo mě nepřinutí, abych v tom horku šel tak daleko a takovou divočinou, když mám k sebeobraně jen pistoli. Kdyby stezka vedla celou cestu volným prostorem, bylo by to něco jiného. Mohli bychom ji sledovat ze vzduchu. Ale tak to není. Jak vidíte, vede přímo do džungle, mizí tam a pozorovat ji z letadla nemá smysl. Půjdu tam a prověřím to. Není to daleko. Nemyslím, že by stroj mohl někdo poškodit, ale nechci nic riskovat. Raději ho, Bertie, pohlídej. My dva budeme na dohled. Vidím na stromech opice, jdou se na nás podívat. Dávej na ně pozor a nedovol jim, aby se přiblížily k letadlu. Bývají mezi nimi lotrovští lupiči.“

„Jak myslíš, starouši.“

Biggles kývl na Ramu Singha a odešel s očima upřenýma na stopy. Nedalo to moc práce, avšak když došli na okraj džungle, stopy se brzy ztratily v křoví a v podrostu. Jak Biggles předvídal, bylo by beznadějně sledovat je z letadla. I zde na zemi to bylo nesnadné, ne-li nemožné. Přestali se tím zabývat.

Vrátili se k letadlu, kde Bertie seděl v podřepu pod křídlem, které poskytovalo trochu stínu.

„Nepochodili jsme,“ řekl mu Biggles.

„Co takhle dát si kapku chladného čaje z termosky?“

„Ne, děkuji. Ten máme jen pro případ nouze a tak daleko ještě nejsme.“

„Rozumná řeč. Tak co teď?“

„Když už jsme tady, rychle se porozhlédneme a pak se vrátíme domů. Na jeden den jsme v tom strašném horku už dost dlouho venku. Jenom ještě obejdeme místo po celém obvodu. Nečekám, že tu najdeme nějakou senzaci, ale člověk nikdy neví. Lidé, kteří upravovali tuhle dráhu, nebo kteří ji užívali, mohli také něco ztratit. Nikdo nepodstupoval tu těžkou dřinu jen tak pro legraci. Kromě toho bych se rád podíval, jak vypadá krajina kolem. Z výšky je vidět pouze střechu džungle, ale nepoznáš, co je v ní. V první řadě postavíme letoun tak, aby byl připravený k rychlému odletu, kdybychom měli naspěch. Nemyslím, že by tu k něčemu takovému došlo, ale chci být připraven na všechno. Je dost zvláštní, jak člověku něco uvízne v paměti. Když jsem byl malý kluk, slyšel jsem, že jeden admirál říkal, že nikdy neopustil loď, dokud ji nepřipravil k okamžitému vyplutí. Případlo mi to chytře.“

Protože nevál vítr, stačilo jim postavit auster souběžně s vymýceným pásem, aby měl před sebou

dostatečně dlouhou startovací dráhu. Pak došli pěšky k nejbližšímu výběžku džungle a dali se do jejího průzkumu. Sami se drželi na otevřené ploše.

Trvalo dlouho, než našli něco zajímavého a všem se zdálo, že se namáhají zbytečně. Konečně je něco upoutalo, ale ukázalo se, že to s jejich bezprostředním úkolem vůbec nemusí souviset. Prošli již víc než polovinu obvodu provizorního letiště, když Bertie objevil, že po levé straně se terén příkře svažuje do úzkého údolí. Zdálo se, že na rokli není dost hluboké a na *nullah*, na vyschlé řečiště, příliš velké. Jak tam tak stáli a dívali se, uslyšeli z hloubky tiché bublání tekoucí vody. Ačkoli byly křoviny tak husté, že na vodu neviděli, bylo jasné, že na dně teče potok nebo malá říčka. Jak Biggles poznamenal, celé údolí vyhloubil vodní proud.

Proč nezpozorovali údolí z letadla, bylo nyní naprosto jasné. Vyrůstalo v něm plno rozmanitých stromů. Ty v horní části nebyly vysoké, jak se však terén svažoval, stromy zakořeněné níže, byly vyšší a vyšší, aby se dostaly ke světlu. Proto byly jejich koruny v jedné rovině, dokonale vyplňovaly údolí a zakrývaly vše, co se skrývalo dole. Stromy rostoucí až ze dna údolí dosahovaly dobrých sto stop výšky.

Neztráceli čas prohlížením dosti běžného přírodního jevu a šli dál, aby obkroužili přistávací plochu. Zjistili, že údolí od ní v jednom místě odbočuje. Přesto mohli sledovat vodu tekoucí někde v hloubce podle sytější zeleně korun.

Právě na místě, kde údolí odbočovalo od přistávací plochy, se Biggles náhle zastavil a vykřikl: „Hej, copak to tu máme?“

Ostatní se k němu seběhli, aby zjistili, co ho tak překvapilo. Biggles stál u jedné z malých písčitých rovinek, jakých zde již viděli několik. Tahle však byla jiná, vypadala, jako by přes ni přejely podivné hrábě. Přesněji řečeno, kolmo na směr kterým šli, se v písku rýsovalo několik krátkých, ale zřetelných rýh. Bylo jich pět, vedly souběžně, ale v nepravidelných vzdálenostech od sebe.

„Znáte zvíře nebo ptáka, který zanechává takovou stopu?“ zeptal se Biggles Singha.

„Ne,“ zavrtěl hlavou mladík. „Tuhle stopu jsem nikdy neviděl.“

Bertie si nasadil monokl a řekl: „Víš, starouši, že mně to něco připomíná?“

„Mně taky. Co to připomíná tobě?“

„Stopy po střelách.“

„Dobře,“ přikývl Biggles. „Nevím, co jiného by mohlo zanechat takové stopy. Buď to byly střely z pušky či kulometu, brokovnice by to nesvedla. Dokonce si myslím, že tohle nadělá v písku pouze střelba z kulometu nebo samopalu. Střílelo se tu o sto šest!“

„Začínám chápat, proč se Algy nevrátil z posledního letu,“ řekl Bertie smutně. „Přistál tady s austerem a ty sám jsi řekl, že se to v Indii austery nehemží. Je to tak, starouši?“

„Nesporně zde byl Algy,“ kývl Biggles. „Všimni si, že kulky se nezaryly do písku, letěly tedy nízko nad zemí. Dopadly na písek a odrazily se, někdo je vypálil naplocho, pod ostrým úhlem. Zajímalo by mě, na co střílel? Nezasáhl to. Pokud to mělo v žilách krev, našli bychom skvrny. Kam kulky zaletěly?“

Zvedl oči k vrcholům stromů, které vyčnívaly nad okraj údolí a sám si na svoji otázku odpověděl: „Pokud je ze směru nevychýlily nějaké kameny, a já tu žádné nevidím, musely střely vletět přímo do těchhle stromů. Pojďme se podívat.“

Stačilo několik kroků a byli tak blízko u stromů, jak se k nim jen mohli z převisu nad údolím dostat.

„Tam je to,“ řekl Biggles a ukázal na pruh kůry, visící z jedné větve jako nažloutlá stuha. Na kmeni z něhož byla utržena, svítil světlý pruh. Barva prozrazovala, že k poškození došlo nedávno.

„Ta kulka nezajela do větve,“ usoudil Biggles. „Narazila jen ze strany, sklouzla a skončila vedle.“ Očima pátral v listí. „Ano! Až v té hořejší větvi. V té silné. Vidíte tu skvrnu? Vsadil bych se, že právě tam vězí kulka. Silně pochybuji, že by prolétla, protože nárazem na zem a na tu nižší větev ztratila průraznost.“ Otočil se k mladíkovi. „Myslíte, že byste k ní vylezl?“

„Zkusím to.“

„Výborně. Máte nůž?“

„Ne.“

„Tady je můj,“ podal mu Biggles kapesní nůž. „Buďte opatrný!“

Dostat se na strom nedělalo mládenci nejmenší potíže. Vyskočil, zachytil se nízké větve a vytáhl se nahoru. Došplhal až ke světlé skvrně, sotva pět yardů od ostatních, kteří ho sledovali ze země. Chvilí pracoval s nožem a pak řekl: „Je tu. Dotýkám se jí špičkou nože. Je ale hluboko a trvalo by dlouho, než bych ji dostal ven. Dřevo je tvrdé.“

„Nechte ji tam,“ prohlásil Biggles. „Chtěl jsem jen vědět, zda se nepleteme. Tohle stačí. Slezte dolů.“

Zatímco mladík šplhal ze stromu dolů, Bertie řekl: „Co z toho máš? Mám takový nepříjemný pocit, že naše naděje najít chudáka Algyho se tím nijak nezvýšila.“

„Máme jistotu, že se tu střílelo, ale ještě nevíme, jestli byl cílem právě Algy.“

„Na koho jiného by tady stříleli?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Biggles.

„Musel to být Algy. Víme, že tu přistál. Dokládá to stopa po kolech austeru. To, co se tu stalo, je mi jasné jakacka. Přistál a upadl do léčky. Lidé, kteří používají tuhle dráhu, ho tu určitě nechtěli a obrátili proti němu zbraně. Tak zní odpověď, starouši. Musíme se s tím vyrovnat.“

„Myslíš, že ho zastřelili?“

„Samozřejmě.“

„Jenže auster stojí ve Shaře,“ řekl Biggles a zapálil si. „Kde je ale hunter? Tobě, pilotovi, nemusím vysvětlovat, že by tu s ním nikdy nezkoušel přistát!“

„Algy mohl přistát jinde a dojít sem pěšky.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Myslím si, žeš to nepochopil. Mohu ti vyložit, co si o tom myslím já?“

„Poslouchám.“

„Vzpomínáš si, jak jsme v Algyho austeru našli otvor po kulce?“

„Jedna. Na to jsem absolutně zapomněl.“

„Teď už víme, kde ji pravděpodobně schytl. Bylo to tady. Tehdy ještě unikl a vrátil se domů. Co udělal pak? Algyho známe oba. Byl vzteky bez sebe. Odletěl do Kalkaty a půjčil si hunter s úmyslem, že se sem vrátí a trochu si zastřílí. Nevyzbrojený auster mu tohle potěšení neumožnil. S hunterem by dokázal dát jim pořádně na frak. Vrátil se sem v hunteru...“

„...ale závěr je stejný,“ přerušil ho Bertie. „Něco nevyšlo a on se prostě nechal sestřelit. To je teď úplně jasné. Jinak by se přece vrátil do Shary.“

„Ale stejná je i moje otázka. Kde je hunter?“

„Bude někde v téhle zatracené džungli,“ mávl Bertie paží kolem sebe a z jeho hlasu zazněla hořkost.

„Jestli se to stalo jak tvrdíš, pak nemáme velkou naději, že ho najdeme. Tak těžký stroj jako hunter by proletěl mezi korunami a zarazil by se do země jako...“

Biggles se odmlčel a bez hnutí naslouchal. „Poslouchej! Slyšíš to co já?“

Ram Singh se k nim připojil a vrátil Bigglesovi nůž. „Já slyším letadlo,“ řekl prostě.

„Já taky,“ zamumlal Biggles.

Bertie zkoumal oblohu. „Nevidím ho.“

„Nemusíme ho vidět,“ odsekl Biggles. „Stačí, když ho slyšíme. Určitě letí hodně nízko.“

Singh doběhl ke stromu a vyšplhal se nahoru. Z výšky, do níž se dostal, se zadíval směrem odkud přicházelo hučení a ukázal rukou. „Tamhle je. Vidím ho.“

„Jak je daleko?“

„Asi dvě až tři míle.“

„Co dělá?“

„Mírně křižuje, ale přibližuje se.“

„Rychle dolů,“ nařídil mu Biggles, prudce se otočil k Bertiemu a ostře řekl: „Jestli zastihnou auster na zemi, tak to schytá, a my s ním.“

„Co budeme dělat?“

„Musíme k němu. Poběž!“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

MUŽ S PUŠKOU

Všichni tři běželi k austeru a hučení blížícího se letadla jim znělo v uších. Byli tak vzrušeni, že zapomněli na horko. Ještě než doběhli k letadlu, Biggles udílel rozkazy.

„Ihned odstartuješ a zmizíš!“

„Já mám odstartovat?“ vyhrkl Bertie.

„Ano, ty.“

Celí udýchaní se zastavili u austeru. Bertie byl ohromen. „Co tu chceš dělat?“

„Budu hlídat. Prostě tady zůstanu.“

„Zbláznil ses?“

„Dělej co říkám a nehádej se! Na to teď nemáme čas. Leť tímhle směrem a drž se co nejnižší,“ naznačil směr. „Musíš upláchnout tak, aby tě nezpозorovali. Dej se do toho, blíží se sem rychle. Singhu, nastupte si!“

„Podívej, starouši...“ začal Bertie, ale Biggles ho zarazil.

„Víš, kde jsem. Vrať se pro mě zítra ráno. Při návratu leť co nejvýš. Kdyby na ploše stálo letadlo, syp zpátky a přileť se sem podívat později. Já odsud neodejdu. Jestli tady bude čistý vzduch, dám ti kouřové znamení. Budeš mít také lepší orientaci, kdybys měl potíže dráhu najít.“

„Nelíbí se mi to...“ stále váhal Bertie.

„Nezáleží na tom, co se ti líbí. Já zůstávám tady! Snad uvidím něco, co nám pomůže dostat se dál.“

„Co budeš jíst?“

„To je starostí,“ zavrčel Biggles. „Dobrá, tak mi rychle vyhod' termosku a balíček sušenek. Hod' sebou, než bude pozdě!“

Bertie pochopil, že Biggles je pevně rozhodnutý a už neotálel. Podal mu termosku a sušenky. „Co mám říct Akbarovi? Bude se divit, kde jsi.“

„Řekni mu, co tě napadne. Třeba že lovím tygry, prostě si něco vymysli. Dávej ale pozor na Bulu Dina.“

„Bud' opatrný,“ vzdychl Bertie a zavřel dvířka. Motor naskočil. Auster se pohnul a vrtule rozvířila mraky prachu. Biggles odběhl stranou, aby se vyhnul mračnu prachu za vrtulí. Když se ho zbavil, sledoval, jak se auster odlepuje od země. Bertie poslechl, letěl s ním těsně nad korunami stromů a v krátké chvíli zmizel Bigglesovi z očí za zelenou hradbou.

Když hluk motoru zeslábl, Biggles obrátil pozornost na oblohu v opačném směru, kde se měl objevit neznámý letoun. Rázně vykročil k okraji džungle, připraven dát se do běhu. Našel místo ve vysokém kapradí a posadil se, aby mohl sledovat přistávací plochu. Ačkoli byl ve stínu, opět pocítil horko. Otřel si šátkem zpocenou tvář, lokl si čaje z termosky a úlevně vydechl. Poslední minuty byly vyčerpávající. Zvuk neznámého letadla sílil. Přibližovalo se, ale zatím nebylo v dohledu. Co dělá? Hledá přistávací plochu?

Jednal ve spěchu, ale byl spokojený, že udělal co bylo třeba. Opravdu to bylo jediné, co mohli udělat, aby se vyhnuli pohromě, která mohla následovat, kdyby je cizí letci zastihli nepřipravené. Biggles byl prozatím rád, že si může odpočinout.

Chvíli, jež se překvapivě protáhla, se nedělo nic. Hluk motoru mu umožňoval zhruba sledovat, kde je cizí

stroj. Zdálo se, že se střídavě přibližuje a vzdaluje. Jednou si myslel, že již odletěl. Přirozeně mu nešlo z hlavy, co tu dělá a začal se zabývat úvahou, zda tady vůbec chce přistát. Byl však pevně přesvědčen, že letadlo má něco společného se zmizením Algyho. Byl si zcela jist, že to je jediné vysvětlení, proč letadlo pátrá tak blízko místa, kde Algy průkazně přistál. Celá ta podivná věc vyžadovala vysvětlení.

Horko vyčerpávalo i ve stínu, navíc se Biggles dvakrát za sebou pořádně nevyspal a únava spojená s jednotvárným hučením motoru ho uspávala. Přistihl se, že usíná...

Trhl sebou a vzápětí zahlédl jakýsi pohyb na konci přistávací dráhy, na okraji srázu do údolí. Když vládne klid, bývá sebemenší pohyb nápadný. Zadíval se tam pozorněji a poznal, že se nezmýlil. Skutečně tam stál člověk. Neviděl ho jasně, protože horký vzduch se chvěl. Bigglesovi byly jasné pouze dvě věci. Zaprvé to nebyl běloch, protože bílá tvář by se odrážela od tmavého pozadí mnohem zřetelněji. Zadruhé měl něco pod paží. Hůl? Není to hůl, uvažoval Biggles, hole se drží jinak. Chlapík měl ten předmět zastrčen pod paží, jak se nosívají pušky. Stál nehnutě blízko místa, kde našli v písku stopy střel a tvář měl obrácenou vzhůru, jako by pozoroval oblohu. Bigglese napadlo, že vystoupil z údolí. Kdyby totiž přišel odjinud, musel by přejít aspoň část otevřené přistávací dráhy!

Ačkoli zde Biggles zůstal jen proto, aby pozoroval letiště, to poslední co čekal, byl osamělý člověk. Co tu dělá? Zabloudil sem? Důležitější ovšem bylo letadlo! Až dosud by Biggles přísahal, že je v okolí úplně sám. Kromě hukotu letadla neslyšel naprosto nic. Několik

minut skutečně uvažoval, zda nesní, nebo ho nepronásledují vidiny. Nemámí ho zrak? Neklame ho hra světla a stínu u stromu, či v jeho větvích? Za tak zvláštních podmínek může mít člověk klamné představy. Tuhle možnost ještě podporovala skutečnost, že muž stál nehybně jako kamenná socha.

Biggles na pár vteřin zavřel oči, aby si odpočinuly od ostrého slunečního světla. Otevřel je a znovu se podíval. Člověk byl pryč. Nikdo tam nebyl. Nic co by se podobalo člověku.

Biggles se polekal. Dalo by se říct, že jím to přímo otrásl. Stal se obětí preludu? Nemá úžeh? To se mohlo stát. Stává se to.

Pro leknutí zapomněl na letadlo a náhle si uvědomil, že je již blízko, mnohem blíže než předtím. Pohlédl směrem, odkud přicházel zvuk a uviděl ho, jak letí nad vrcholky stromů. Nepoznal jaký to je typ, přestože bylo jen málo letadel, která by nedokázal určit. Znáť je patřilo k jeho práci. Nyní viděl jednomotorový dolnokřídlý jednoplošník s černou, hnědou a zelenou kresbou na šedém podkladě, maskováním podobným uniformám přepadových oddílů. Svými tvary a konstrukcí letoun působil poněkud nezvykle. Biggles sledoval stroj s velikým zájmem. Právě na tohle čekal. Přistane? Nepřistane? Pak usoudil, že odpověď bude kladná.

Stroj doletěl nad vzdálenější konec přistávací dráhy, naklonil se v ostré zatáčce a pak ho pilot vyrovnal. Motor se ztišil a letoun pomalu klesal na přistání. Kola, zřejmě na pevném podvozku, dosedla na zem a plynule dojížděla.

Netřeba zdůrazňovat, že události posledních minut zcela zahnały Bigglesovu ospalost. Konečně měl naději

vysvětlit záhadu letiště v džungli a možná i Algyho zmizení. Přinejmenším měl dobrý důvod si to myslet.

Jeho naděje však netrvala déle než tři vteřiny! Kola letadla se ještě točila, když hlasitě a ostře třeskl výstřel z pušky. Nedalo se odhadnout, kde střelec stál, o to ale bylo jasnější, nač mířil. Biggles zřetelně zaslechl, jak kulka narazila na kovovou součástku letadla. Následovala druhá rána. Teď Biggles náraz kulky neslyšel, asi minula cíl...

Je možné, že muž nepřestal střílet, ale jestli palba pokračovala, výstřely zanikly v burácení motoru. Pilot zjevně palbu nesnášel a přidal plyn naplno. Letoun se divoce rozjel a zvedl se do vzduchu. Měl na to jen polovinu dráhy a Biggles bezděky zatajil dech, když se podvozková kola mihla nad korunami stromů a přelétla je pouze o několik palců.

Letadlo zmizelo a Biggles očima zkoumal místo, kde před chvílí zahlédl muže. Již nepřemýšlel o mámení smyslů a mužově holi. Bylo jasné, že muž tam byl a měl pušku. Houštiny však stály tiše, nikde se nic nepohnulo. Biggles usoudil, že střelec ležel po celou dobu na převisu nad údolím a čekal, až letadlo přistane. Jednal stejně, jako se zachoval sám Biggles na opačné straně mýtiny.

Biggles se docela polekal, když si uvědomil, jak snadno mohl střelec zasáhnout auster a poškodit ho. Muž s puškou tam ale při jejich přiletu asi ještě nebyl, proto měli štěstí. Teď si myslel, že když letadlo odlétlo, muž se ukáže. Nedošlo k tomu. Nikde se nic nepohnulo, neozývalo se nic, než hukot vzdalujícího se stroje. Hleděl upřeně do džungle, až ho začaly pálit oči. Hučení ztichlo a do džungle se vrátilo ticho. Ležel bez hnutí, napínal oči a snažil se pochopit, co tohle prapodivné chování vlastně

znamená. Odpověď nenalézal. Bylo nesporné, že střelec, ať už to byl kdokoli, nestál o přistání letadla a jeho posádku by s chutí zabil. Očekával, že stroj přiletí a když slyšel jak se blíží, čekal na něj v záloze. Proč to dělal? Co ho k tomu vedlo?

To byla další otázka, na kterou Biggles nenalézal odpověď. Byla to další záhada. Všechno, čeho se tu stal svědkem, tajemný chlapík z džungle a pátrající letadlo, bylo tak nečekané, že ho to téměř omráčilo. Potřeboval si to v klidu promyslet. Nedostal čas, držet krok s vývojem událostí. Jednou věcí si však byl jistý. Muž, který střílel, zde nebyl náhodou a přišel sám. Co dokáže osamělý člověk v džungli? Do Terai mohli přijít lovci velkých šelem, avšak ti se vždy pohybovali s průvodci a nadháněči zvěře. Biggles to zvažoval dlouho a sledoval při tom místo, kde se střelec objevil. Vůbec ho však nespatriil. A co se týkalo jeho záměru, musel si přiznat, že nic nechápe, jeho chování prostě nepochopil.

Zůstal na místě, dokud se slunce nezačalo chýlit k západu. Od dětství věděl, že noc v tropech přichází rychle. Hnán zvědavostí nakonec vstal a zamířil k místu, kde střelce zahlédl. Samozřejmě se neodvážil jít přes otevřenou plochu, protože bylo možné, že se tam někde dosud skrývá. Proto šel při okraji džungle. Především si chtěl ověřit, zda tam dosud je. Pokud by to tak bylo, musel by Bertieho varovat, aby tady zítra ráno nepřistával. Pokud záhadný chlapík střílel na jedno letadlo, mohl střílet i na jiné. Auster by se mohl dostat do palby hned po přistání, a Bertie by nevěděl, co si počít. Biggles by mu nepomohl, a sám by se vystavil střelbě. Proto chtěl zjistit, zda je plocha bezpečná.

Nakonec musel spěchat, aby dosáhl svého cíle dřív než se setmí. Přibližoval se velice opatrně a dával si pozor na každé šlápnutí. Vždy po několika krocích se zastavil a naslouchal, ale neviděl ani neslyšel nic. Konečně našel správné místo a pečlivě ho prohledal.

Hledal prázdné nábojnice, ale nenašel ani jednu. Došel k jedinému možnému závěru, že je střelec strčil do kapsy. V prvních minutách Biggles nenašel žádnou známku toho, že by tam vůbec někdo byl...

Pokračoval v pátrání. Měl přitom obavy, protože si uvědomoval, že pokud se chlapík dosud skrývá v blízkém okolí, může co chvíli třesknout výstřel a on nemá nejmenší naději, aby se ubránil. Jeho trpělivost byla nakonec odměněna. Když pohlédl přes okraj údolí, spatřil tam slehlé kapradí, jež mu prozradilo, kde střelec ležel. Hned za kapradím objevil ve svahu rýhu, jako kdyby tam někomu uklouzla noha. Takže přece přišel z údolí, pomyslel si. A protože tu není, vrátil se stejnou cestou.

Biggles si úlevně oddechl, napjaté nervy se uvolnily. Záhadný střelec byl pryč a to bylo prozatím vše, co chtěl vědět. Temnota nastupovala rychle a nemělo smysl chlapíka stopovat. Biggles měl již džungle plné zuby a vzpomínky na dětské zážitky by mu sotva pomohly.

Zamyšleně se vracel ke svému původnímu úkrytu, ale místo toho aby přistávací plochu zdlouhavě obcházel, vzal to nejkratší cestou přes ni. Po několika tísnivých minutách, kdy si nebyl jist, zda po něm přece jen někdo nestřeli, došel k cíli bezpečně. Přišla se tam na něj podívat opičí rodinka, ale hned zas odběhla.

Nic víc se dělat nedalo, připravil se tedy na noc, jak nejlépe dokázal. Našel vhodnou větev a tloukl s ní kolem do kapradin, aby zahnal hady nebo jinou jedovatou havěť, která tam mohla být. Nic se tam neskrývalo, takže uleh, aby se trochu prospal. Měl tušení, že zítřek nebude o nic lehčí než dnešek. Mohlo se přihodit všechno možné.

Dost daleko v džungli chrčivé zakašlala šelma a připomněla tím Bigglesovi, kde je. Nedbal však na to. Nespál v džungli poprvé a byl příliš unavený. Usnul.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

BIGGLES MÁ STAROSTI

Hvězdy na obloze ještě svítily a Biggles byl již na nohou. Spal dobře, nic ho nevyrušilo a spánek ho osvěžil. Napil se chladného čaje z lahve, snědl sušenku, zapálil si první ranní cigaretu a byl připraven se vypořádat se vším co přijde. Ranní vzduch byl chladný a Biggles se těšil z nejpříjemnější části dne.

Měl hlavní starost o Bertieho. Pomalu kouřil a zvažoval možná rizika ze všech stran. Mrzelo ho, že určil pro přistání znamení kouřem, ale co se jednou domluvilo, musí dodržet. Jestliže zapálí oheň, může dým přilákat také muže s puškou. Kdyby střílel na každé letadlo, což se dalo očekávat, mohl si vzít na mušku také auster. Jestliže by přímo nezastřelil Bertieho nebo Ramu Singha, mohla by kulka zasáhnout nádrž, nebo jinak vážně poškodit letadlo.

Zkrátka a dobře, Biggles neměl na vybranou. Pokud by nechtěl po delší dobu trčet na místě, a o tom odmítal vůbec uvažovat, musel tu auster přistát a vzít ho na palubu. Zatím ale moc netoužil, aby odsud odletěl. Měl pocit, že odhalení záhady přistávací dráhy je na dosah, a doufal, že přispěje k záchraně Algyho. Dříve by však rád seznámil Bertieho s tím, k čemu tu došlo. Kdyby věděl, co se tady po jeho odletu stalo, bylo by to něco jiného. Bertie to ovšem netuší a nedozví se to, dokud nepřistane. Kdyby ale přistál, může skončit v pasti. Ted' si jistě láme hlavu se střílejícím letadlem, přemítal dál Biggles, a obává se, co si tu počnu sám, kdyby znovu přiletělo.

Přece však viděl světélko naděje. I kdyby se střelec nevzdal svých záměrů, může být poměrně daleko odsud. Až uslyší, že přilétá auster, opět ho to vyláká k přistávací dráze. To může chvíli trvat a Biggles dostane čas, aby Bertiemu objasnil situaci a poslal ho pryč, než dojde ke střelbě.

V téhle chvíli však Bigglese více zajímalo záhadné letadlo než muž s puškou. Na rozdíl od střelce, který se sem mohl přiblížit nepozorovaně, nemohlo přiletět, aniž by ho slyšel. Bigglese také napadlo, že pilota letadla jistě vyděsila střelba, takže se sem nebude vracet s velkým nadšením. Stejně jako on však mohl zůstat doma i střelec. Ve hře bylo mnoho neznámých.

Bylo důležité, že se tu střelec objevil a Biggles si položil otázku, kdo by to mohl být. Mohl se stále skrývat v okolí a proto s ním Biggles musel počítat. Co zamýšlel? Jak se do věci zapletl? Pokud jen nesnášel letadla, dalo se očekávat, že nerozlišuje mezi jednotlivými typy. O tom všem Biggles přemítal, při čemž hvězdy bledly a on se musel rychle rozhodnout, co dál. Měl by to vědět a udělat to dřív, než denní světlo prozradí jeho pohyby a přiláká k němu nebezpečí. Nemělo ale smysl, aby řešil neřešitelné otázky a už vůbec by neměl sedět s rukama v klíně. Mohl tím hrozit auster a Bertieho. Nebýt toho, asi by nechal událostem volný průběh.

Rozhodl se, že nechá auster přistát. Tím využije jediné výhody, kterou měl. Věděl o střelci, zatímco on nevěděl, že na přistávací ploše číhá ještě někdo jiný.

Stručně řečeno, Bigglesův plán byl následující. Za předpokladu, že střelec nevystoupí z údolí, dokud neuslyší letadlo, rozhodl se obsadit jeho místo dříve, než přijde. Nebylo pravděpodobné, že by Bertie přiletěl příliš

brzy. Přesto obsadí místo co nejdřív a bude čekat. Jakmile uslyší zvuk austeru, zapálí oheň. Bylo ovšem možné, že dým uvidí i střelec a bude ho zajímat, kdo mu leze do zelí. Jak dlouho mu potrvá, než vystoupí nahoru, závisí na tom, jak daleko sídlí. Nebylo ostatně vyloučeno, že se už vůbec nevrátí. Biggles ale cítil, že by nebylo rozumné na to spoléhat.

Jakmile se rozhodl, vstal a vydal se po okraji džungle vysokou trávou a mezi zakrslými palmami. Na volné prostranství nevzkročil. Byla to dlouhá cesta a trvalo mu půl hodiny než dorazil k cíli, k místu, kde večer objevil muže z údolí. Počítal s tím, že jestli se ukáže, přijde znovu tudy. Přibližoval se opatrně s pistolí v ruce a s napjatými nervy, rozhlížel se a naslouchal. Moc dobře věděl, že za časného rána čekají v džungli i jiná nebezpečí než střelci s prstem na spoušti. Kromě ptačího pokřiku nic neslyšel, i vzduch byl nehybný a pokud se někde poblíž kradly za kořistí dravé šelmy, dávaly si dobrý pozor, aby je nebylo slyšet.

Když došel co nejbližší k místu, které si vybral, na chvíli se zastavil a naslouchal, zda se něco nehýbe dole v údolí. Neslyšel nic a tak nasbíral trochu suché trávy, větviček a zeleného listí. Položil to na hromádku na písek, zelené listí navrch. Čekal už jen na vhodnou chvíli, kdy ji zapálí a k nebi vystoupí kouř. Zatím se vrátil k převisu nad údolím a naslouchal. Neslyšel nic, ani rachot motoru ani šramot plížícího se tvora. Uklidnil se. Uvědomil si, že i kdyby střelec byl stopařský génius, k přistávací ploše by se teď nepozorovaně nedostal.

Zatím měl úspěch. Našel si tedy místo nad okrajem údolí, odkud dobře viděl na mýtinu a posadil se. Ptal se

sám sebe, co se objeví dříve. Auster, záhadné letadlo nebo muž s puškou? Byl připraven na všechny.

Čas prchal a světla přibývalo. Na otevřenou plochu se prodraly paprsky vycházejícího slunce. V údolí nadále vládlo ticho a stejně tak na obloze. Ve výšce se na nehybných křídlech vznášelo několik supů, jinak se nehýbalo nic.

Bertie se objevil včas a letěl vysoko, jak mu přikázal Biggles. Ten uslyšel bzučení austeru dříve, než stačil rozeznat osamělý bod na jižní obloze. Nezdálo se ale, že má namířeno přímo k přistávací ploše. Bigglese to trochu znepokojilo, protože Bertie ji z výšky, ve které letěl, musel zřetelně vidět. Co to vyváděl? Biggles se rozhlédl po obloze, ale neviděl nic, co by Bertieho opravňovalo k omylu. Pomalu již klesal k zemi, ale nezměnil směr. Snad vyhlíží kouřové znamení, usoudil Biggles.

Vyběhl ven, zapálil připravenou hromádku a vrátil se na místo. Z ohně stoupal tenký pruh kouře, rovný jako podle pravítka. Auster okamžitě sklouzl po křídle a změnil směr, z čehož se dalo usoudit, že pilot zahlédl kouř. Biggles ztratil na chvíli stroj z dohledu, protože ho zakryly nejvyšší stromy z údolí. To mu také připadlo zvláštní. Vítr nevál a neviděl důvod, proč auster nemohl nasadit na přistání přímo. Nechápal ani to, proč klesající auster dělá takový hluk, že jím mohl přehlušit kroky střelce, pokud by se sem blížil. Auster se snesl dolů, bezvadně přistál a zastavil poblíž uhasínajícího ohničku. Biggles vyběhl a mávnutím ukázal Bertiemu, aby přijel blíže. Bertie mírně přidal plyn a doroloval až k němu. Dvířka se otevřela.

„Nezhasínej motor!“ vykřikl Biggles. „Patrně budeš muset hned odletět. Pojď dolů, musíme si rychle promluvit.“

Bertie seskočil a hned za ním i Ram Singh. Bertie vypadal dost vylekaně. „Jemináčku!“ vyjekl. „Co to je za nápad zapalovat dva ohně? Na chvíli jsi mě popletl.“

„Dva ohně?“ vytřeštil oči Biggles. „O čem to mluvíš? Zapálil jsem jen jeden.“

„Je mi líto, starouši, ale my viděli dva!“

„Víš určitě, že to nebyl pás mlhy?“

„To tedy nebyl. Slunce už je moc vysoko na to, aby někde visela mlha. Viděl jsem kouř z malého ohně, ačkoli musím říci, že nehořel dlouho. Chtěl jsem se na něj podívat a proto jsem to vzal oklikou. Odtud bys kouř neviděl. Vycházel z údolí. Divili jsme se, co tam proboha děláš. Pak jsme uviděli kouř na přistávací dráze.“

„Co jsi viděl v údolí?“

„Vůbec nic. Když jsem se dostal blíž ke kouři, zdálo se, jako by na něj někdo vychrstl džber vody. Když jsem přiletěl nad místo, nevěděl jsem určitě, odkud kouř vycházel.“

„Nezahlédl jsi dole pohyb?“

„Vůbec ne. Rychle jsem to obletěl a šel na přistání.“

„Zdá se mi, že se někdo nechce ukazovat. Mám tušení, kdo to asi je. Jak daleko odsud byl kouř?“

„Zhruba něco přes míli. Zdálo se mi, že kouř vychází až ze dna údolí.“

„Dobře. Takže máme čas, abychom vše prohovořili,“ řekl Biggles a zamračil se.

Také Bertie sraštil čelo. „Jsi nějaký rozčilený. Narazil jsi na tygra nebo co?“

„Tygr by byl to nejmenší, co by mi dělalo starosti,“ odpověděl Biggles. „Poslouchej dobře, protože nám nezbyvá moc času. Objevil se tu člověk, který nemá rád letadla. Jak je uvidí, tak po nich střílí. Právě on asi zapálil oheň, cos viděl v údolí. Jestli je to pravda, musel tě slyšet nebo vidět a potom už bude na cestě sem se svou puškou. Neptej se mě, kdo to je. Vím jen, a jsem o tom docela přesvědčen, že tahleta dráha má něco společného s pašeráky, kvůli kterým sem přiletěl Algy. Proto zde přistál. Okamžik.“

Biggles přikročil k Ramu Singhovi. „Spust'te se kousek do údolí a upozorněte nás, kdyby někdo přicházel. Nechod'te ale daleko!“

Ram Singh kývl a vyrazil.

Biggles se znovu obrátil k Bertiemu a tiše hovořil dál. „Není teď čas na podrobnosti, ale letadlo, které sem mířilo včera, tady přistálo, či spíše se o to pokusilo. Než posádka stačila cokoli udělat, nějaký chlápek, byl to asi Ind, vyběhl z údolí a zahájil na stroj střelbu. Přinutil pilota k rychlému a riskantnímu startu. Od té chvíle se letadlo neukázalo. Nepoznal jsem, jaký to je typ. Střelec se pořádně neukázal. Byl v tomhle místě, ale já stál na druhé straně a navzájem jsme se neviděli. Jak letadlo odletělo, ztratil se v údolí. Byl jsem na stráži po zbytek dne, ale neukázal se, nebo pokud se vrátil, neviděl jsem ho. Musel slyšet, jak se sem blížíš, takže sem možná šplhá, aby si práskl po austeru. Může být zle, připrav si pistoli.“

„Jemináčku, to mě podrž!“ vyhrkl Bertie s vykulenýma očima. „Co s tím chceš dělat?“

„Zůstanu tady, abych viděl, co se bude dít. Mám tušení, že jsme padli do středu událostí a máme příležitost vypořádat se s nimi.“

„Chceš říct, že tu zase zůstaneš sám?“

„To je otázka o které ještě přemýšlím. Nemůžeme si dovolit, aby nám ten ostrostřelec poškodil stroj a to se může snadno stát, když ho zasáhne. Myslím, že udělá totéž co včera. Chlapík ví, co se tu děje. Třeba zná i osud Algyho. Kdybychom ho chytili, možná by nám o něm řekl. Co říkáš tomu, kdybys tu zůstal se mnou?“

„Excelentní nápad, starouši. Dva si poradí líp než jeden.“

„To je mi jasné, ale mám starost o auster. Musíme ho uklidit z dohledu. Povím ti, co uděláš. Zajed' s ním na druhou stranu a uklid' ho tak hluboko do té zeleniny, jak to jen dokážeš. Schovej ho, jak nejlíp umíš. Je tam hodně trávy a hustého křoví. Naházej toho na něj co nejvíc, kdyby náhodou přiletělo druhé letadlo. Až skončíš, vrať se sem. Hod' sebou. Jestli se chlápek, co nás zajímá, už šplhá nahoru, co chvíli sem dorazí. Sotva bude na něco čekat.“

„Jdu na to.“ Bertie naskočil do austeru a rychle s ním roloval k opačnému konci mýtiny. Tam vypnul motor, vyskočil a dal se do práce s maskováním. Na trup a křídla naházel větve, palmové listy, kapradí a trávu, vše co mu přišlo pod ruku. Pracoval skutečně čile a neuplynuly ani pět minut a zmizel v kabině. Motor naskočil, pak chvíli divoce burácel a pomalu tichl. Pak ho Bertie znovu vypnul, vzápětí byl venku a uháněl k Bigglesovi.

„Trochu jsem si pohrál i se zvukovou kulisou,“ vyhrkl udýchaně. „Kdo poslouchal motor, může myslet, že jsem zas odstartoval.“

„Dobrý nápad, ale nekřič tolik!“ sykl Biggles. „Není třeba, aby nás někdo slyšel. Teď se položíme a počkáme, až přijde náš přítel s puškou.“

„Zasáhl вчера to letadlo, když na něj střílel?“

„Ano. Nejméně jednou. Slyšel jsem, jak kulka zazvonila o kov. Musí mít zatraceně dobrou mušku.“

„Divím se, že nepočkal až někdo vyleze a pak ho neodpráskl.“

„Myslím si, že tu nechtěl letadlo. Asi byl spokojený, když ho zahnal.“

„Stopy po kulkách, které jsme viděli v písku, mohly být od jeho střelby, nebo naopak někdo střílel po něm.“

„To mě také napadlo. Při troše štěstí se to dovíme, pokud s ním ovšem bude řeč. Odhaduji, že nepatří k pašerácké bandě, která zde působí. Sotva by střílel na přátele. Na letišti to proběhlo bez potíží?“

„Hladce. Nikdo se po tobě neptal. Když jsem přistál, byl Akbar pryč a ten skunk Bula Din zalezl do kanceláře jako do nory.“

„Neviděl jsi Holmana Lartu?“

„Ano. Něco se mu stalo.“

„Podívejme. Co?“

„Nevím. Vím jen, že přijel autem a měl ruku na pásce. Když mě viděl, ani nezastavil. Pak jsem ho viděl jít do kanceláře. Vypadal našťvaně. Zeptal jsem se, co se mu stalo, ale vůbec neodpověděl a šel dál. Choval se dost divně.“

„To by mě zajímalo,“ řekl Biggles tiše.

„Co by tě zajímalo?“

„Zda nesesedl v letadle, které sem včera přiletělo. Pokud v něm byl, mohla ho zasáhnout do ruky kulka.“

„Jak tě to proboha napadlo?“ vykulil oči Bertie.

„Spíš si říkám, že kdyby ho porazila na ulici kráva, neměl by důvod o ní mlčet. Až dosud byl spíš hovorný. Proč najednou tolik ostychu? Jestliže je zapletený do pašování, mohl sedět v letadle. Rozhodně vítám zprávu, že je zatím vyřazený z činnosti. Ale dost řečí. Kdyby nás střelec uslyšel, mohlo by dojít k pohromě. Buď by se k nám připlížil a udělal by nám do hlav dírky, nebo by nám dal milost, rychle by se ztratil a už se nevrátil. Zavolám teď našeho mladého muže. Zůstane se mnou, třeba budu potřebovat tlumočníka. Ty se schovej do zálohy, aby tě nebylo vidět. Buď tiše a připrav se k rychlému zásahu.“

Našli si vhodné úkryty v zeleni nad převisem a čekali. Zavládlo ticho, plné napětí. Na druhém konci přistávací plochy se objevil sambar a dal se do pastvy. Byl to jediný projev života.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

MAHOMAD KHAN

Minuty se vlekly a ticho jim připadalo až nepřírozené. Sambar zmizel v džungli a zdálo se, že na míle kolem není živého tvora. Biggles ale věděl své. Opuštěnou přistávací dráhu zalévala záře slunce, které již vystoupilo vysoko na bezmračnou oblohu. Žhnulo a horko rychle sílilo.

„Tvůj střelec nejde,“ vydechl Bertie. „Jestliže vyrazil, když jsem letěl nad údolím, měl by tu již být.“

Biggles pokrčil rameny. Asi deset yardů od nich vylezla z trávy kobra a lehce a bez námahy se plazila za neznámým cílem. K lidem se nepřiblížila, ačkoli se jednou zvedla, jako kdyby cítila jejich přítomnost. Viděla lidské hlavy a ramena nad břehem, ale mrskla tělem pryč a brzy zmizela.

„Poslyš, starouši, takhle se nikam nedostaneme,“ šeptl po pár minutách Bertie, ukrytý opodál. „Jak dlouho tu hodláš trčet?“

„Dokud se něco nestane,“ odpověděl Biggles. „Nic jiného se nedá dělat.“

Ram Singh, ležící s bradou v dlaních a hledící na přistávací dráhu, sebou náhle trhl a otočil hlavu k údolí. „Co je?“ sykl Biggles. „Zaslechl jsem nějaké zašustění.“

Biggles se pootočil, aby naslouchal, ale zvuk se už neopakoval. „Asi nějaké zvíře,“ řekl tiše. „Les pod námi musí být plný různé zvěře.“

Jeho dohad víceméně potvrdilo, když se po pár minutách vynořil na volném prostranství levhart. Přišel z

údolí. Zastavil se, koukl zpátky a zamrskal ocasem. Pak vycenil zuby, otočil se a elegantně odklusal. Držel se přitom okraje džungle.

„Něco ho vyplašilo,“ řekl Biggles. „A podle jeho chování bych hádal, že to byl člověk. S jiným tvorem by si nedělal starosti.“

„Neviděl nás,“ poznamenal Singh.

„Mohl však zachytit náš pach. Dokud mu nezkřížíme cestu, není pravděpodobné, že by si s námi chtěl zaskotačit.“

„Slyšel jsem o levhartech, ze kterých se stali lidožrouti.“

„To jsou obvykle staré šelmy, které už nedokáží lovit. Potulují se jen kolem vsí, kde útočí na lidi. My jsme ale na míle daleko od nejbližší vesnice. Takový levhart by tady pošel hlady.“

Zmlkli. Po kobře a levhartovi se slehla zem a přistávací dráha vypadala zcela opuštěná.

Po nějaké chvíli se Bertie náhle pohnul a neklidně pohlédl na Bigglese. Bylo zbytečné něco povídat.

„Taky to slyším,“ sykl Biggles.

Tichým vzduchem proniklo temné vrčení leteckého motoru. Dosud bylo vzdálené, ale rychle nabývalo na síle. „Letí sem,“ zašeptal Bertie.

„Zdá se, že ano. A tentokrát letí přímou drahou. Nevystřkujte hlavy.“

Pak se vrčení změnilo v hukot, který po dlouhém tichu zněl až děsivě. Po chvíli se letoun objevil. Letěl značně nízko, těsně nad vrcholky stromů.

„To je stroj, který tu byl včera,“ prohlásil Biggles už nahlas, neboť věděl, že rachot motoru jeho slova přehluší. „Bude zajímavé pozorovat, co tu hodlá dělat.“

Brzy se ukázalo, že slovem „zajímavé“ nevystihl skutečnost.

Letoun se přiřítíl ve výši asi dvaceti stop souběžně s okrajem dráhy na straně údolí. Ve chvíli kdy dolétal nad otevřenou plochu, přidal se ke řevu motoru pronikavý štěkot kulometu. Biggles měl sotva čas vykřiknout „Pozor!“ a vrhnout se po svahu dolů. Vzápětí se přes místo kde leželi přehnalo krupobití střel. Kulky hvízdaly nad okrajem údolí, rozrývaly zemi a trávu a bily do větví stromů. Na ležící se snesla sprška kůry, úlomků a listů. Letoun prolétl a jeho kulomet nadále třaskavě rachotil, jak pročesával kraj údolí. Letoun zmizel během pár vteřin.

„Co to k čertu dělá?“ zasípal Bertie. „Na co střílí? Přece nás nemohl vidět.“

„Při rychlosti jakou letěl, nemohl. Střílel naslepo.“

„Je to vojenský typ s pístovým motorem.“

„Je maskovaný a nemá žádné značení, vojenské ani civilní. To ho staví mimo zákon. Řekl bych, že kulomet nouzově zamontovali do trupu, někam doprostřed. Na palubě musí být nejméně dva lidé. Mají tam ještě pevný čelní kulomet, ale v úhlu v jakém letěli, ho pilot nemohl použít. Pozor! Vrací se. Držte se při zemi!“

Maskovaný letoun se za koncem přistávací dráhy prudce otočil a opakoval hloubkový nálet. Další dávky mířily do stejných míst jako ta první, střely zasypaly zemi i stromy, jejich rozptyl byl velice široký. Když střílel kulomet, upevněný na pohybující a chvějící se základně, nemohl být výsledek jiný. Jen několik střel zabloudilo blíže k mužům v úkrytu.

„Co si k čertu myslí, že dělá?“ zavrčel Bertie a smetl ze svého oděvu třísky. „Nemůže přece vědět, kde jsme.“

„Zřejmě si myslí, že se tu někde skrývá chlapík, který je včera ostřeloval. Moc rádi by ho vyhnali a ještě raději zabili.“

„Střílí tak bídně, že ho nemohou zasáhnout.“

„To je pravda, ale zneptřijemní mu život. Máme štěstí, že jsme sklouzli tak hluboko pod kraj svahu. Musím přiznat, že tolik dárků jsem nečekal. Byla by legrace, kdyby nás nachytali venku.“

„Ale jaký má smysl, že plochu ostřelují?“

„Mohu to vysvětlit jen tím, že na ní z nějakého důvodu chtějí, nebo dokonce musí přistát. Ano. Už letí. Snad se dozvíme, proč tak vášnivě stříleli. Zůstaňte ležet a buďte zticha. Kdyby si nás tady všimli, sesype se další dávka!“

Biggles předvídal vcelku správně, ale na něco ve víru událostí úplně zapomněl. Byl to neznámý střelec a tak se dočkali, že jim vývoj událostí připravil další veliké překvapení.

Pilot letounu ubral plyn a stroj se nyní přibližoval připravený k přistání. V tom okamžiku ostře a hlasitě třeskl do mírníciho se hukotu motoru výstřel z pušky. Po něm rychle za sebou následovaly další, Biggles jich napočítal deset. Neznamenalo to nic jiného, než že střelec vyprázdnil zásobník a musel znovu nabít.

Posádka letadla nemohla rány slyšet, avšak pokud nějaká z kulek zasáhla stroj, museli to poznat. Podle toho co následovalo, určitě k zásahům došlo. Motor zaburácel a letoun strmou křivkou vystoupil do výše několika set stop a vytočil tam efektní stoupavou zatáčku. Nasadil znovu k hloubkovému útoku a pilot tentokrát střílel čelním kulometem. Znovu pálil na okraj údolí. Pak

prosvištěl nad korunami stromů a zmizel z dohledu. Hučení letadla pomalu sláblo.

„Je pryč,“ prohodil Bertie.

„Zachovej klid,“ řekl Biggles tiše. „Může se vrátit. Musel mít pro přistání zatraceně dobrý důvod, když se tolik namáhal.“

Hukot nadále slábl a Biggles rychle vylezl na okraj srázu, pod kterým se dosud skrývali. Opatrně vyhlédl. Prázdné mýtiny si vůbec nevšimal, zkoumal okraj údolí, místa ze kterých vyšly výstřely. A pak to s ním trhlo.

Sotva dvacet yardů od něho náhle vystoupil z úkrytu mezi stromy nevelký, podsaditý, osmahlý muž. Byl obrácen k Bigglesovi zády a upřeně hleděl k obloze, z níž dosud zaznívalo hučení odlétajícího letounu. V obou rukou svíral pušku, jako by hodlal střílet dál. V pochvě u boku mu visela *kukri*. Na sobě měl khaki šortky a zbytky otrhané vojenské blůzy. Hlavu mu pokrýval ošumělý plstěný klobouk, s širokým zprohýbaným okrajem.

Na to všechno stačil Bigglesovi jediný pohled. Namířil na muže pistolí a tise k němu přikročil. Chlapík ho přesto zaslechl, nebo se projevil jeho instinkt. Náhle se bleskově otočil – a díval se do ústí Bigglesovy pistole.

„Odhoďte pušku!“ nařídil mu Biggles stroze.

„Pušce neprospěje, když se s ní hází,“ zněla chladná odpověď a chlapík opatrně odložil zbraň do suché trávy. Byl to starý armádní typ.

„Kdo jste?“ zeptal se Biggles hledící do osmahlé tváře muže neurčitěho věku, zbrázděné vráskami jako ořechová skořápka. Viděl klidnou tvář ve které nechyběla důstojnost a v níž se nejevila ani známka strachu.

„Mahomad Khan, *subahdar*⁶ je mé jméno, pane,“ řekl muž.

„*Subahdar*?“ Vy jste byl voják?“

„Ano. Dvaadvacet let služby. Vy jste kapitán Bigglesworth?“

Je slabý výraz říci, že Biggles byl ohromen, když na takovém místě uslyšel vyslovit své jméno mužem, kterého v životě neviděl. Cívil na něj jako na zjevení z jiného světa. Chvilku vytřeštěně zíral a v mysli tápavě shledával slova. Jeho ochromení naštěstí netrvalo dlouho.

„Odkud znáte mé jméno?“ vysoukal se sebe pracně.

„Viděli jsme přelétnout vaše letadlo.“

„Kdo je to my?“

„Já a pan Lacey.“

„Lacey?“ zaúpěl Biggles, jak by ho zasáhl další blesk. Hlas mu selhal rozčilením. „Kdy to bylo?“

„Dnes ráno.“

„Chcete říct, že pan Lacey je tady?“

„Ano.“

„Je naživu?“ Sotva to Biggles pronesl, uvědomil si, jakou říká pitomost.

„Samozřejmě,“ usmál se chlapík. „Kde ho najdu?“ zasípal Biggles.

Starý voják ukázal rukou. „Tady. Dole v údolí, Zřítíl se tam se svým letadlem a já ho našel.“

„Proč tu zůstává?“

„Je zraněný.“

„Je to vážné?“

„Ano. Má zlomenou nohu, řezné rány a pohmožděny.“ Zatím k nim došli Bertie a Singh.

⁶ *Subahdar*. Hindské slovo. Důstojník, velící domorodé jednotce v Indii.

„Báječné zprávy,“ obrátil se k nim Biggles. „Algy je živ a je tady!“

„Hurá!“ vykřikl Bertie a vyhodil čapku do vzduchu.

„Je vážně raněný,“ přibrzdil jeho radost Biggles. „Pojďme za ním!“

„Ještě chvílku,“ řekl Biggles. Otočil se k bývalému subahdarovi a zeptal se: „Proč ostřelujete to letadlo?“

„Aby odletělo. Nechceme ho tady.“

„Ví jeho posádka, že pan Lacey je živ?“

„Ne, ale myslím, že by se to moc rádi dověděli. Oni sestřelili jeho stroj a teď všude hledají trosky.“

„Jak jste se do toho zapletl?“

„Viděl jsem, jak k tomu došlo. Byl jsem na lovu. Mám vojenský důchod, ale dodnes rád jezdívám do Terai, abych si přivydělal na kůžích z tygrů, levhartů a krokodýlů. Za mlada jsem byl výtečný *shikari*. Provázeli jsem důstojníky, kteří toužili ulovit tygra.“ Starý muž hovořil hrdě, ale neznělo to domýšlivě.

„Viděl jste pád letadla pana Lacey?“ zeptal se Biggles.

„Ano. Šel jsem se tam podívat. Myslel jsem, že musí být mrtvý, ale byl živ. Zůstal jsem u něho a dělal co se dalo, aby se z toho vykřesal.“

„Dobrá. Zaveďte nás k němu. Je to odsud daleko?“

„Jen asi míli, ale cesta je špatná.“

„Okamžik.“ Biggles se obrátil na Bertieho. „A co my? Myslím, co s austerem.“

„Copak nemůže zůstat tam kde je?“

Biggles se zatvářil nerozhodně. „To letadlo se sem může vrátit a přistát. Když zahlédnou auster, umíš si představit, co nám z něj udělají?“

„Dnes už se nevrátí,“ ušklíbl se Mahomad. „Vědí, že jsem tady.“

„Byli tu již dříve?“

„Mnohokrát.“

„Nemohou přistát někde jinde? Blízko odsud?“

„Daleko široko to není možné.“

Biggles se obrátil k Bertiemu. „Dobrá. Tak to tedy zkusíme. Skoč tam a přines lékárníčku. Když už tam budeš, vezmi ze skříňky pár konzerv. Přijde mu k chuti kondenzované mléko. Singh ti s tím pomůže. Počkám. Pospěš si. Nemohu se dočkat, až uvidím Algyho.“

Bertie a Singh odklusali k ukrytému austeru.

„Myslíte si, že můj přítel je ještě v nebezpečí?“ zeptal se Biggles starého vojáka.

„Teď už ne, nejhorší má za sebou. Napřed jsem se opravdu bál, že zemře. Jeho zranění vypadala moc ošklivé, ale rychle se lepší a pan Lacey nabývá sil. Když jsem ho viděl v troskách, myslel jsem, že je mrtev. Motor mu ležel na noze. Nezbylo, než se tam podhrabat a vytáhnout ho ven.“

„Takže jste u něho zůstal...“

„Ovšem. U mého pluku nikdy neopouštíme raněné.“

„Jak je dlouho, co se to stalo?“

„Asi měsíc.“

„Jak jste to zařídil s jídlem?“

„Každý *shikari* ví, kde najde v džungli potravu. Dvakrát jsem si zašel domů pro věci, jako je mouka na *chapatis*.“

„Kde bydlíte?“

„V Nepálu. Není to daleko.“

⁷ *Chapatis*. Placky z nekvašeného těsta z pšeničné mouky, které se hodně jedí v Indii.

„Jak daleko?“
„Deset mil. Za jeden den to stihnu tam a zpátky.“
„Vyprávěl jste někomu, co jste viděl?“
„Ne. Žiju sám. Nechtěl jsem o tom mluvit, aby se to nedozvěděli lidé, kteří Lacey sestřelili. Pátrají po něm.“
„Překvapuje mě, že neviděli trosky ze vzduchu.“
„Když letadlo padalo, proletělo mezi korunami velkých stromů a rozbilo se na kusy. Však uvidíte.“
„Znáte posádku letadla, na které střílíte?“
„Ne.“
„Nemáte ani nejmenší tušení?“
„Ani zdání.“
„Nevíte odkud přilétá?“
„Ne.“
„Kolikrát jste ho viděl?“
„Nepočítal jsem to,“ usmál se Mahomad.
„A přistává tady?“
„Přistávalo, ale to se mě netýkalo. Myslím, že *sáhib* Lacey ví, proč přilétá, ale nemluvil o tom. Prozatím trpí bolestmi. Dělán pro něj, co se dá, čistím mu rány a zhotovuji dlážky na nohu.“
„Má ještě pořád nohu v dlahách?“
„Ano, ale už brzy je sejmeme.“
„Ještě asi nemůže chodit?“
„Ještě ne. Už se trochu hýbe, ale chodit nemůže. Dnes ráno se vyplazil ven, aby se podíval na letadlo, které přelétalo nízko nad námi. Když ho uviděl, vykřikl, že v něm je přítel, který ho hledá. Poznal to letadlo a řekl mi vaše jméno.“
„To bylo štěstí. Letadlo k vám přilákal kouř z vašeho ohně.“
„To jsem si taky myslel. Rychle jsem oheň uhasil.“

„Bylo by možné přenést pana Laceye nahoru?“

„Snad ano, ale bude to velmi nesnadné. To poznáte, až uvidíte, jak na tom je a až projdete džunglí. Sem nahoru jsem si prosekal stezku jen pro jednoho člověka.“

Bertie a Singh se vrátili s plnými kapsami a těžce oddychovali, protože skoro celou cestu běželi.

„Dobrá práce,“ pochválil je Biggles. „A teď, *subahdare*, ved'te nás.“

Skupina mužů vyrazila v řadě za sebou a sestupovala dolů šikmo po úbočí, které bylo většinou moc příkré pro přímý sestup. Stromy byly čím dál vyšší a mohutnější, proplétaly své větve nad jejich hlavami a vytvářely zelené pološero tropického pralesa.

Biggles brzy poznal, jak obtížné by bylo nést zraněného člověka nahoru do svahu. Jak to na takových místech bývá, zemina byla pod silnou vrstvou trouchniviny měkká. Nevedla tu žádná stezka, pouze řada šlépějí, vinoucích se níž a níž kolem mnoha překážek, obvykle padlých stromů. Odněkud zdola zaslechli zvuky tekoucí vody. Místy byla chůze tak obtížná, že pochopili, proč Mahomadu Khanovi trvalo tak dlouho, než došel k mýtině, když uviděl zezdola auster. Právě to a Algyho nadšený jásot, jak vysvětlil později, ho přimělo, aby se vyšplhal nahoru. Tentokrát ho tedy nepřilákalo neznámé letadlo. Šlo jen o náhodu, že když vystoupil a hledal auster, objevil se i nepřátelský stroj.

Bez nehody sestoupili až na dno. Údolí nebylo široké a jeho dno vyhladily staletí se opakující záplavy za období monzunů. Nyní se z řeky, která jinak zabírala větší část údolí, stal pouhý potok, široký jenom několik yardů a vroubený nádhernou přehlídkou květin, tropických kapradin a shluků křovin.

Bigglese však přírodní krásy nezajímaly. Mahomad Khan stanul a ukázal před sebe. Nebylo třeba se dlouho rozhlížet. Mezi květinami před nimi ležely trosky letadla. Zkroucené plechy, podélné vzpěry, ochranné kryty motoru a kabely. Zadní část trupu, očesaná téměř k nepoznání, trčela do výše opřená o strom. Z větve stejného stromu visela dolů část křídla.

„Nebesa!“ vydechl Biggles zděšeně. „To je ale spoušť.“

„Nechápu, jak z toho mohl vyváznout někdo živý,“ mumlal Bertie a zakroutil hlavou.

„Algymu zachránily život stromy a větve. Jak mezi nimi letadlo propadalo, postupně se odhrnovala křídla a tím se zbrzdil hlavní náraz,“ řekl tiše Biggles.

„Odtud to nemáme daleko,“ ukázal Mahomad Khan.

Když kráčeli za ním dál podél potoka, Bertie prohodil: „Už mě nepřekvapuje, že jsem neviděl vrak letadla, když jsem tady letěl dnes ráno.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

JAK SE TO STALO

Roztroušené trosky, které kdysi bývaly hunterem, je provázely ještě kus cesty. Potom za zákrutem potoka přišli k posledním. Na malé rovince, u paty obrovského stromu, upravil Mahomad přístřeší z hrubých drnů. Použil také část trupu, polovinu křídla, vyrvaného ze závěsu a výškové kormidlo. To vše propletl pružnými větvemi a pokryl palmovými listy. Přední část nezakryl. Na lůžku ze suchých kapradin ležel muž. Hlavu a ramena mu podpíral polštář smotaných kapradinových vějířů a ven z podivuhodného příbytku vyčnívala jeho ovázaná noha.

Kdyby Biggles předem nevěděl, koho tady najde, sotva by přítele a příbuzného poznal. Když ho spatřil, zděšeně se zarazil nad jeho vzhledem, ačkoli samozřejmě nečekal, že jeho bratranec bude ve stejném stavu, v jakém sedával za stolem své londýnské kanceláře. Jeho tvář byla bledá a vyhublá. Vlasy měl dlouhé a rozčuchané, tváře a bradu zakrývaly měsíc staré vousy. Jeho vzezření nijak nezlepšily dosud nezhojené řezné rány na čele a na tváři. Šaty měl rozedrané na cáry. Tak nějak by asi vypadal starý pirát po krvavé bitvě. Přesto měl jasné oči a své hosty pozdravil širokým úsměvem a radostným halasem: „Takže Mahomad vás našel, staroušové? Bože, jak jsem rád, že vás vidím! Hledali jste mě dlouho.“

Biggles si s úsměvem dřepł vedle něho a stiskl mu ruku. „Kdyby nás sem Mahomad nezavedl, nikdy

bychom tě nenašli. Je to poslední kout, kde bych tě hledal. Mluvíš, jako kdybys nás čekal.“

„Přirozeně. Věděl jsem, že mě pohřešují, a že hned jak se o tom dozvíte, vyrazíte do Indie.“

„Takže ses nespletl a jsme tady,“ zasmál se Biggles. „Teď nám jen zbývá dostat tě domů. Jak se cítíš?“

„Není to tak zlé. Omezuje mě ta hnusná noha. Jinak se to dá vydržet.“

„Musel ses tu cítit pěkně mizerně.“

„Bylo by mi mnohem hůř, kdyby mě neobjevil Mahomad. Nevykládej si to mylně. Jsem nejšťastnější člověk na světě, protože ještě žiju. Když jsem dopadl na zem, Mahomad byl patrně jediný člověk v okruhu desítek mil. Jak sis patrně povšiml, v Terai se to zrovna lidmi nehemží. Pečoval o mě jako o ztraceného syna. Když dnes ráno nad námi přeletěl auster a já si všiml poznávací značky, uvědomil jsem si, že jste objevili přistávací dráhu. Slyšel jsem pak auster přistát a požádal jsem Mahomada, aby tam zaběhl a řekl vám, kde mě hledat. Co znamenalo všechno to střílení?“

„Asi víš, že přistávací dráhu užívají ještě jiní lidé a ti tam netrpí návštěvy.“

„Mně budeš něco povídat. Vím o tom gangu všechno a hned se k tomu dostaneme. Parkuje auster ještě nahoře?“

„Ano. Přiletěl s ním Bertie. Já nahoře strávil noc.“

„Je letadlo v bezpečí?“

„Těžko říci. Bertie a Ram Singh ho zakryli, jak to jen šlo, ale přiznávám, že se o něj také bojím. Bylo nebezpečné ho tam nechat, ale co jiného jsme mohli dělat? Mahomad říkal, že ještě nedokážeme dostat tě nahoru.“

„Asi má pravdu,“ vzdychl Algy. „To ta zatracená noha. Jde hned o dvojitou zlomeninu a Mahomad se mohl postarat jen o nejnnutnější zákroky. Prožil jsem peklo, když mi ji rovnal, ale byla to jediná věc, kterou s tím mohl provést. Raději bych nic neriskoval nebo se dostanu ještě do horší kaše než jsem. Já jenom žasnu, jak jste mě dokázali vystopovat k hornímu letišti.“

„Nebylo to tak nesnadné, když jsme se dověděli od Rama Singha, kterým směrem jsi létal. Je to asi jediná přistávací dráha v celé Terai. Ve skutečnosti jsem nečekal, že tě na ní najdu, ale myslel jsem, že když si na ni dáme pozor, můžeme se dostat na stopu toho, co se ti přihodilo. Jak tě vůbec sestřelili?“

„Byli na mě příliš chytří nebo moc dobře organizovaní.“

„Mluvíš o bandě pašeráků?“

„Ano. Ale já s nimi ještě neskončil.“

„S odvetou si počkej, hochu. Nejdřív se musíš postavit na nohy a dostat se odsud.“

„To může trvat týden,“ přikývl Algy. „Zůstane někdo se mnou?“

„Jeden z nás by měl.“

„Jenže co s austerem? Jestli ho ti lotři najdou nahoře, bude to jeho konec a všichni budeme v pěkné bryndě.“

„Zatím se zdá, že je Mahomadova puška udrží od těla.“

„Nemůže tam hlídat do nekonečna. Oni se soustavně vrací. Plocha je důležitým článkem v jejich organizaci.“

„Víš, o koho jde?“

„Znám jednoho z nich, toho kdo převáží zlato. Až vám řeknu, jak to dělá, nebudete se divit, že ho ještě nikdo neprokoukl.“

„Jak se jmenuje?“

„Holman Larta.“

„Ach! S tím jsme se setkali.“

„Kde?“

„Na letišti Shara. Chlap se dřevěnou nohou. Vyprávěl nám, že je angažovaný ve velkém obchodním světě.“

„Ano. Pašuje zlato. Je to lotr a vrah. Pokusil se mě zabít.“

„Další z té bandy, Bula Din, který je zaměstnaný v kanceláři, se zase pokusil zabít nás.“

„O něm už také víte?“

„Představil se nám. Ale tak se nedostaneme dopředu. Asi by bylo nejlepší, když nám od začátku povíš, co jsi vyšetřil. Potom ti zas povíme my, co jsme podnikli. Tím získáme jasný obraz, jak se věci mají. Pak rozhodneme o dalším postupu.“

„Výborně. Dejme se do toho. Já začnu.“

Zatímco hovořili, Mahomad rozdělal oheň a ze zásob, přinesených Bertiem a Singhem, připravil jídlo. Nebylo slavné a protože neměli nádobí, jedli je navíc

rukama. Hlavním chodem byly sušenky mazané kondenzovaným mlékem a kostky masového výtažku. Do jediné misky, kterou již dříve přinesl Mahomad, dostal Algy trochu polévky. Když skončili s tím podivuhodným hodokvasem, Biggles vyzval Algyho, aby vyprávěl o svém pátrání, které skončilo pádem hunteru. „Především bych rád věděl,“ řekl, „zda Larta má skutečně dřevěnou protézu?“

„Dřevěnou ne,“ odpověděl Algy se zvláštním úsměvem. „Má moderní umělou protézu a to není totéž. Jednoduché dřevěné protézy se dřív vyráběly z jednoho kusu. Moderní jsou kovové a duté. Dutina slouží k odlehčení, ale také představuje vhodnou schránku. Zajímá tě, co v ní Larta přenáší?“

„Něco v ní nosí?“

Algy hrábl do náprsní kapsy své potřhané blůzy a vytáhl z ní malý předmět a podržel jej na dlani před Bigglesem. Nebylo pochyb, že to je zlatý anglický sovereign.

„Nemívá tam jeden,“ pokračoval Algy. „Přenáší jich stovky, ani přesně nevím kolik. Jednoduché, že?“

„Jemináčku,“ vyjekl Bertie.

„Asi vyskočím z kůže,“ řekl chmurně Biggles. „Není pak divu, že s takovým závažím kulhá.“

„Když je protéza plná, kulhá víc, než když je prázdná,“ usmál se Algy.

„Jak jsi to proboha zjistil?“

„Bylo to poměrně snadné,“ odpověděl Algy. „Raději vám to povím, dokud tu máme klid. Když mě Raymond požádal, abych sem odletěl a pomohl vyřešit zdejší případ pašování zlata, protože tebe nemůže postrádat, věděl jsem, že to nebude snadné. Jinak by přece Indie

nehledala pomoc v Londýně. Kdybych ale věděl, jaká polízanice se z toho vyklube, asi bych hledal výmluvu, abych sem nemusel.“

„Pokud člen našeho Společenství národů požádá o pomoc, je naší povinností mu vyhovět. Nemohl bys odmítnout. Celá věc se indickým úřadům vymkla z rukou, musel to převzít někdo zkušený. Nezapomeň, že některé vlády obviňovaly Londýn, že si opatřuje zlato nekalým způsobem a z politických důvodů.“

„To je úplný nesmysl. Teď to už vím.“

„Doufám, že to můžeš dokázat.“

„Mít na to ještě pár dní, dokázal bych to. Lidé, proti kterým jsem stál, věděli, že to co dělají, má i politické pozadí. Larta byl jeden z nich, jinak by se nepokusil mě otrávit.“

„Otrávit?“

„Ano. A mohlo se mu to lehce podařit. Poprvé jsem ho potkal v Dum Dumu⁸, ještě předtím, než jsem se přemístil do Shary. Po pár dnech tam přijel, jako by mě sledoval. Byl velice přívětivý. Při povídání v hotelu se zmínil, že kromě jiného má také oprávnění k dovozu skotské whisky. Jak víš, já whisky mít nemusím, takže jsem velký zájem neprojevil. Později ten večer přišel sluha a předal mi jednu láhev jako dárek od pana Larty, s jeho pozdravem. Vůbec jsem se jí nedotkl.“

„Měl jsi nějaké podezření?“

„Upřímně řečeno, ani mě to nenapadlo. Tu láhev jsem považoval za pravou dceru skotských vřesovišť. Pak mi došlo, že se mě Larta zeptá, jak mi chutnala. Nechtěl jsem vypadat jako nevychovanec, tak jsem láhev otevřel a trochu odlil, aby to vypadalo, že jsem ochutnal. Protože

⁸ Dum Dum. Kalkatské letiště vzdálené od města asi 9 mil.

v pokoji stály nějaké květiny, nalil jsem tu trošku do vázy. Když jsem šel později spát, povšiml jsem si, že kytky povadly, ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Když jsem se ale ráno oblékal, uviděl jsem, že květiny mají hlavy dolů a to mě už znepokojilo. Jenomže jsem spěchal, abych se dostal s letadlem do vzduchu, a protože jsem neměl o whisky zájem, nechal jsem ji stát na stole. Po večerním návratu jsem se dozvěděl, že sluha, který uklízel můj pokoj, onemocněl. Podíval jsem se na láhev a hladina whisky byla o půl palce níž.“

„Zemřel ten sluha?“

„Nevím. Odvezli ho prý do nemocnice a od té chvíle jsem o něm neslyšel.“

„Mluvil jsi o tom s někým?“

„Ne. K čemu by to bylo dobré tropit poplach, že mě Larta chtěl otrávit?“

„Zmínil se Larta o té whisky?“

„Ano. Měl tu drzost se zeptat, jak mi chutnala.“

„Cos mu řekl?“

„Řekl jsem, že jsem ji ještě neokusil, což byla pravda a moje štěstí. Ale trochu jsem odbočil a vrátím se k věci. Možná jsem si v případě pašeráctví nepočínal příliš chytře, ale od začátku jsem zápasil s překážkami. Hlavně jsem nevěděl, komu mohu důvěřovat. S kým mohu mluvit, aniž by ta banda hned nevěděla, co dělám? Teď si uvědomuji, že mě jejich špiclové po celou dobu sledovali a téměř při tom nedělali chyby.“

„Zločinci si nemohou dovolit chyby,“ prohodil suše Biggles.

„Vynechám své počáteční pokusy,“ pokračoval Algy. „Když jsem se s věcí blíže seznámil a promyslel ji, všechno nasvědčovalo tomu, že zlato přichází letecky ze

severu. V současnosti je nad Indií silný letecký provoz a já nevěděl, kdo ho posílá a nevím to dosud. Používají soukromá letadla? Pašují snad zlato zaměstnanci různých leteckých společností? Pákistán International Airlines, Air India, Indian Airlines či nějaká jiná? Jak víš, přesunul jsem základnu do Shary, abych byl blíže ke středu dění. Odtud jsem začal soustavně pátrat. Dlouho jsem ani pořádně nevěděl co hledat, ale když jsem v Terai objevil přistávací dráhu, o které není záznam ani v těch nejnovějších mapách, cítil jsem, že jsem na stopě. Je to ta dráha nad námi!“

„To nouzové letiště ale může být na nějaké starší mapě,“ řekl Biggles.

„Na to jsem nemyslel. Když jsem na něm přistál, zdálo se mi, že tam není dlouho. Otázkou bylo, co udělat dál. Měl jsem ohlásit, co vím, nebo hledat pádnější důkaz? Situace byla o to složitější, že plocha neležela na trase pravidelné linky a nebyla na mapě. Já ani nevěděl, zda je v Indii či v Nepálu. Indičtí celníci mi nechávali volnou ruku a poskytovali mi všemožnou pomoc. Nechtěl jsem se jim odvděčit vyvoláním nějakého mezinárodního incidentu. Víš, jak jsou lidé nedůtkliví u případu narušení hranic, vzdušného prostoru nebo podobně?“

„Chápu,“ přikývl Biggles. „Byl jsi v obtížné situaci.“

„Rozhodl jsem se, že budu mlčet a pokračovat na vlastní pěst, ať to stojí cokoli. Sledoval jsem přistávací dráhu, abych zjistil zda je na ní provoz a kdo na ni létá. Hlídal jsem ji tři dny a nic se tam nedělo.“

„Chceš říci, že jsi pozoroval seshora?“

„Ne. Nechtěl jsem, aby mě viděli. Zaletěl jsem tam za úsvitu, přistál jsem a zajel do džungle tak daleko, jak to šlo. Samozřejmě mluvím o austeru. Co nejlíp jsem ho zamaskoval a potom se ukryl s dalekohledem na místě, odkud jsem měl dobrý výhled a kde mě nemohl nikdo vidět. Teprve čtvrtý den to klaplo. Přiletělo letadlo, typ jaký jsem nikdy dříve neviděl. Bylo pomalováno maskovacím vzorem v zelené, hnědé a černé barvě. Jakékoli znaky chyběly.“

„Znám to letadlo,“ řekl Biggles a zapálil si cigaretu. „Dnes ráno tu bylo zas.“

„Dlouho tam nezůstalo,“ ujal se opět slova Algy. „Zastavilo se nepříjemně blízko místa, kde jsem se krčil, ale nezpозorovali mě. Vystoupil jeden člověk. Nesl pytlík. Byl malý, ale zdálo se, že těžký. Strčil ho pod jeden keř a vrátil se k letadlu, které hned nato odletělo. Na zemi se zdrželo sotva pět minut. Bylo mi jasné, že chlap uložil pytlík pod keř, aby si ho někdo vyzvedl. Přiběhl jsem, abych zjistil, co je uvnitř. Ukázalo se, že to je obyčejný pytlík z pevného plátna, zavázaný nahoře kusem provázku. Otevřel jsem ho a co myslíš, že bylo uvnitř?“

Na Bigglesovu tvář se pomalu vkradl úsměv. „Slušná hromádka kulatých zlatých sovereignů.“

„Ne tak zhurta,“ bouřil se Algy. „Ale ovšem, vždyť jsem ti to už řekl. Nenamáhal jsem se s počítáním, ale odhadem bych řekl, že tam bylo přibližně pět stovek mincí. Nebyly to samé sovereigny, zahlédl jsem mezi nimi zlatý americký dvacetidolar. Ponechal jsem si jeden sovereign na důkaz toho, co jsem viděl, nechal pytlík na místě a vrátil se do skrýše. Vyvstal další problém. Měl

jsem tam to zlato nechat, nebo ho vzít? Co bys udělal ty?“

„Já bych ho nechal na místě, abych viděl, kdo ho sebere.“

„Dobře, takže jsem měl pravdu. Právě tak jsem to udělal. A kdo myslíš, že si přišel pro zlato?“

Bigglesův úsměv byl stále širší. „Nebyl to nikdo jiný než pán, který tě chtěl otrávit, pan Holman Larta.“

„Kazíš mi vyprávění,“ znechuceně mávl rukou Algy.

„Vždyť jsi mi o tom už povídal,“ připomněl Biggles.

„Máš pravdu. Takže sotva jsem se znovu schoval, přiletěl starý rapide s poznávací značkou indického civilního letectva. Zapsal jsem si ji. Pilot přesně věděl kam zajet, nepřistál tady poprvé. Doroloval přímo k hrnci zlata, kde v pohádce končí duha, a vypnul motor. Vystoupili dva chlapi, Larta a pilot, kterého jsem neznal. Mohl to být Ind nebo Pakistánec, ale mohl patřit k jakékoli jiné orientální národnosti. Larta vzal pytlík s mincemi. Přirozeně jsem čekal, že ho naloží do letadla, ale nic takového se nestalo. Když si začal svlékat kalhoty, nestačil jsem se divit, co proboha bude dělat. Potom se ale posadil, odepjal si svou umělou nohu a já žasl ještě víc. Nepochopil jsem, proč to dělá. Až když zcela lhostejně, jako by si nacípával dýmku, začal strkat do protézy jeden žluťásek za druhým, kolečka v mé hlavě zacvakala. Kdybys do mě v té chvíli strčil prstem, člověče, poroučel bych se k zemi jako kus dřeva.“

„To ti věřím, starouši,“ zasmál se Bertie.

„Když skončil práci,“ pokračoval Algy, „Larta si nohu za pomoci svého kumpána zase přidělal. Protéza byla mnohem těžší než dřív. Pilot zastrčil prázdný pytlík do křoví a oba odletěli. Tak takhle jednoduché to bylo!

Někdo sem dopravil zlaté mince a Larta si je jen vyzvedl. Pak se s nimi mohl vydat, kam ho napadlo. Bylo téměř vyloučeno, že by ho někdo požádal, aby si odepjal protézu. To by neudělal ani sebevášnivější celník. Počkej, než zase něco řekneš, ještě jsem neskončil. To totiž není konec. Jak jsem tam tak seděl v trávě, spokojený sám se sebou, došlo k další pozoruhodné věci. Zdá se, že mýtina je místo, kde se může přihodit cokoli a kde tě vždycky čeká překvapení. To druhé mě pěkně vyděsilo.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

VYSVĚTLENÍ A PLÁN

Algy hovořil dál. „Hluk startujícího letadla patrně vyrušil levharta. Byl to divný dravec, protože místo aby zmizel v houští, vyběhl na dráhu. Posadil se, rozhlédl, a když hluk utichl, začal si omývat čumák jako kočka. Byl to hezký pohled, ale já si zvířete moc nevšímám. Měl jsem plnou hlavu toho, co jsem právě viděl. Pak třeskl výstřel a já vyskočil. Teď už vím, že to byl Mahomad, který střílel na levharta a později mi to řekl. Náhodou jsem se nacházel v dráze střelby, takže mě málem zasáhl. Kulka mi hvízdla u ucha. Mahomad samozřejmě nevěděl, že tam dřepím. Nemohl mě vidět, když jsem se skrýval ve vysoké trávě. Slyšel jsem, jak kulka narazila na auster, který stál nedaleko za mnou.“

„Myslel sis, že střílejí po tobě,“ poznamenal Biggles.

„Co jiného? Padl jsem na břicho a čekal. Ležel jsem tam dlouho, ale nikdo se neobjevil. Tehdy jsem se ještě s Mahomadem nesetkal. Levhart se konečně zachoval normálně. Utekl. Po chvíli jsem vstal a šel se podívat na auster. Žádné poškození, žádný otvor po kulce jsem nenašel.“

„My jsme ho našli,“ řekl Biggles. „Když jsme přijeli do Shary, prohlédli jsme pečlivě tvé letadlo a otvor tam byl. Usoudili jsme, že někdo střílel na auster. Nic jiného nás nenapadlo. To je ukázka toho, že člověk nemá nic považovat za samozřejmé. Ale povídej dál. Co jsi dělal potom?“

„Věděl jsem, že mám všechny potřebné důkazy. Letěl jsem rovnou do Kalkaty a oznámil tam všechno, co jsem věděl člověku, který si vyžádal pomoc, ministroví pro cla a nepřímé daně. Doufal jsem, že případ pro mě skončí. Představoval jsem si, že už není důvod, proč by nemohli zatáhnout síť. Ale bylo to jinak. Ministr chtěl polapit všechny pašeráky a nejvíc ze všeho se zajímal o státní příslušnost letadla, které přiváželo zlato. Urputně chtěl zjistit, odkud létá do Terai. Trápila ho prostě politika. Tohle zjištění by objasnilo, kdo a proč posílá zlato do Indie. Mně nebylo jasné, zda přistávací dráha leží v Indii nebo v Nepálu, ale tím si můj ministr nelámal hlavu. Zajímalo ho jen to, že zlato končí v Indii.“

„Jeho stanovisko se dá pochopit,“ prohlásil Biggles. „Když sem pašují britské sovereigny, rázem vznikne pověst, že za pašeráctví je odpovědná Británie. Kdyby šlo o dolary, pachatelem je Amerika. Tak překotné úsudky způsobily mnoho zla. Na tom teď ale nezáleží. Jak jsi chtěl zjistit, komu patří neznámé letadlo?“

„Byl jen jeden způsob. Počkat si na něj a sledovat ho na jeho základnu. V Kalkatě jsem oznámil, že to s austerem nedokážu. Není dost rychlý. Nabídli mi hunter a jejich šéf mne zarazil návrhem, že by nebylo marné, kdybych pašeráka sestřelil nebo ho poškodil na přistávací dráze, aby nemohl zmizet. Pak by se dala zjistit státní příslušnost letadla a nade vší pochybnost dokázat, s jakým záměrem sem létal.“

„Sestřelit?“ vyhrkl Biggles.

„Skutečně to řekl.“

„Hrome! To ale riskoval vlastní kůži.“

„Snad. Měl k tomu ovšem dobrý důvod. Pašeráci byli nesporně zločinci a dováželi zlato do Indie zvenku.

Proto se jenom stěží mohlo jednat o indické letadlo. Byť by ale bylo indické a já ho sestřelil, šlo by o čistě vnitřní věc. Kdybych pak sestřelil cizí stroj, dotyčná země by si nemohla moc vyskakovat, protože kdyby se ozvala, musela by vysvětlit, co letoun dělal nad indickým územím. Ve skutečnosti by ani netušili, co s ním je, neboť Indie nemusela nikoho informovat o incidentu.“

„To je pravda,“ přikývl Biggles. „Indické orgány skutečně musí jednat tvrdě. Jistě si uvědomují, že jestli chceš udržet celou věc pod kontrolou, nastanou okamžiky, kdy musíš být nelítostný. Prosit lidi, aby byli dobří a milí, nikam nevede. Takže jsi pak přiletěl v hunteru, aby sis trochu zabojoval.“

„Jako za starých časů, co?“ prohodil s úsměvem Bertie.

„Nechtěl jsem začít střílet, dokud by mě k tomu nedonutili. Mým plánem bylo sledovat pašeráky, abych viděl odkud přilétají. To byl můj záměr, ale k uskutečnění jsem se nedostal. Banda určitě měla od svých špiclů zprávu, co chystám. Posadil jsem se v Dum Dumu do huntera a přiletěl do Shary. Tam s ním provedli lumpárnu.“

„Lumpárnu?“

„Sabotáž. Nic jiného to nebylo. Když jsem letoun přebíral, byl v pořádku. Všechno jsem osobně odzkoušel. Ale po startu ze Shary, když jsem byl již moc daleko, abych se mohl vrátit, začala teplota motoru rychle stoupat. Mám podezření, že přimíchali do paliva nebo do oleje nějaký hnus. Za letu nastaly vážné potíže. Letadlo náhle kouřilo jako tovární komín. Nad pahorkatinou jižně od Terai nemáte žádnou možnost přistát. Snižoval jsem výkon motoru a snažil se dovést hunter k přistávací

dráze, přestože je pro takové letadlo zoufale krátká. Byla to ale jediná naděje, jak předejít havárii. Skoro se mi to podařilo. Už jsem stáčil stroj ke dráze, a klouzal nad údolím po křídle, když se zjevil pašerák, kterého jsem chtěl sledovat. Přilétl ke mě ze slunce jako jestřáb na vrabce. Zahlédl jsem ho jen koutkem oka. Letěl jsem už hodně pomalu, když se již s hunterem téměř nedá manévrovat. Neměl jsem nejmenší naději. Ten pašerácký lotr na mě vypálil dlouhou dávku a patrně zasáhl. Nevím to určitě. Instinktivně jsem zvýšil rychlost, ale stroj už vůbec neposlechl. Ztratil jsem nad ním vládu a šel dolů mezi stromy. To je všechno, nač se pamatuju. Když jsem přišel k sobě, ležel jsem na zemi a Mahomad mě ošetřoval. Na obvazy použil svůj turban. To je všechno. Od té doby jsem tady a Mahomad se změnil v milosrdnou sestru, kuchaře a osobního strážce. Nebýt jeho, našli byste tu jen hromádku mých kostí.“

„Mohl útočník vidět, kam dopadlo tvoje letadlo?“ zajímal se Biggles.

„Mohl by to vidět, ale podle toho jak potom hledal všude kolem, spadl jsem moc rychle a ušlo mu to.“

„Seshora nejsou trosky vidět. Ani Bertie je dnes ráno neviděl. Zpozoroval jenom kouř z vašeho ohně. Podle toho poznal, že tady někdo je.“

„My jsme stále poslouchali. Jak jsme zaslechli letadlo, uhasili jsme oheň a Mahomad utíkal na přistávací dráhu, aby střílel na ty darebáky. Dnes ráno, když jste letěli nad námi, uvědomil jsem si najednou podle zvuku motoru, že nejde o pašerácké letadlo. Podíval jsem se nahoru a zahlédl auster. Nemohl jsem věřit svým očím.“

„Vždyť jsi očekával, že tě přiletím hledat,“ usmál se Biggles.

„To je pravda. Ale nemohl jsem vážně čekat, že mě najdeš v tak husté džungli. Jak jsi to dokázal?“

Biggles krátce vylíčil, co s Bertiem do dneška dělali.

„A co podnikneš teď?“ zeptal se Algy.

„Mám velkou chuť dokončit, co jsi začal ty. Když jsem letěl do Indie, mě jsem zájem jen o tebe. Pašování mohlo jít k čertu. Ale po tom, co jsi nám vylíčil, nechce se mi nechat ty vražedné krysy upláchnout. Můžeme se tím zabývat po celou dobu, než budeš schopen nějak se dostat na přistávací dráhu. Já tu zůstat nemohu. Tím chci říci, že by byla hloupost nechat auster nahoře a doufat, že si ho nikdo nevšimne. I když jsme ho ukryli dobře, bylo by jen otázkou času, než ho najde ten, kdo tam přistane. Víme přece, že to dělají jenom darebáci. Jestli se auster nevrátí, bude chybět na letišti Shara a naši tamní přátelé i nepřátelé se budou divit, co se s ním stalo.“

„Ano, to chápu.“

„Kdybychom vystoupili nahoru a zjistili, že auster shořel, moc by to tvůj návrat neusnadnilo. Ani Bertieho tu nemohu nechat. Bude užitečnější mně než tobě. On není typ na domácí práce a doufám, že Mahomad bude ochoten starat se o tebe dál. Také Singha musím vzít do Shary. Jeho nepřítomnost by vyvolala nepříjemné otázky.“

Mahomad Khan, který samozřejmě rozmluvu poslouchal, promluvil: „Zůstanu tady, mně je tu dobře. Tohle je můj život.“

„Výborně. Tím je jedna věc vyřízená,“ řekl Biggles. „Vydržíš tu ještě pár dní?“ zeptal se Algyho.

„Zatím jsem vydržel. Jídla máme dost, o to se Mahomad postará. Dvakrát byl doma pro mouku a střelivo. Během dne je zase zpátky. Je tu mnoho ptáků,

kteří se loví pro maso. Měli jsme i zvěřinu. V potoce žije *mahseer*⁹. K tomu ovoce a různé bobule. Máme se docela dobře. Mahomad byl po celý život *shikarim* a naučil se, jak přežít v divočině. V noci sice obtěžují moskyti, ale kouř z ohně ty malé d'ábly pomáhá zahnat. S pijavicemi to není tak zlé, jak jsem čekal, aspoň tady dole. Mahomad tvrdí, že je odplavily monzunové povodně. Říkal mi, že nahoře jsou horší.“

„Myslím, že monzun přijde tentokrát brzy,“ prohodil Mahomad.

„Jak brzy?“

„Už za dva, možná za tři týdny.“

„Tak jestli se chceš odtud dostat dřív než to propukne, nesmíme ztrácet čas,“ prohlásil Biggles. „Ještě mi pověz něco o letadlech, která sem létají. Chci vědět víc. Jak často tu přistávají?“

„Mahomad říká, že jsou dvě a létají sem už nějaký čas. Vždycky jedno brzy za druhým a nezdrží se dlouho. Je docela jasné, co se teď stane. Souvisí to samozřejmě s předáváním zlata. Záhadný stroj se zlatem přilétá do Indie odněkud zvenku. Mají předem dohodnoutý den a přesnou hodinu, protože během několika minut po něm přilétá rapide s Lartou, který zlato odebere. Sám jsem to viděl jednou a Mahomad mnohem častěji. Nevěděl ovšem o čem běží a nestaral se o to. Řekl mi, že se ho to netýká. Pašeráci mu nepřekáželi.“

„Komu vlastně rapide patří Víš o tom něco?“

„Ano. Patří Lartovi. Je to jeho soukromé letadlo. Ten lotras si platí vlastního pilota. Hned jak jsem přiletěl do Indie, požádal jsem o soupis všech soukromých

⁹ *Mahseer*. Velká ryba, která se vyskytuje ve většině indických řek. Je podobná parmě

letadel, jako to děláme doma, když máme podezření na nějakou rošťárnu. Lartův rapide je mezi nimi. On sám se zabývá zákonnými obchody a běžně používá pravidelné letecké linky. Když však spěchá a nemá spojení, má záminku k užití rapidu. Pracuje údajně ve velkém obchodě a má prý kanceláře po celé zemi. O tu pověst se zasloužil sám a umožňuje mu nedbat na zachovávání úředních formalit. Mám téměř jistotu, že zneužívá své kanceláře k prodeji, převádění a rozdělování pašovaného zlata.“

„Hned první večer, když jsme dorazili do Shary, nám řekl, že je velké zvíře v importu a exportu,“ prohlásil Biggles. „Řekl nám to sám bez vyzvání. Neptali jsme se ho na to. Mám představu, že tím zdůvodňuje časté cesty letadlem. Buď uhodl, nebo už dávno věděl, proč jsme přiletěli do Shary.“

„Bylo to všechno velmi prosté,“ pokračoval Algy. „Jak to nyní vidím, měl to naplánované takto. Dejme tomu, že určitý den má být v Dillí. Je tam a nečekaně dostane naléhavý vzkaz, že ho čekají v Kalkatě. Podle letového řádu do Kalkaty nic neletí, takže přijde na řadu rapide. Nemusí si zalétnout nijak daleko, aby se zastavil ve Shaře, sebral zlato a pak možná ještě před odletem do Kalkaty na letišti natankoval. Myslím, že právě na tomto letišti předává zlato jiným členům gangu.“

„Na jeho výplatní listině je také Bula Din,“ ozval se Biggles. „Larta si nechává na letišti auto. Možná končí cestu po silnici a vyhýbá se tak úředním formalitám v Kalkatě.“

„Odkud myslíš, že ty sovereigny pocházejí? Tenhle článek řetězu nám pořád chybí.“

Biggles si zapálil cigaretu a zavrtěl hlavou. „Neodvažuji se hádat. Je mnoho států, které si udržují zlatou rezervu v britských mincích. Podle Bank of England jsou ve světě stále uchovávány celé miliony ve zlatě, samozřejmě ne na jednom místě. Zlato se teď nedá získat tak snadno, jako tomu bývalo dříve. Řekl bych, že mince, se kterými Larta obchoduje, jsou starého ražení. Jaké je datum na tvé minci?“

„Osmnáct set devadesát tři.“

„Tak to vidíš. Tehdy bylo zlato volně v oběhu. Někdo si kdysi nahrabal zlato a teď ho chce se ziskem prodat. Podle toho na jaké výši se dnes ceny zlata pohybují, bude mít tučný zisk. Zlato stále zůstává zlatem a stále je dost lidí, kteří nemají velkou důvěru v papírové peníze. Řekni mi teď ale tohle. Za pár dní bude pro tebe důležité, abys mohl odsud odejít. Až vyjdeš nahoru na přistávací dráhu, může se stát, že tam budeš muset nějakou dobu čekat. Kdyby ses setkal s tou bandou, nebo kdyby letadlo, ve kterém poletíš přistihl ve vzduchu letoun s kulomety, bylo by zle. Má otázka zní: odbývá se přebírání zlata v pravidelných přestávkách a jestli ano, ve kterých dnech?“

Algy se zamyslel. „Zatím jsem neměl důvod, abych se na to díval z téhle stránky. Mahomad tu žije delší čas než já, tak nám to snad pomůže vyřešit.“

„Letadla přilétají každý měsíc ve stejný den,“ prohlásil pevně starý *shikari*.

„Jak to víte?“ zeptal se Biggles. „Máte kalendář?“

„K čemu? Mám tu každou noc měsíc! Dnes ale nevím, možná jsme je donutili pozměnit program. Dříve letadla přilétala vždy den potom, kdy byl měsíc v novu.“

„Jestliže ten rozvrh dodrží, letadla by se měla objevit brzy,“ řekl Biggles. „Algy, myslíš, že se dokážeš vyšplhat na planinu do konce týdne? Řekněme ode dneška za pět dní?“

„Když řeknu, že tam budu, tak tam budu.“

„Bude lépe, když nebudeš nic riskovat.“

„Budu tam. Dám do toho všechno.“

„Brzy po úsvitu.“

„To je rozumné. Jaký máš plán?“

„Přemýšlel jsem o tom a představuji si to asi takto. Dnes mám ještě čas na to, abych se vrátil do Shary. Je mi líto, ale Bertie a Ram Singh musí letět se mnou. Budu oba potřebovat a navíc chci vzbudit zdání, že průzkum probíhá normálně. Ve Shaře je vysadím a poletím dál do Kalkaty. Tam vyhledám tvého úředníka, toho který ti poskytl huntera. Vyrožím karty na stůl. Povím mu v jaké jsi kaši a pokusím se ho přesvědčit, aby mi půjčil dalšího huntera. Musíš mi ovšem prozradit jméno toho pána!“

„Hunter tam nepřistane, říkal jsem přece...“

„Nehodlám na mýtině přistát,“ přerušil ho Biggles. „Přistane tam Bertie s austerem a naloží tě.“

„A k čemu tedy hunter?“

„Zůstanu v něm nahoře a budu hlídkovat. Nehodlám riskovat, aby chlapík, který tak rád střílí z kulometu, přiletěl právě v době, kdy auster bude na zemi. Měl by příliš snadný terč. Pokud přiletí a něco takového si zkusí, donutím ho, aby si přál být někde jinde. Po tom co ti provedl, se nebudu dlouho rozmyšlet, jaký zvolím tón. A když ho dostanu dolů, odpoví nám na naši poslední otázku: odkud pochází. Specialisté z indického letectva to vyřeší brzy. Stručně řečeno, Bertie tě naloží a já zajistím doprovod. Už chápeš?“

„Naprosto. Pak by se nemělo nic stát.“

„Vidí v tom někdo nějaký háček?“

Jenom Mahomad se trochu ošíval.

„Co vám vadí?“ zeptal se Biggles.

„Monzun přijde brzy. Musíte se odtud dostat, než propukne. Řeka pak stoupá hrozně rychle.“

Biggles pokrčil rameny. „Monzun nemůžeme nijak ovlivnit, tak na něj zatím nemysleme. Teď je čas, vyrazit, jestli se chceme dostat do Shary za denního světla. Pojd', Bertie, a vy taky, Rame Singhu. Mahomade, ukážete nám cestu. Na shledanou Algy. Teď když víme, kde jsi, bude všechno v pořádku.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

JEŠTĚ JEDNOU DO DŽUNGLE

Bylo by zbytečné obšírněji líčit Bigglesovu činnost v několika následujících dnech. Proběhla téměř přesně tak, jak Biggles čekal. Po rozloučení s Algym, odletěl s austerem do Shary, kde vyložil Bertieho a Singha s důraznou připomínkou, aby nemluvili o tom, co se stalo. Potom zamířil do Kalkaty. Druhý den ráno se tam setkal s vedoucím úředníkem, který s potěšením přijal zprávu, že Algy je živ a vyjádřil ochotu zařídit vše podle Bigglesova návrhu.

Rekl, že sám okamžitě vypracuje plán na obklíčení a zneškodnění pašeráckého gangu. Lartu zadrží hned, jak vystoupí z rapidu a jeho protézu důkladně prozkoumají.

Biggles prohlásil, že nutně potřebuje zapůjčit na nějakou dobu hunter. Požádal, aby následnou operaci nechali na něm.

„Ať se vám daří,“ řekl důrazně úředník. „Kdyby došlo k něčemu nečekanému, nebudeme vám za to dávat vinu.“

Biggles přiletěl do Shary večer přede dnem, kdy měli vyzvednout Algyho. Nad obzorem visela hrozivá mračna.

„Všechno v pořádku?“ křikl na Bertieho, jenž mu šel vstříc.

„Žádné potíže, starouši,“ zavolal na něj Bertie. „Ale povím ti, že se mi absolutně nezdá počasí,“ mávl paží směrem k mrakům, které zřejmě tvořily předsunutou hlídku monzunu.

„Zdá se, že končíme v nejvyšší čas,“ zavrčel Biggles. „Musíme doufat, že předhoníme dešť alespoň o den či dva.“

„Snad to vyjde, starouši,“ řekl Bertie vážně. „Vidím, že jsi to s hunterem zvládl.“

„Lidé z celní správy byli hodní,“ ušklíbl se Biggles. „Dokonce mám pocit, že by jim neukápla ani slzička, kdybych použil kulometry na každé letadlo, které by se mi nad Terai přimotalo do cesty.“

„Excelentní přístup. Kam zajedeš s tím dravcem?“

„Postavím hunter vedle Algyho austeru. Ten náš sem převáží z Dum Dumu šikovný indický chlapík. Měl by tu být brzy. Budeme se tu střídat v hlídání. Nesmíme z letadel spustit oči. Jak se situace vyvinula, nesmíme již připustit žádnou sabotáž. Doufám, že auster, se kterým zítra poletíte, jste dobře ohlídali.“

„Střežíme ho ve dne v noci. Pomáhá mi Ram Singh. Trochu jsme se taky proletěli, kvůli kontrole.“

„Viděli jste Lartu?“

„Ne. Jako by se vypařil.“

„A co dělá Akbar?“

„Velice charakterní chlapík. Zdá se, že je trochu nesvůj z toho co děláme. Ptal se, jestli jsme pátrání po Algym vzdali a já mu řekl, že jde jen o malý odklad.“

„Nemůže se domnívat, že jsme ho už našli?“

„Ne. Žádné strachy!“

„V pořádku. Ne že bych mu nevěřil, ale lidé moc mluví a v téhle chvíli nemůžeme být dost opatrní. Choval se Bula Din slušně?“

„Neukazuje se a my ho nehledáme. Teď ještě straší v kanceláři. Koukni, pozoruje nás z okna.“

„Spíš sleduje hunter a láme si hlavu, co tu s ním chceme dělat. No, nemohl jsem přistát, aniž by ho viděl. Určitě to hned zavolá Lartovi. Jestli nějak vytuší pravdu, připraví na nás nějakou další čertovinu, aby nás zlikvidoval. Jen ať si to zkusí. Ted' mám na něj tu pravou náladu. Uvidí jaký jsem, když ukážu zuby. Před odletem z Kalkaty jsem natankoval, abych to nemusel dělat tady. Nechci, aby se mi do nádrže dostala nálož dynamitu. Kde je Singh?“

„V hangáru. Hlídá auster.“

„Dobře. Zajedu s hunterem dovnitř a připravíme se na noc. Ráno vyrazíme brzy. Vy poletíte první a já vystartuji za vámi.“

Schylovalo se k večeru. Na letišti panovalo tísnivé ticho. Bylo to tiché napjaté očekávání, které obvykle předcházelo monzunovým dešťům po dlouhých měsících, kdy žhavé slunce každý den opakovalo svou dlouhou pouť po jasně modré obloze. Nikde se nehnul ani list, vládlo bezvětří. Větrný rukáv visel ze stožáru nehybně jako pošlá pruhovaná kočka. Letiště bylo pusté, jen občas se zjevil mechanik, bloudící bezcílně kolem.

Malé oživení nastalo, když se z oblohy, zářící červánky večera, snesl k přistávací ploše viscount India Airlines. Vyložil hrstku cestujících a znovu odstartovat ke konečnému cíli cesty. Bula Din vyšel pasažérům naproti. Bigglese napadlo, jestli mezi nimi není Larta a poslal Singha, aby to prověřil. Vrátil se s tím, že jde o tři muže, které nikdy dřív neviděl. Čekal na ně vůz a Ram usoudil, že cestují společně.

Po odletu viscountu se navrátilo na vyprahlé letiště pochmurné ticho. Biggles a Bertie seděli na provizorních sedátkách u vchodu do hangáru, kde parkovala obě

letadla. Časem se vystřídali, aby si zašli do jídelny a něco snědli. Kromě obsluhy tam nebyla ani noha. Počasí ovlivnilo i obsluhujícího chlapce, byl zasmušilý a nevrlý. Ram Singh si zajel na večeri domů a vrátil se uhřátý a unavený.

„Ticho před bouří,“ poznamenal Bertie.

„Můžeš mít pravdu i v druhém smyslu,“ řekl Biggles. „Jestliže tohle počasí vydrží ještě jediný den, je mi jedno, co se strhne pak. Monzun přijde s větrem a deštěm a to by nám práci v džungli rozhodně neulehčilo. Zajímalo by mě, co dělá Larta? Myslel jsem, že se tu ukáže.“

Po nějaké chvíli se objevil ředitel letiště. „Copak tu pánové děláte?“ zeptal se zvědavě. „Vypadáte jako houfec spiklenců.“

„Možná něco takového jsme,“ odpověděl Biggles lhostejně. „Ve skutečnosti dnes strádáme energií pro náš zítřejší poslední pokus najít Lacey. Monzunové lijáky mohou začít co chvíli, takže chceme odletět ráno co nejdřív. Zdržení nesmíme připustit.“

„Přeji vám hodně štěstí,“ usmál se pan Akbar. „Musím potvrdit, že jste se opravdu činili. Neviděli jste Bulu Dina?“

„Ne. Proč se ptáte?“ zvedl Biggles hlavu.

„Nemohu ho nikde najít. Napadlo mě, že se třeba skočil podívat, zda jsou vrata u hangáru zavřená, pro případ kdyby liják spustil už v noci.“

„Pokud by k tomu došlo, ohlídáme to,“ slíbil Biggles.

„Dobrá. Jestli potkám Bulu Dina, upozorním ho, aby si nedělal starosti. Dobrou noc.“

„Tak mě napadá,“ prohlásil Bertie, když Akbar odešel, „že tihle pašeráci se také budou muset připravit na monzun. Oni také nebudou létat za bouří a lijavců a musí počítat s tím, že obchody na čas skončí, jestli rozumíš, co tím myslím. Jak dlouho trvá monzunové období?“

„Tady v Bengálsku obvykle asi čtyři měsíce. Od poloviny června do konce září. Budou si muset dát pohov. Ale oni si už určitě svou hromádku připravili. Mě teď zajímá jenom Algy. Ostatní jsem nechal na indických celnících.“ Biggles zívá. „Ted’ si trochu zdřímnu, ale kdyby se kolem potuloval Bula Din, vzbud’ mě.“

Noc se vlekla, občas v dálce zahřmělo a po době, která se zdála být věčností, pruh šedého světla na východě naznačil, že přichází nový den.

„Výborně,“ řekl Biggles a vstal. „Ráno je tady a jdeme do toho. Můžeme stejně dobře čekat tam jako tady. Nebudeme se zdržovat se snídání. Až se vrátíme, bude na jídlo dost času.“

Každý věděl přesně, co dělat, nikdo nezdržoval. Bertie s Ramou Singhem vedle sebe odstartoval v austeru. Biggles jim dal několik minut náskoku, naposledy se rozhlédl po letišti, kde se ještě nic nedělo, a vzlétl za nimi v hunteru.

Den se probouzel. Na obloze plul vznešený průvod kupovitých mraků. Přicházely jako první poslové souvislé oblačnosti, která ovládne nebesa po desítky dnů. Ještě se nezbavovaly své zátěže, tun vody, ale ovzduší pod nimi se k létání nehodilo, bylo plné vzdušných děr.

Ačkoli Biggles hunter nijak nehnal, objevil před sebou pomalý Bertieho auster mnohem dříve než uviděl Terai. Vznášel se dole, ve výšce asi dvou tisíc stop.

Biggles ho nechtěl ztratit z dohledu, nabíral tedy výšku a zrakem soustavně zkoumal oblohu, stejně jako to dělával kdysi nad nepřátelským územím. Prohlížel jednu část po druhé s vědomím, že v každém oblaku se může skrývat cizí letadlo. Zkušený pilot ví, jak snadno lze přehlédnout malý bod, který je ve skutečnosti vzdáleným nepřítelem, či že se cizí stroj může zjevit doslova z ničeho nic. Jde o jiné sledování než na zemi. V pilotní kabině sluch nepomáhá, neboť je ohlušen řevem vlastního motoru. Ve vzduchu se letec musí spoléhat výlučně na svůj zrak.

Biggles pečlivě zkoumal krátkými mžiky mezi roztaženými prsty zvednuté ruky každý náhodný záblesk slunce. Podívat se do slunce nechráněným zrakem znamenalo riskovat dočasné oslepnutí. Stejně by jen těžko objevil letadlo, které by tam bylo. Biggles vlastně ani nečekal, že uvidí cizí stroj, ale protože nemohl vyloučit takovou možnost, byť byla nepatrná, nechtěl zažít nemilé překvapení.

Nyní se již vznášel nad Terai a pod ním se objevila přistávací dráha. Biggles přizpůsobil svůj let rychlosti austeru, který již ztrácel výšku. Kryl ho tím, že letěl za ním ve větší výšce. Auster náhle bez zjevného důvodu změnil směr a stácel se velkým obloukem stranou.

Biggles si uvědomil, že Bertie k tomu má důvod. Očima zapátral po celé obloze. Nikde nic. Zadíval se na přistávací dráhu. Pohlédl na ni již dřív a zdálo se mu, že je opuštěná. Když se nyní podíval důkladněji, zjistil to, co neuniklo Bertiemu, který letěl níže. Po celé délce dráhy se v jedné přímce pomalu usazoval zvířený prach. Co ho rozvířilo? Vítr? Mohl by prach zvířit, ale jen těžko v jedné přímce! Bylo pro to jediné vysvětlení. Něco se rychle prohnalo po dráze! Co to mohlo být? Neviděl nic.

Dokonce ani zvíře. Očekával tam postavy Mahomada a Algyho, ale plocha byla pustá.

Znovu se zadíval na prachový pás, který již tak zřídíl, že byl obtížně rozeznatelný. Napadlo ho, že ten jev dobře zná a vzápětí pochopil. Prach se zvedl za startujícím strojem! Biggles byl rázem ve střehu a stočil zrak z dráhy až k obloze. Letadlo neviděl. Mohl po dráze proběhnout jelen či buvol? Možné by to bylo, ale Biggles už nevěřil. Byl si jist, že z dráhy odstartovalo letadlo!

Kroužil a zkoumal oblohu do všech stran, dokud se neujistil, že ve vzduchu neletí nic. Starost mu dělaly jen mraky. V jednom směru vytvořily souvislou clonu, za kterou neviděl. Pak si uvědomil, že za bezvětrí může prach zvířený letadlem viset ve vzduchu po dlouhé minuty, ve kterých letadlo urazí pěkný kus cesty.

Bertie nyní křížoval sem a tam nad koncem mýtiny, jako kdyby se nemohl rozhodnout, co má udělat. Biggles stlačil hunter dolů, až prolétl kolem austeru. Bertie na něj pohlédl okénkem a Biggles mu palcem ukázal, aby přistál. Nepoznal, že Bertie ubral plyn, ale všiml si, jak se vrtule zpomaluje, nos se sklání k zemi a auster klouže k přistávací dráze.

Když poznal, že Bertie jeho pokynu porozuměl, vylétl opět do výšky a začal kroužit nad plochou. Každou chvíli pohlédl dolů a viděl, jak auster přistává a jak dosedl. V následujícím okamžiku se na kraji údolí objevily dvě postavy a uháněly k letounu. Jedna neobratně poskakovala a opírala se o rameno druhé. Biggles je sice z výšky nemohl rozeznat, ale věděl, koho sleduje. Musel však svou pozornost věnovat především obloze.

Když našel chvilku k dalšímu pohledu dolů, zjistil, že auster roluje k postavičkám. To byl okamžik, kdy lidé pohybující se na zemi byli nejzranitelnější. Přitlačil hunter ještě níž a kroužil s ním nevysoko nad dráhou. Vytvářel tak nad nimi ochranný „deštník“. Neviděl, jak Algy nastupuje do austeru, ale neušlo mu, že se stroj rozjíždí a vzlétá. Algy je na palubě, uvědomil si.

Potom si však všiml, jak osamělý Mahomad pádí k blízkému okraji údolí. Podivil se, proč to dělá. Nač ten spěch? Povšiml si snad nějakého nebezpečí. Zaslechl něco? Biggles se rozpačitě rozhlédl nahoru a dolů a vtom Mahomada pochopil. Těsně nad korunami stromů zahlédl maskovaný letoun, jak se řítí k plošině. Mířil k austeru, který pomalu stoupal do výšky. Záměr bandity byl jasný.

Biggles se ani vteřinu nerozmýšlel, co udělá. Pašerák útočil na auster! Jeho pilot jednoznačně sledoval pomalejší oběť. Nalétával přímo k ní bez nejmenší úchylinky. Biggles usoudil, že se jeho pilot nedívá do stran ani nahoru, jinak by si všiml, že se k němu snáší bleskurychlý hunter, jako sokol vrhající se na kořist. Pak Biggles poznal, že nebezpečí zpozoroval i Bertie, protože auster se náhle stočil po křídle do strany, aby unikl taktikou vyplašené sluky.

Biggles stiskl rty a zvýšil výkon. Jeho hunter jako by poskočil vpřed a rázem byl u útočníka. Biggles se rozhodl, že nebude mařit čas polovičatým řešením a dostane záhadný letoun dříve, než doletí k austeru. Zničí ho a nikdo mu v tom nezabrání, neboť neozbrojený auster nemá naději vyvážnout. Přesto vypálil varovnou dávku, aby upozornil cizího pilota na svůj útok a poskytl mu možnost ústupu. Ještě mohl vyklidit pole.

Útočící pilot si však výstřelů nevšimal, snad je neslyšel. Měl však na palubě střelce, jemuž palba neušla. Z kulometu upevněného na zádi náhle vylétla šňůra svítících střel. Biggles lehce stočil stroj a střely se neškodně mihly kolem jeho levého křídla.

Oba letouny téměř dohnaly pomalejší auster a Biggles již na nic nečekal. Měl čisté svědomí. Druhý stroj byl ozbrojen a jeho pilota varoval. Biggles se vrátil na původní směr, dostal maskovaný stroj do miřidel a stiskl spoušť. Přesná dávka protkala trup pašeráckého letadla od špičky až po kormidlo. Biggles odtáhl prst. Myslel si, že to stačí a nemýlil se. Podle náhlého trhnutí zasaženého letounu poznal, že pilot nad ním ztratil kontrolu. Nos letadla se sklopil dolů a stroj padal vstříc džungli...

Biggles čekal, připraven znovu střílet, kdyby vyšlo najevo, že jde jen o trik. Nebylo to tak, protože hnědozelený letoun se ve vzduchu roztočil a střemhlavým pádem se řítí do údolí, vlétl mezi stromy a vzápětí zmizel z dohledu.

Hunter kroužil, pilot očekával zášleh ohně a oblak dýmu. Když se však neobjevilo nic, vyrovnal letadlo a vydal se za austerem. Naposled se ohlédl na přistávací dráhu. Uprostřed ní stál Mahomad a mával. Moc rád by přistál a znovu mu poděkoval, ale hunter by na jeho vděčnost doplatil havárií, kterou nemusel přežít ani Biggles. Letěl tedy dál za austerem, který se mu již ztrácel z očí. Počasí se nadále horšilo, modrou oblohu polkly mraky, které se stahovaly v jediné tmavošedé pole.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

ÚKOL SPLNĚN

Ted' když události na malém letišti v džungli skončily, Biggles si teprve oddechl. Náhle se u něho projevila únava a s ní přišel i záchvěv soucitu s pilotem, jehož nikdy nepoznal. Necítil radostné vzrušení, jako po soubojích za války. Utěšoval se myšlenkou, že hnědozelený stroj sám nevyhledal, a to co udělal, mu bylo vnuceno. Kdyby záhadné letadlo nesestřelil, bylo jisté, že by jeho pilot zabil bezbrannou posádku austeru.

„Se mnou je potíž, že stárnu,“ mumlal mrzutě sám pro sebe. Přesto měl dobrý pocit, že mu oči a ruce stále slouží. „Jak je to dlouho, co jsem se naposled s někým utkal ve vzdušném souboji?“ zavrčel tiše.

Za letu na základnu měl čas přemýšlet o tom, co se stalo. Mnoho námětů nebylo. Nečekal jen to, že se nad přistávací drahou utká s dalším letadlem. To bylo jediné překvapení a snad mu Algy dokáže objasnit, proč k tomu došlo, uvažoval, když dohnal auster, prohnal se nad ním a stoupal do výšky s očima upřenýma k zatažené obloze. Dosud v něm nepominula obava před novým překvapivým útokem. Velká dešťová kapka, která se roztránila na čelním skle, mu potvrdila, že skončili záchrannou akcí v nejvyšší čas.

Když doletěli k letišti Shara, počkal až auster dosedl na dráhu a přistál až za ním. Užasle svraštil čelo. Před správnými budovami stálo s nehybnou vrtulí letadlo

rapide. Zůstal na ně civět. Nikdo v něm nebyl. Byl to Lartův soukromý stroj, nebo šlo jen o náhodnou shodu okolností? Napadlo ho, že by to mohlo být letadlo, které se spustilo na přistávací dráhu v džungli před jeho příletem. Zapudil ten nápad jako nepravděpodobný. Však se uvidí, pomyslel si, když roloval na plochu před hangárem, kde již parkoval auster. Bertie a Ram Singh právě pomáhali Algymu ven.

„Skvělá práce,“ pozdravil je Biggles a přistoupil k nim. „Hej, lorde!“ oslovil Bertieho. „Vidíš, koho tu máme?“

„Myslíš ten rapide?“

„Ovšem.“

„To je přece Lartův stroj.“

„Jak to víš?“ vyhrkl. „Algy mi to řekl.“

„Co tady k čertu dělá?“

„Nevím, ale Algy říkal, že rapide přistál v džungli dnes ráno, chvíli před tím, než jsme přiletěli.“

„Co tam dělal?“

„Vyzvedl pytel, který tam nechal hnědozelený letoun o několik minut dříve.“

„Tak potom musel létat někde kolem a hlídat, jestli ho rapide vyzvedne.“

„Seděl jsem s Mahomadem nad údolím a všechno jsme to viděli,“ vmísil se do řeči Algy. „Řeknu ti, že jsme byli pěkně napjatí, čekali jsme, že každou chvíli přiletíte. Nemohli jsme nic dělat. Mahomad se neodvážil střílet, z obavy, aby věci ještě nezhoršil. Modlili jsme se, aby ta letadla zmizela dřív než přiletíte.“

„Já se z toho zblázním,“ mumlal Biggles. „Pojďme do kanceláře, mrkneme se, koho tam najdeme.“

„Mně osobně je srdečně jedno, kdo si tam válí šunky,“ prohlásil drsně Algy. „Já chci břitvu a moře horké vody.“

„Vy tu raději počkejte,“ požádal Biggles Singha. „Nebyl bych rád, kdybyste s tím měl potíže.“

Pomohli Algymu dovnitř a zamířili ke kanceláři. Nikoho nebylo vidět, ale když přišli blíže, vyšel ven Akbar. Vypadal rozrušeně. Jeho tvář vyjadřovala naprostý úžas. „Viděl jsem vás přicházet,“ řekl. „Kdo je to s vámi?“ Hleděl na Algyho. „Snad to není... je to možné...? To je pan Lacey!“

„Je to on,“ potvrdil Biggles. „Strávil v džungli měsíc!“

„No... vypadá na to.“

„Spěchá, aby se vykoupal, je čistotný,“ řekl Biggles a obrátil se k Bertiemu. „Pokračujte dál, já za vámi hned přijdu.“

„Později mi musíte vyprávět, jak jste ho našli,“ vyhrkl Akbar. „Musím hned zpátky do kanceláře. Stala se tu strašná věc. Naprosto mě to překvapilo. Policejní prohlídka, pánové!“

„To snad ne!“

Akbar ztlumil hlas a pokračoval: „Polapili pašeráky zlata při činu. Jeden z nich je členem mého personálu. A já neměl nejmenší podezření...“

„Máte na mysli Bulu Dina?“

Akbar se zatvářil překvapeně. „Vy jste to věděl?“

„Víme to již nějakou dobu.“

„A nic jste mi nepověděl!“ řekl Akbar dotčeně.

„Měli jsme k tomu dobrý důvod. Kdybych vám to pověděl, stejně byste mi nevěřil. Kdo ho zatkl?“

„Včera večer přiletěli zástupci policie a celní správy, ale já nevěděl, co to je za lidi. Dorazili přímo z Kalkaty.“

„Zatkli ještě někoho dalšího?“

„Ano. Tomu byste nikdy neuvěřil. Zadrželi pana Holmana Lartu a jeho pilota. Zatkli je, jak vystoupili z letadla. Policie tu na ně čekala. Myslel jsem, že se zbláznili, ale měli pravdu. Pana Lartu odvedli k osobní prohlídce do mé kanceláře. Měl u sebe hromadu zlata. Udivilo mě, že policie věděla přesně, kde ho má hledat. To byste nikdy neuhodl.“

„Já bych hledal v jeho protéze?“ usmál se Biggles.

Akbar zalapal po vzduchu. „Zdá se, že o tom víte víc než já.“

„Nemařili jsme čas. Víme toho dost. Mohl byste klidně říct, že jsme za zatčení odpovědní. Nesu policii další zprávy, ale na tom teď nezáleží. Lacey má poraněnou nohu a já bych rád, aby se na ni podíval lékař. Můžete ho sem zavolat?“

„To samozřejmě hned zařídím.“

„Dobře. Ted' mi promiňte. Ještě jsme nesnídali. Řekněte, prosím, vedoucímu skupiny z Kalkaty, že než odletí, rád bych s ním ještě promluvil.“

„Řeknu mu to. Čekají na letadlo. Poslali pro jedno do Kalkaty, aby je odvezlo.“

„Dobrá. Pane Akbare, uvidíme se později a já vám o tom všechno povím,“ řekl Biggles a zamířil k ubytovně.

Tím vlastně skončila Algyho služební cesta do Indie. Lékařská prohlídka ukázala, že navzdory tomu co prodělal, je v podstatě v pořádku, především díky péči a opatrování starého *shikariho*. Toho indická vláda

překvapivě štědře odměnila, nemluvě o osobním daru, který mu později poslal Algy z Londýna.

Co se týče jiné odměny, je třeba říci, že při loučení s mladým Singhem, který se jako pomocník tolik osvědčil, Biggles mládence přemluvil, aby přijal peněžní částku na koupi nového kola. Ačkoli se Singh bránil, zřejmě ho to potěšilo. S úsměvem se vyjádřil, že člověk nečeká odměnu za to, co ho baví a těší. I proto ho Biggles důvěrně doporučil představitelům indického letectva.

S Mahomadem Khanem se znovu setkal pouze Biggles a došlo k tomu za dost pohnutých okolností. Za pobytu na letišti Shara vypověděl policii o všech událostech, což zabralo celý den. Musel také podat zprávu o sestřelení letadla, které přivázelo zlato do země. Nikdo mu za to nedával vinu, nikdo však také neznal totožnost pašeráků, či aspoň místo, z něhož pašerácké letadlo létalo. Šlo o informaci, která nejvíc zajímala indickou vládu. Larta však odmítl vypovídat a Bula Din hrál úlohu oslíka, který nic neví, při čemž se možná ani nepřetvařoval.

Biggles si byl jist, že Mahomad Khan zná místo, kam maskované letadlo dopadlo. Nikdo se v oblasti nevyznal jako on. Navrhl tedy dopravit techniky na přistávací dráhu v džungli a tam se spojit s Mahomadem. Ten by jim ukázal, kde leží trosky a umožnil tak jejich průzkum.

Indická vláda by byla spokojena, ale vyskytla se potíže. Nikdo nevěděl, kde hledat tajné letiště, chyběly orientační body, podle nichž by se dalo najít. Navíc vládly pochybnosti, zda leží v Indii nebo v Nepálu, jaksi tu chyběla hraniční čára.

Sám Mahomad se mohl obávat, že mu úřady budou dělat potíže pro pytláčení, a kdyby uviděl indické uniformy, mohl by zmizet. Ještě horší by bylo, kdyby se odhodlal hájit oblast svou přesnou puškou. Biggles se proto rozhodl předejít potížím a nabídl se, že doletí do džungle v austeru a sehraje úlohu vyjednávače.

Když nikdo nenašel jiné řešení, Biggles svěřil starost o Algyho Bertiemu a odletěl do džungle se dvěma indickými úředníky. Spolu s ním letělo lehké indické letadlo. Vezlo techniky, kteří měli úkol přesně zaměřit nouzové letiště a prošetřit vrak. Až skončí práce, které mohly trvat delší čas, mělo pak odvézt všechny domů. Biggles o džungli nestál a nezajímal ho ani monzun. Toužil už po Londýně, kde bude přšet méně...

Když auster přistál na přistávací dráze, nenašli po Mahomadovi ani stopy. Na planinu ho přilákal až Biggles, který kroužil nad údolím a přerušoval přitom chod motoru. Po setkání úředníků s Mahomadem a po vysvětlení, co tu budou dělat, se Biggles Mahomada zeptal, jaký si přeje dárek, stiskl mu ruku a vrátil se do Shary.

Už nikdy se nedověděl, co technici zjistili z trosek letadla. Neřekli mu to. Indické úřady označily případ za tajný a Biggles na ně nedotíral. Nevadilo mu, že nezná výsledek. „Mohlo by se stát, že kdo se moc zajímá, moc se dozví,“ řekl Bertiemu. „Někdy by se nám to mohlo nepěkně vrátit.“

Indičtí technici nepochybně dokázali určit, kdo vyrobil stroj, z toho však nevyplývalo, k jaké národnosti patří posádka. Vzhledem k tomu, jakou činností se zabývala, nebylo pravděpodobné, že by muži měli u sebe doklady, takže mohli být občany kterékoli státu, který

vlastní létající stroje. Mohli to být také Britové, protože podnikání, přesahující hranice zákona, se už dávno neomezuje jen na určitou část světa. Indická vláda patrně poznala odpovědi, ale nezveřejnila je. Důvod? Mohlo by vyvolat obvinění z druhé strany, což by vedlo k řadě potíží.

S Holmanem Lartou ani s Bulou Dinem se Biggles již nesetkal. Nestál o to a těšil se, až s Algym a Bertiem opustí Indii. Použili austeru, kterým sem přiletěl Algy. Oba darebáky navíc čekal soud. Lartu zadrželi i s pašovaným zlatem, takže svědectví Bigglese a jeho přátel úřady nepožadovaly.

O tom, proč Larta a jeho neznámý spoluviník, se kterým byl asi trvale ve styku, použili přistávací dráhu právě toho rána, kdy se Biggles rozhodl odvézt Algyho, je možné se pouze dohadovat. Podle toho, co řekl Mahomad, toho dne dle jejich pravidelně dodržovaného rozvrhu, přiletět neměli. Proč přiletěli? Důvodem mohlo být to, že banda chtěla předat poslední zásilku ještě před příchodem monzunu, který je na delší čas zbaví zisků. Příčina se však dala hledat i v tom, že Lartu znepokojilo, jak se nedokáže zbavit hostů ve Shaře. Vytušil, že se blíží konec jeho výnosného laškování se zákonem a rozhodl se udělat poslední tah.

Pro Bigglese to nebylo důležité. Výsledek jeho poslání ho zcela uspokojil. „Indičtí celníci mi projevili mimořádné uznání, jenže o to mi nejde,“ řekl Algymu. „Trochu mě mrzí jen jedna věc. Vracím se totiž s lehčím nákladem, než pro který jsem do Indie přiletěl, hochu. Pověz, kolik teď vážíš! Určitě jsi dost shodil. Ne?“

OBSAH

Předmluva
Kde je Algy?
Přichází Biggles
Ram Singh
Cizinec nabízí služby
Noční přepadení
První let
Akbar se vyptává
Hvizd
Záhadný objev
Pátrání v divočině
Muž s puškou
Biggles má starosti
Mahomad Khan
Jak se to stalo
Vysvětlení a plán
Ještě jednou do džungle
Úkol splněn

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES LETÍ DO NEPÁLU

z anglického originálu BIGGLES IN THE TERA

Edice Hrdinové vzdušných bitev 55

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Oldřich Vidlák

Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec ®

Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4

V roce 2002 vyšlo jako

733. (163.) publikace nakladatelství

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Bezručova 212/17, 737 01

ISBN 80-7264-038-0

Informace o Bigglesovi i jeho ženskému protějšku – Worralsovi, o autorovi a českých vydavatelích najdete od roku 2000 v souboru, který byl přepracován podle přání a návrhů zájemců o tuto tematiku. Soubor byl rozšířen a je průběžně doplňován.

BIGGLES A WORRALS NA INTERNETU

Obsahuje:

Biografii W. E. Johnse.

Co u nás vyšlo – úplný soubor všech titulů, které vyšly česky ve standardní řadě po roce 1989 –

Připravujeme – přehled titulů chystaných k vydání.

Listárnu.

Letadla – v přímém vztahu k jednotlivým knihám.

Právě vyšlo – aktuální nabídka.

Linky s Bigglesovskou tematikou v jiných zemích.

POZOR!

Na Internetu najdete soubor na adrese:

www.biggles.kgb.cz

